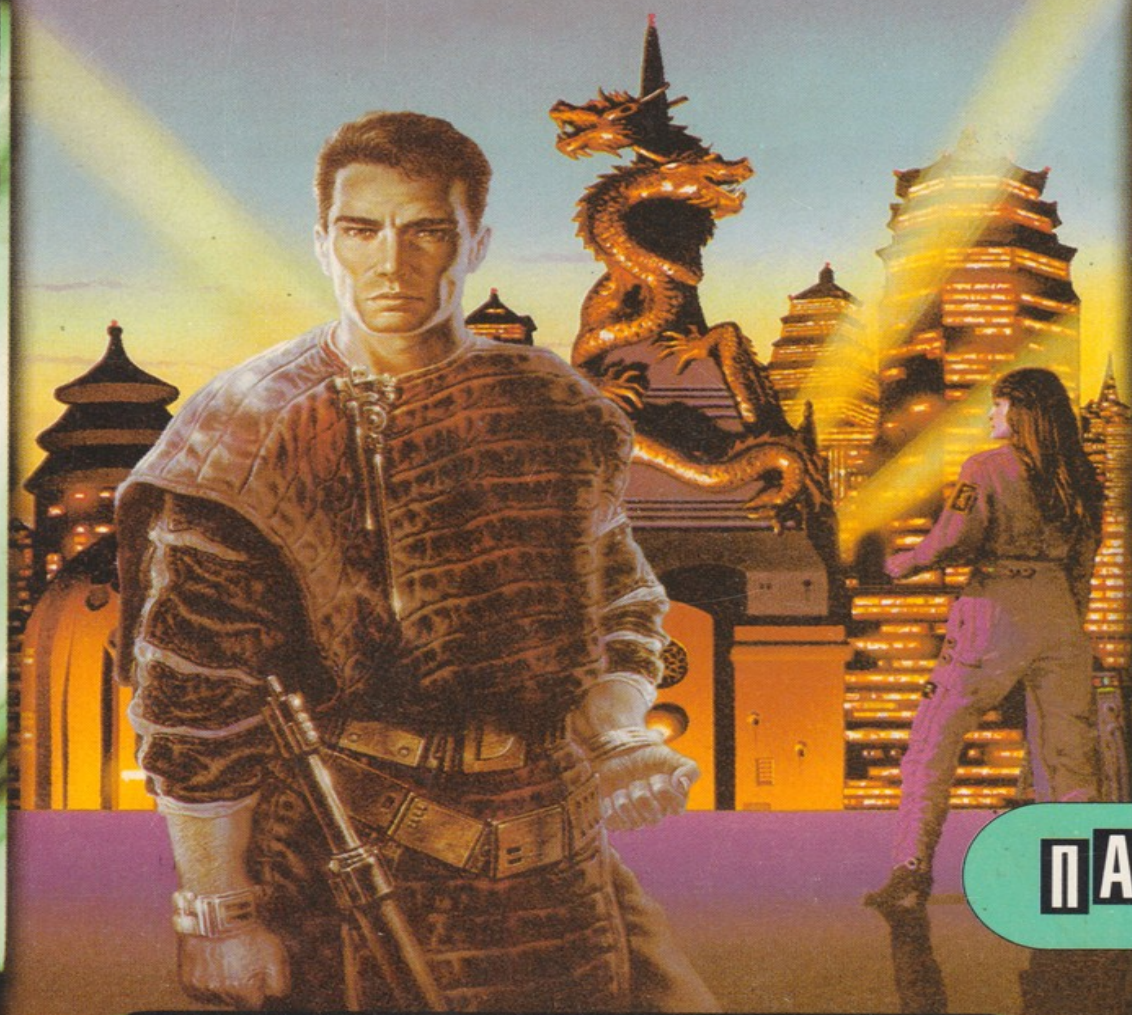

ФАНТАСТИКА & ФЕНТЪЗИ

Майкъл Маршал Смит

САМО НАПРЕД

ПАН

МАЙКЪЛ МАРШАЛ СМИТ САМО НАПРЕД

Превод: Кремена Йорданова

chitanka.info

Майкъл Маршал Смит е един от най-впечатляващите и переспективни таланти на съвременната фантастика. Спечелил е четири британски награди за фентъзи, една от които е за книгата му „Само напред“.

Тук световите на реалността, бъдещето и сънищата съществуват паралелно. А главният герой Старк е един от малцината, способни да преминават техните граници. Той трябва да открие отвличения висш служител Фел Окланд сред непознатите и странни общества на града, въоръжен единствено със своя ум и забележителното си чувство за хумор. Това е началото на едно зашеметяващо преследване, изпълнено с объркващи ходове и напрежение.

На романа „Само напред“ могат да се дадат много определения — фантастика, фентъзи, хорър, черна комедия... Важното е, че той заслужава вниманието на всеки, който обича фантастиката.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Ник, „копелето“ Ройл, без чиято помощ никога нямаше да успея да продам първата си книга или да изгубя толкова време на комар. Благодаря на Стив Джоунс, Дейв Сътън, Рамзи Кембъл, Марк Морис, Кати Гейл, Джо Флечър, Стив Галахър, Джим Рикардс и Анамика Кришна за подкрепата им, на Джейн Джонсън за това и онова, на Клариса, че не се разочарова, на момчето Ели за тропането по пода и изядения лук, на Дейвид, че не се вживя в историческия Ричмонд и на Паула за езерата и перуниките в Бенф^[1].

Обичам те, Сара. И първо, последно и завинаги благодаря на Мама и Татко за всичко. Това са най-хубавите хора, които познавам.

---

[1] Бенф — бивш район на Шотландия. ↑

*На семейството ми
Дейвид, Маргарет и Трейси
и в памет на Г-н Котарак*

ЧАСТ ПЪРВА ПО ПУКНАТИНИТЕ

*Какво ако съм русалка
в неговите джинси
с нейното име все още върху
тях.*

*Хей, но на мен не ми пука,
'щото понякога,
само понякога говоря.
Чувам гласа си. Той е бил тих.
Мълчал е толкова години.
Мълчал е толкова години.*

Тори
Амос

НАЧАЛОТО

Живееше едно момче в една къща. Беше само, защото баща му бе на работа, а майка му изтича до магазина на ъгъла. Тя знаеше, че няма проблеми да го остави за пет минути само. На него можеше да се разчита, макар да бе само на четири. То разбираше разликата между игра и опасност.

Момчето си играеше във всекидневната. Усети нещо странно. Огледа се. Помисли, че може би котаракът е минал зад него и е раздвижил леко въздуха. Но котаракът не беше там и всичко си беше наред, така че момчето пак се заигра. Оцветяваше една рисунка на джунгла в блокчето си и искаше да я завърши преди баща му да се е прибрал от работа.

Почука се на вратата.

Момчето впи поглед в нея за миг. Ето какво било странното чувство. То знаеше, че някой ще почука на вратата така, както понякога знаеше, че телефонът ще позвъни. Не беше майка му, защото тя си бе взела ключовете. Също така знаеше, че не бива да отваря вратата на непознати, когато е само въкъщи. Но нещо му подсказа, че този случай е по-различен. То стана и бавно отиде до вратата. Замисли се за миг и после я отвори.

По това време семейството му живееше на горен етаж в жилищен блок. Външната им врата излизаше на балкон. Той завиваше надясно и водеше към асансьорите. Беше малко преди обяд. Ясно пролетно слънце струеше в стаята. Небето блестеше бяло и синьо.

Един мъж стоеше на балкона. Едър мъж с изтъркани джинси и боси нозе. Нагоре беше гол, ако изключим вълните от косми. Нямаше глава.

Мъжът стоеше там отвън, облегнат на стената. Главата и вратът му бяха изтръгнати от тялото и приличаха на издърпана от зъба дъвка. Раменете му бяха заздравили. Забелязваше се вдлъбнатина в средата, където е била основата.

Момчето не се уплаши. Изпълни го болка и състрадание. Разбира се, не знаеше как да назове чувствата си. Просто му стана мъчно за

човека.

— Здравей? — каза то предпазливо.

В ума му прозвуча глас:

— Помогни ми!

— Как?

— Помогни ми! — повтори гласът. — Не мога да намеря дома си.

Момчето чу шум от дъното на балкона. Знаеше, че вратата на асансьора се отваря. Майка му се връщаше. Мъжът проговори още веднъж. Сякаш момчето беше единственият човек, който можеше да му помогне, сякаш това бе негово задължение.

— Искам да си отида вкъщи. Помогни ми!

— Къде живееш?

Гласът в ума му каза нещо. Момчето се опита да го повтори, но беше малко, още дете и не можа да схване правилно. Чу стъпки от близкия ъгъл и разбра, че са на майка му.

— Не мога да ти помогна — каза то. — Не мога да ти помогна. — Затвори внимателно вратата, прекъсвайки ярката слънчева светлина. Върна се право при книжката си. Изведнъж краката му се подкосиха и го оставиха на пода.

Когато миг по-късно майка му се върна, го откри заспало на пода. В очите му имаше сълзи. Момчето се събуди. Тя го прегърна и му каза, че всичко е наред, а то не ѝ разказа за съня си. Скоро и само забрави всичко.

След време си спомни и осъзна, че не е било сън.

ЕДНО

Бях изморен.

Онази сутрин станах и се измъкнах от водовъртежа на чаршафите в 9.30. Взех си душ, пих кафе. Седнах на пода и се облегнах на стената. Усещах как мускулите ми скърцат, докато придвижвам запалената цигара от пепелника към устните и от устните към пепелника. Додряма ми се и погледнах към часовника. Беше 10.45 сутринта.

Стоях и чаках да умра, да се вкаменя. Чаках кафето в кухнята да напълни една чаша и да дойде при мен. Тогава звънна видеофонът.

Не бях сигурен дали да отговоря. Той беше в другия край на стаята, за Бога! Не бях настроен да отговарям по видеофона, не и тази сутрин. Ако бях, щях да умирам тихо близо до него.

Звъня известно време и спря. Това беше хубаво. После отново започна да звъни. Този път — безкрайно дълго. Сякаш изминаха дни. Който и да ме търсеше, сигурно не знаеше как се чувствам или не ме разбираше. Както и да е. Реших, че си струва да отида до далечния край на стаята, дори и само за да пратя натрапника по дяволите.

И така... Внимателно се спуснах към пода и се покатерих по него като по планина. Когато изминах една трета от пътя, спрях и си починах мъничко. Видеофонът вече бе звънял толкова дълго, че почти бях забравил за него и дори не ме притесняваше много. Но след като веднъж съм решил нещо, аз го изпълнявам. Затова продължих.

Беше дълго и напрегнато пътешествие, изпълнено с изпитания и пречки. Например, почти бях стигнал и ми свършиха цигарите. Трябваше да се връщам за нова кутия.

Видеофонът все още звънеше, когато се добрах до другата страна. Това беше добре, защото трябваше да открия проклетото нещо. Преди половин година един клиент ми бе платил с Гравбенд част от задължението си за работата, която бях свършил. Може би и вие имате такова нещо: с него променяте гравитацията в избрани от вас стаи от апартамента, също посоките, теглото на предметите, такива неща. Известно време бях настроил гравитацията във всекидневната по

обратен начин — от ляво на дясно. Беше забавно. Тогава батериите свършиха и всичко падна на куп в другия край на стаята. А аз нищо не можех да направя.

Отне ми време да открия видеофона. Екранът бе пукнат и звънът се чуваше по-слабо от обикновено. А може би просто беше изморен: звънеше вече два часа. Натиснах бутона на приемателя. Екранът показа надпис „Предстоящ разговор“, примигна и видях едно женско лице. Струваше ми се доста ядосана и позната.

— Уау, Старк! Колко време ти трябва да намериш един видеофон?

Ококорих се. Опитах се да си спомня коя е тя. Беше на моите години и изглеждаше много привлекателна.

— Права си, забавих се. Коя си ти?

Жената въздъхна тежко:

— Зенда е, Старк. Опомни се.

Както виждате, когато казвам, че съм уморен, нямам предвид само това. Страдам от тази болест. Нищо ново: съществува от векове. Когато нямате нищо специално да вършите, нищо, за което да бдите, когато ви се случват все едни и същи неща, когато чувствате, че животът не ви принадлежи, тогава идва умората, униението. Всяко нещо ви струва огромно усилие.

Нещо такова е. Всъщност много по-лошо е, защото в днешно време всичко е много по-лошо. Повярвайте ми, всичко, което е било лошо, днес е още по-лошо. Всичко се увеличава, концентрира и се втвърдява. Съществуват цели Квартали с хора, на които нищо не се налага да вършат през целия си живот. Раждат се, прохождат. После нямат какво да правят. Понякога се изправят на крака, разбират, че няма какво да правят и отново се отпускат. Те порастват и няма какво да правят. Остаряват и все още няма какво да правят. Изживяват целия си живот, без да излязат навън, във фотьойлите си, в леглата си и се чудят кои са.

Израснах в подобен Квартал, но се магнах оттам. Имах един живот. Но когато животът се забави, болестта пълзи наистина бързо. Не трябва да се поддаваш...

— Зенда, по дяволите! Искам да кажа... Здравей. Как си?

— Добре. А ти?

— Доста съм изморен.

— Личи ти. Виж, имам нещо за теб. За колко време можеш да се облечеш?

— Облечен съм.

— Исках да кажа да се облечеш подходящо, Старк. За среща. За колко време ще слезеш до тук?

— Не знам. Два-три месеца?

— Имаш един час.

Картината изчезна. Зенда е с характер и не може да я разиграваш. Тя ме свързва с Действения Център — мястото, с което са обвързани всички хора, които правят нещо. Цял квартал е, с офиси, блокове, магазини и подсектори. Всички те са устроени и предназначени за хора, които винаги трябва да правят нещо. Конкуренцията да влезеш вътре е голяма, разбира се, защото всеки е готов да прави нещо, каквото и да е то, да работи през цялото шибано време. Всеки казва, че може да прави всичко сто процента добре. А влезеш ли един път в общността, трябва да работиш дори и по-усилено, защото навън винаги стои някой, който два-сет и пет часа на денонощие се опитва да заеме мястото ти.

Голяма гилдия са Действащите: дори когато спят, са на телефона и си придават важност. На повечето от тях трябваше да им отнемат нуждата да спят по хирургически път. Според мен, едва ли имаха повече от няколко секунди да се протегнат. Но Зенда е наред. Тя е там само от пет години и се справя добре. Дано ѝ остава време понякога да похапне.

Съвсем лесно открих подходящи дрехи. Те бяха в друга стая, където не бях се ебавал с гравитацията. Е, доста изпомачкани, но аз имам Клоуз Валет — друго частично плащане, което щеше да се погрижи за тях. Цветът на панталона ми се промени от черен на ярко зелен с дребни тюркоазни диаманти. Казах си — какво от това, ще създам мода.

Стените в стаята придобиха светлооранжев цвят. Това означаваше, че е седем часа вечерта. Означаваше също, че съм прекарал целия ден, облегнат на стената. Не мисля, че ще успея да стигна до Центъра.

До сградата на Зенда в Действения Център имах най-малко половин час, а може и повече, ако изобщо я намеря. Те постоянно местеха сградите, само за да имат какво да правят през почивките. Ако

не си в крак с промените, можеш да влезеш в Центъра и да не знаеш кое къде се намира. Действащите са винаги в течение на промените, разбира се. Но не и аз.

Заръчах на апартамента си да се държи прилично и излязох на улицата.

* * *

Зенда искаше да се преоблека. Това почти със сигурност означаваше, че ще се видя с някого. Аз се срещам с много хора. Някои имат нужда от мен и не се впечатляват от вида ми. Когато се окаже, че съм единственият човек, който може да им помогне, те са готови да се въоръжат с непукизъм относно модните тенденции и да се примирят.

Но повечето искат нещо незначително. Например да дадат парите си само затова, че някой ще се облече изрядно заради тях. Те държат на уважението. От думите на Зенда не ми стана ясно дали става въпрос за нещо специално или банално. Но изискването за облеклото говореше за второто.

Между другото, ония приказки за болестта не са истина. Е, бяха, но преувеличени. Има такива Квартали, каквито ви описах, но аз не съм оттам. Отникъде съм. Затова съм добър в работата си. Не принадлежа към нищо, не съм обвързан с нищо. Не се нервирам лесно. За да ме раздразниш, трябва да ми докажеш, че съм някой друг. И тогава вероятно единственото нещо, което ще направя, е да те помоля да ме представиш правилно.

Просто бях изморен. Бях спал три часа предишната нощ. Мисля, ще се съгласите с мен, че не беше достатъчно. Но не ви моля за съчувствие. Всъщност три часа са доста за мен. При моето положение три часа сън ме превръщаха в Рип ван Уинкъл. Бях изморен, защото се бях върнал от последната си работа само преди два дни. Ще ви разкажа за нея някой път, ако нямате нищо против.

Улиците бяха приятно тихи. Винаги е тихо по това време. Трябва да носите черно сако, за да излезете на улицата между седем и девет вечерта. Не бяха много хората в този район, които имаха черни сака. Живея в Цветния Квартал, където хората са чувствителни към цветовете. Всички улици и сгради са настроени моментално да

променят цвета си в унисон с вашия. Вървите си по пътя и те се променят така, че да подхождат на дрехите ви. Ако има голямо движение по пътя, става напрегнато. Затова на епилептиците не е разрешено да живеят в нашия квартал, колкото и да са чувствителни към цветовете.

Аз самият не съм толкова чувствителен към цветовете. Живея тук, защото мястото е една от най-невинните чудатости в Града — може би най-спокойния квартал. Освен това човек може да разбере колко е часа по цвета на вътрешните стени на апартаментите. Това е доста удобно, особено за мен, защото мразя часовниците.

След кратък размисъл улиците решиха, че пепеляво черното ще подхожда идеално на костюма ми. Повечето от уличните светлини блестяха в тюркоазено като диамантите на панталона ми. Стана ми приятно. Отбелязах си мислено да кажа на следващия пътен инженер, когото срещна, че вършат дяволски хубава работа. Смущаващо е, че си мисля подобни неща, но бях в безопасност — винаги губя мислените си бележки.

Последния път, когато бях рискувал да изляза от къщи, релсовата линия не работеше. Но очевидно бързаха да я довършат, защото Новите и Подобрени Услуги работеха с пълна пара. Един служител в черно сако ми продаде билет. Имах цял вагон на разположение. Взех листче от кутията на стената и прочетох, че релсовата линия е затворена временно, за да инсталират по стените на вагоните сензори за настроението. Готина идея, помислих си аз. Стените ме разбраха и засветиха в спокойно синьо.

Малката Голяма Гара, Тихоокеански цвят, Зебра Едно, На Север от Дъгата: гарите се нижеха беззвучно. Подготвих се за това, което ме очакваше. Всъщност аз не знаех какво ме очаква. Но тъй като не ми бяха останали много сили, подготвих се по принцип.

Реших, че съм се подготвил достатъчно, когато стените станаха убийствено червени. „Успокой се“, прочетох малка бележка на отсрещната стена. „Достатъчно си подготвен, приятел.“ Разбрах намека и погледнах през прозореца. Скоро зърнах огромната извита бяла стена, която бележеше границата между Цветния Квартал и Действия Център. Действащите не бяха единствените хора, издигнали стена срещу всички останали, но тяхната бе много по-голяма, по-бяла и по-добре обмислена.

Влакът спря пред Действен Портал 1. Слязох и отидох до вратата. Мъжът в кабината четеше текст по мениджмънт за напреднали. Щом ме видя, съсредоточи вниманието си върху мен. Такива са те, Действащите. Готови за всичко.

— Разрешително?

Претършувах портфейла си и му го показах. Зенда ми го бе направила преди няколко години. Без него не те допускат вътре.

— Цел?

— Департамента на Да Направим Нещата Особено Бързо.

— Връзка?

— Зенда Рен, помощник шеф на Да Ускорим Реално Работата.

Той почука известно време по конзолата си. В същото време се възползва от случая да прочете още някой ред от Абсолютно Качествен Мениджмънт. Компютърът изстреля кратко съобщение за разрешително. Той също не искаше да губи време. Несъмнено бързаше да възобнови работата си по проектирането на водопроводната инсталация в Центъра или нещо друго.

— Китката.

Пъхнах ръка в процепа на прозореца и той ми сложи Гривна на Посетителя.

— Имате половин час. Вземете влака на перон А. Пътуването ви е абсолютно безплатно. — В Центъра обичат да се перчат, че не използват пари. Сякаш това ги прави някакво голямо егалитарно семейство. Но от друга страна, само в йерархията на транспортните служители има четиридесет и три нива.

— Бихте ли използвали продуктивно времето си, докато пътувате? Искам да кажа, да прочетете статия или да направите нещо друго конструктивно?

Предположих, че служителят е от най-добрите Действащи: беше доста амбициозен. Качих се на влака. Отново имах цял вагон на разположение. От седем до осем е време за задължителна почивка в Действия Център и всички енергични Действащи бързат да почиват по най-сложния, обезпокояващ и кариеристичен начин, който могат да измислят. Радвах се, че вагонът е празен. Това означаваше, че никой няма да използва слушалките по седалките, никой няма да провежда събрания около масите за преговори и никой няма да тренира на уредите.

Отпуснах се на седалката. Упорито отбягвах библиотеките и екраните с учебни програми. Подтикнат от Гривната ми на Посетител, синтетичният глас на вагона ме увери, че пътуването ми ще продължи най-много 4 минути и 32 секунди. Освен това ми предложи няколко конструктивни задачи. Да не си губя времето.

Работата с гривните е следната. Действащите искат да са сигурни, че ще напуснеш Центъра. Не могат да допуснат на който му скимне да се мотае наоколо и да размътва водите в езерото на активността. Затова ти дават гривна, която периодично показва колко време ти остава. Ако времето намалее до 0 и ти си още в Центъра, взривяваш се. Простичко наистина. Имаш само половин час да свършиш работата си. Ако не успееш, гръмваш. Мисля, че Действащите се чувстват така през цялото време.

Населението от Квартала на Нацистите, на юг от Центъра, получава двудневни разрешителни. Нацистите специализират в технологии. Това е техният живот. Мили хора наистина, дребни мъже и жени с бели палта, бързат насам-натам, непрекъснато говорят по телефона и планират нещата. Компютрите и уредите им са най-добрите. Центъра е зависим от тях, защото се налага да купува продукцията им.

Случи се да свърша нещо конструктивно по време на моите 4 минути и 32 секунди. Несъмнено това ощастливи вагона. Настроих компютъра си да начертае карта на моментното състояние на сградите в Департамента. Оказа се, че тази седмица са подредили сградите в античния символ на Трудолюбието.

Когато влакът спря и вратите се отвориха, аз учтиво се отдръпнах да пропусна един Действащ да се качи преди мен.

— Йеп, йеп, йеп, йеп, йеп, йеп, йеп, йеп — говореше той по мобилния си телефон — йеп, йеп, йеп, йеп, йеп, йеп.

Приличаше на всеможещ човек.

* * *

— Старк, подранил си. Поздравления!

Зенда вече беше седнала зад несъразмерно голямото си бюро, когато влязох в офиса й. Този път бяха променили сградата и отвътре.

Използвали са производствената мощ на Гравбенд и подът се издигаше под ъгъл 45° спрямо земята. Вероятно са имали причина, но откриването на пътя изискваше психическо натоварване. Асансьорът, с който пътувах, изглеждаше много ядосан от цялата работа и не престана да си мърмори под носа вместо да ми разкаже историята на Департамента, както подобаваше.

Бюрото на Зенда беше буквално четиридесет квадратни фута. Освен компютър, химикалки, кламери и разни такива дреболии върху него можеха да се видят още аквариум и маса за преговори с шест стола. Проправих си път към, нея и целунах ръката ѝ. В Центъра никога не го правят. Но пък това беше типично за Квартала, в който тя бе израснала и знам, че щеше да ѝ хареса.

— Радвам се да те видя, Зенда. Изглеждаш много усърдна днес.

— О, благодаря ти, Старк. Готини панталони.

— Даа, улиците ги харесаха. Достатъчно добре ли съм облечен?

— Страхотен си.

Тя се обърна и изрева заповед за питиета на машината в стената.

— Добре де, добре — обиди се машината, — не съм глуха.

Ухилих се. Зенда е изключително спокойна за Действащ. Пребиваването в Центъра не я бе променило така, както другите. Мисля, че единствената причина, поради която я търпят, е че е дяволски добра в Правенето на Нещата. Машината хлъцна, стовари питиетата върху бюрото и хлопна, без дори да ни пожелае приятно прекарване. Зенда се усмихна и ми подаде една от чашите.

— Кога се върна?

— Преди няколко дни. Имах малко свободно време. Извинявай за днес.

— Няма нищо. Предполагах, че си изморен.

— Бях.

— Добре ли потръгна работата?

— Чудесно. Ще ми кажеш ли за какво става дума сега?

— И аз самата не знам. Обадиха ми се днес следобед Отгоре и казаха, че има Нещо Особено Важно Да Се Прави. Че се изискват изключителни умения и дискретност. Помислих, че ти си подходящият човек и ти се обадох.

— Нещо нормално ли е или нещо по-така?

— Нормално.

Много малко хора биха разбрали за какво, по дяволите, говорех. Зенда е една от малкото, които ме познават. На нея ѝ е известно какво наистина правя, но никога не го обсъждаме. Има неща, които трябва да подбирям. Често тя го върши вместо мен. Разчитам на нея — на нея и на още няколко души. Но все пак аз съм единственият, който може да подбере тези неща и те знаят това. Странна връзка има между нас, но кое не е странно на този свят?

— Добре. Така. Кога мога да ти купя обяд?

— Догодина, предполагам. Сега съм заета. Следващите три месеца ще съм на венозно хранене. Ще ти се обадя — излъга ме сладко тя. Действащите не си уговарят срещи извън Центъра. Не се гледа с добро око на това, не е добре за кариерата. От друга страна, поканата за интимна среща в Центъра с опасност от взривяване, предполагам не привлича никой любовник. Знам че е така, но е забавно да се преструваш, че сваляш — една малка закачка между нас двамата, както и превъплъщението ми в частен детектив. Само че вратата ми не е от тъмни стъкла и името ми не е изписано на нея, а и никога не съм бил ченге. Бях музикант. Нещо като музикант.

Точно в осем без една минута интеркомът на бюрото щракна:

— Мис Рен, участниците в срещата пристигат — остава една минута и броенето.

Хората в Центъра никога, никога не подраняват за среща. Да пристигнеш по-рано означава, че не си достатъчно зает, че не излизаш от нещо също толкова важно. Бяха го измислили добре. Полагах усилия това да ми хареса.

— О'кей, Старк. Да седнем?

Покатерихме се върху бюрото. Зенда се намести красиво в стола на водещото място на масата. Седнах отсреща, за да мога да улавям промените на лицето ѝ по време на срещата. Също така, за да мога да го гледам — високите скули, зелените очи и широката уста. Да, аз я харесвах много. Приятна гледка.

До срещата остават трийсет секунди и броенето.

Вратите широко се отвориха и двама мъже и една жена влязоха забързано. Разпознах жената. Ройн, асистентка на Зенда. Едрият мъж отпред носеше отличителните лилави ръкавели на Агенцията по Интелигентността в Центъра, АИЦ. Изглеждаше доста сериозен. Предположих, че не обича танците.

— Здравсти, Ройн.

— Здравсти, Старк. Хей, готини панталони.

Реших, че трябва отново да използвам Клоуз Валет някой път. Скришом погледнах другия мъж, докато се наместваха около масата. Петдесетгодишен, висок и слаб, с бледо, изпито лице. Това означаваше, че е достатъчно старши и може да си позволи да не спазва правилата за тена в Центъра. Дяволски старши. Чудех се кой е.

— И... Времето на срещата! — прозвуча синтетичният глас на интеркома. — От името на сградата искам да ви пожелаая продуктивна и усърдна среща. Надявам се да бъде успешна за всички вас, за работодателите ви и за останалите Департаменти. Започвайте!

Докато Зенда ни представяше, аз запалих цигара. Обикновено това е строго забранено в Центъра, защото Действащите искат да изглеждат заети през цялото време, но аз сметнах, че трябва някак да се определя. Мъжът от АИЦ, Дарв, ме изгледа. Отвърнах му. И преди съм срещал такива. Мразят ме. Всъщност, те мразят това, което виждат — твърде различно нещо. Играя тази игра от десет години и знам как да действам. Истината е, че те виждат и мразят това, което искат да видят.

Слабият мъж го наричаха само господин В. Значи беше третият по важност старши изпълнителен директор в целия Департамент. Това го превръщаше в обезпокоително голяма работа. Въпреки че не каза нищо първите десет минути от срещата, аз схванах, че трябва да го взема на сериозно. Сега разбрах защо Зенда искаше да направя усилие.

Дарв започна срещата с оплюване на асансьора, което прерасна в намек за унищожаване на половите органи на архитектите по интериора. Ройн се обади по телефона някъде в мазето и РЕЗЕРВНИЯ екип инженери и психотерапевти влезе в действие.

— Сега, г-н Старк — продължи той и завъртя глава върху дебелия си врат да ме види, — сигурен съм, разбирате, че първо не бих избрал някой като вас да свърши Такава Работа. Искам да се отбележи, че това може да се окаже грешка.

Гледах го известно време. Другите очакваха да кажа нещо. Аз изпуснах дима и само си помислих нещо.

— Е — обадих се аз, — докато не ми обясните за какво става дума, не мога да кажа дали сте прав или сте просто един тъпанар.

Зенда и Ройн се ококориха, а на Дарв съвсем откровено и ясно му се искаше да ми забие един. Усетих как г-н В леко се подсмихна, а това беше много по-важно. Макар че Дарв беше назначеният говорител, последната дума в стаята имаше г-н В. Вдигнах вежди към Дарв и след тежка пауза той продължи.

— Ситуацията по принцип е изключително проста, но и много сериозна. Старши Действащият Фел Окланд е изчезнал. Той е незаменим член на Централния Департамент по Планирането, свързан с огромната работа по развитието на Да Стигнем До Сърцевината На Нещата.

Дарв се изправи и започна да се разхожда по ръба на бюрото, с ръце на гърба. Не можех да си направя труда да се въртя насам-натам, за да го виждам непрекъснато. Само слушах монотонния му глас и наблюдавах изражението на Зенда.

— Окланд е напуснал Департамента си в 6.59 преди три дни и е влязъл в близката гара Съревнование! в 7.01 следобед. Знаем това, защото един жп служител ясно си го спомня. Окланд му е дал наистина полезен съвет как да запази използваните билети чисти и се качил във влака. Както може би знаете, г-н Старк, от седем до осем е време за почивка в Центъра. Обикновено през почивката Окланд отиваше до басейните на подсекция Резултатите Са Това Което Броим в съседния Квартал. Там той работеше изключително усилено по плувки. Но този ден не стигнал дотам.

Млъкна драматично преди да завърши:

— Никой не го е виждал, откакто се е качил на влака.

— Ъхъ — залюлях се на стола си аз като герой в слаб филмов диалог. — Ами, проследете го.

Дарв въздъхна театрално — знаех, че вече е направено. Всеки Действащ има монтиран в лявата ръка търсач. Може да бъде открит в Центъра по всяко време и да му се пренасочат телефонните обаждания. Щом АИЦ говорят с мен, значи вече са опитали това и не могат да се справят. Знаем, че е така. Но понякога другите не трябва да знаят това, което ти знаеш. Виждате ли? Имам си тайни.

— Очевидно сме опитали, Старк. Очевидно.

— О — ухилих се аз. Зенда леко се усмихна. — И така?

— Внимание! Внимание! — интеркомът така стресна Дарв, че той почти падна от бюрото. — Мис Рен, вашият посетител ще

експлоадира след две минути.

— Господи — измънка Дарв и се скри под масата. Определено беше предпазлив човек. Аз протегнах ръка към Зенда и тя постави Удължителя си върху гривната ми — даде ми още половин час. Господин В запази спокойствие през цялото време.

— Дарв — запитах го аз, когато се показа изпод масата — да не би да подозираш, че Окланд е отвлечен в друг Квартал?

— Не, не подозирам — отвърна хладно той. Зае мястото си и се наведе напред към мен. — Знам го. Окланд не е в Центъра. В това сме сигурни. Той се занимаваше с важна и висококвалифицирана дейност. Ясно е, че е бил отвлечен. Искаме го обратно.

— Сигурно някой жп служител е забелязал нещо? Едва ли могат да го изведат без съгласието му.

— Това е — обърна се бавно към мен г-н В с безизразно лице, — което искаме да разбереш.

* * *

Десет минути по-късно напуснах Департамента. Имах достатъчно време да изляза от Центъра. Вместо да тръгна направо към влака, аз минах през парка Контетата Спират Навсякъде и Зоната за Отдых — малка зелена полянка наред разточителните кули. За съжаление паркът беше доста пренаселен. Хората провеждаха неотложни срещи, започваха работа с полезни за тях личности. Отдалечих се и тръгнах към перон Б. Напомнете ми да ви заведа в бара на Центъра някой път. Ще бъде най-скучното нещо, което някога сте преживявали.

По време на срещата не се случи повече нищо особено. Г-н В беше кратък и прям. Открий кой е отвлякъл Окланд, къде го е отвлякъл и го върни обратно жив и здрав. Имаше и една неизречена подзадача: дръж си устата затворена. Действащите не обичат да се разчува, че не са най-добрите в абсолютно всичко, а АИЦ няма никаква власт вън от Центъра. Те смятаха, че които и да бяха похитителите, имаме шанс да ги изловим в Червения Квартал, който граничеше с източната част на Центъра. Не бях толкова сигурен, но така или иначе трябваше да отида дотам. Щях да започна от това място.

Имах кубче с биографията на Окланд. Знаех как изглежда, както и разни други неща. Имах двацет и четири часа да направя първия си доклад за Зенда. Стандартна, изтъркана, обикновена задача. Колкото да не си без работа.

Взех влака до Действен Портал номер 3. Имах пет излишни минути и открих Хели, служителят, който последен видял Окланд. Беше преместен от вътрешната линия. Ройн ми каза къде да го намеря. Той искаше да помогне, но не можа да ми каже нещо, което вече не знаех.

Преди да се кача, Хели ми показа използваните билети. Разбрах защо толкова много искаха да си върнат Окланд. Купчинката беше наистина много, много чиста.

ДВЕ

В 8.30 вечерта се качих на Червена Линия Едно и както винаги си пожелах да не бях го правил.

Червения Квартал не е като Центъра. Нито като Цветния. Не прилича на никой друг. Центъра има такава голяма шибана стена, само за да се предпазва от Червения Квартал.

Нека да ви обясня за Кварталите. Старият обичай градовете да се разделят според раса и вяра отмрял преди много, много време. Предполагам, всички са се отегчили: да мразиш цял ден съседите си е дяволски уморително. По същото време започва да се променя и цялата концепция за градовете. Ясно е, че когато главният град на нацията започва да покрива седемдесет процента от населението на цялата страна, нещата трябва да се организират малко по-различно.

Случило се следното: кварталите станали Квартали, самоуправляващи се щати със собствени закони и свобода да правят, каквото поискат, по дяволите. Хората, които живеят в даден Квартал, харесват това, което харесва Кварталът. Ако не харесваш Квартала, биваш изхвърлен и трябва да си намериш такъв, който да ти подхожда. Освен ако не произхождаш от лош Квартал. В този случай си оставаш там, където си. Някои неща се променят, други остават същите. Така де, чудо голямо.

С времето нещата започват да стават все по-странни и така си и остават. Всичко се събира, увеличава, втвърдява, но не в една и съща посока. Някои Квартали поддържат помежду си по-тесни връзки и когато трябва да се вземат решения, засягащи цялата страна, те се събират и си плещят. А останалите? Ами, кой ги знае. Виждал съм много от Града — доста съм пътувал, но има редица места, където не съм стъпвал, места, където никой не е бил стотици години, никой освен хората, които живеят там. По такива места никой не ходи, защото е твърде опасно, а в други не се допускат външни лица. Повярвайте ми: има Квартали, в които стават много странни и гадни работи.

Червения Квартал не спада към тази категория. Не е лош. Само е напрегнат. Бях там, защото исках да си купя пистолет, а нито в Центъра, нито в Цветния можеш да го направиш. В Червения купуващ каквото си пожелаеш, и то с намаление.

Няма добро или лошо време да се качиш на влак за Червения. Там няма определени часове, в които нещо се случва, нито дори дни. Просто си плащаш и се възползваш от шанса. Всъщност, според стандартите на Червения вагонът, в който се качих, беше доста цивилизован. Наистина, на седалката до мен някой беше повръщал и срал, но съм виждал и по-лоши неща. Проститутките бяха прекалено вкочанени, за да вършат сериозна работа. Битките в задната част на вагона свършваха много бързо и никога нямаше повече от два трупа по едно и също време.

Зенда си мисли, че съм много смел, щом ходя в Червения сам. Отчасти е права. Но пък трябва да знаеш как да се нагодиш, как да се държиш, за да не те объркат. Ако Дарв или някой от ония АИЦ костюмирани покаже носа си тук, ще си го изпроси още преди да е седнал, защото няма да подхожда на обстановката.

Погледнете ме. Добре, нося хубави дрехи, но не е там работата. Те не са от значение. Не струват нищо. Лицето е важно. Не приличам на човек, който умира да приключи с това пътуване, или ще се напикае от страх. Не приличам и на човек, който се отвращава от онова, което вижда. По-скоро приличам на тип, който ще ти забие нож в гърлото, преди дори да си помислиш да му създадеш проблеми. Приличам на тип, чиято майка е умряла на улицата, задушена от повръщане на Допаз. Приличам на тип, който е станал сводник на сестра си не само заради парите, но и защото я мрази.

Мога да изглеждам като тип, който принадлежи към групата.

* * *

Слязох на Шибана гара Нула и тръгнах по задните улички. В Червения не си правят труда да извозват боклука. В истинската вътрешност — места като окръг Хю, има боклук, който буквално се е вкаменил. Да откриеш пътя не е проблем, ако знаеш откъде да тръгнеш. Няма никакви карти. Ако не си наясно къде отиваш, трябва

незабавно да се махнеш от Червения преди да ти се случи нещо деморализиращо и вероятно фатално.

От няколко месеца не бях идвал и си отдъхнах като видях, че Бар Джи все още функционира. Местата за забавления в Червения не се задържаха дълго заради войната на бандите, палежите или напалма. Бар Джи съществуваше вече почти шест години, което е чист рекорд. Причината е много проста — Джи.

Винаги е малко изнервящо да се напъхаш в бар в Червения Квартал. Съвсем сигурно е, че тече битка, но не е ясно каква. С юмруци, с пистолети или химическо оръжие? Лична схватка или свободен за всички бой? Битката при Джи беше малка — с ножове. Придаваше усещане за църква в сравнение с гротескно силния войнствен рок от колоните.

Причината? Джи.

Джи е един стар... ами, приятел, предполагам. Срегнахме се преди много време, когато и двамата бяхме замесени в нещо. Може да ви разкажа някой път за това, когато реша. Тогава той не живееше в Червения, а в Квартала Обърни се Отново — втория странен Квартал, където съм стъпвал. Бил съм два пъти в Обърни се и няма никакъв шибан начин да стъпя отново там.

Няма да говоря за най-странния Квартал, който съм виждал.

Джи беше голямо копеле дори и според стандартите на Обърни се. В Червения той бе цар. Дрогирани банди наоколо прорязваха улиците с бронирани коли, взривяваха се един друг и подпалваха пешеходците. Но влезеха ли в неговата част, те захвърляха пистолетите и спазваха ограниченията на скоростта, докато не преминат границите. С поредица внимателно планирани и ужасни зверства Джи се беше утвърдил като личност, с която по никакъв начин не трябва и да си помисляш да се ебаваш. А това го прави много полезен за мен в Червения, особено като прибавим факта, че ми дължи и няколко услуги. Аз също му дължа няколко. Но не може да се каже, че услугите, които си дължим, са взаимно заменящи се. Или поне ние не смятаме така. В действителност не си изяснихме как точно стоят нещата.

Седнах на маса близо до стената и си поръчах алкохол. Това не се хареса на бармана, но аз изтърпях неодобрението му. Знаех, че помощниците на Джи следят всеки, който влиза в бара чрез видео

екрани и че Джи ще се обади веднага щом му съобщят. Отпих, загледах се в „Прилично Опасен“ и се слях с цвета на мястото.

Преобладаваше оранжевото. Декорът беше оранжев, питието беше оранжево, светлините бяха оранжеви, както и телата на жените, които вяло си провеждаха гинекологични прегледи на оранжевата сцена. Барът на Джи е Допаз бар и всеки Допазски безделник ще ви каже, че портокалът е оранжев и оранжевото е като *портокаловото*.

Две неща се наричат Допаз в Червения Квартал. Основният наркотик за развлечение. Също и най-често срещаната причина за смърт. Силен ли е Допаз? Да го кажа с други думи. Наркотиците често биват разреждани или „смесвани“ с други съставки, за да бъдат измамани купувачите или просто да се намали дозата. Много наркотици са смесени с брашно. Допаз го смесват с Крек.

Повечето от безделниците в Бар Джи са във на главния бар. Гледат урока по биология и пият ниско концентрирани питиета с Допаз. Четири от тези могат да те превърнат в труп за четиридесет и осем часа. Постепенно дрогираните се оттеглят в стаите отзад. На сутринта ще ги видите на купчини в боклука на улицата. Чака да се вкаменят като всичко останало. В Червения Квартал няма предпазна мрежа: ако пропаднеш, пропадаш и това е. Не може да напуснеш Червения и да отидеш в по-добър Квартал. Всички си имат стандарти, критерии, изпити и такси. Ако си роден Червен или свършиш в Червения, никой няма да научи за теб. Единственият път от Червения е надолу.

Докато чаках Джи, разгледах куба на Окланд. Действащият беше на шейсет и две години, роден и възпитан в Центъра. Баща му е бил Б в Департамента за Теглене на Задници седем години. Следващите тринайсет години е бил А. Майка му подновила теорията и практиката на паметта. Кариерата на Окланд представляваше нещо като стрела, отвесна линия нагоре. Той не беше просто мъж, добър в правенето на нещата, а перфектен продукт на Центъра, сто процента всеможещ човек. Работата му през последните пет години беше от класа. Аз нямах необходимото ниво да отворя кода, но знаех, че става дума за упорита работа. Департаментът на Да Стигнем До Сърцевината На Нещата е основен в Центъра. Всеки се отчита пред тях, и А там означава Абсолютен Главен Действащ. От куба може да научиш всичко, което ти трябва, ако не си Действащ. Според тях човек се

отъждествява с работата си. Мен ме интересуваше защо похитителят е избрал точно него, а не някой друг. Искан да знам *кой* е бил Окланд, а не какъв е бил. Трябваше да разбере човека.

Без да искам, включих на Портрет и изскочи една холограма 10×8×8 на масата. Видях скулесто лице, сива оредяла коса и остър нос. Очите зад очилата гледаха интелигентно, но нежно, а бръчките около устата разказваха историята на кривите усмивки. Изглеждаше прекалено изнежен за Действащ. И това беше всичко. Нямах какво повече да науча от куба и с какво да продължа.

— Старк, кучи сине, как си по дяволите, да ти го начукам?

— Майната ти — обърнах се усмихнат аз. Знаем, че изразите ми са далеч от идеалните, но в сравнение с Джи приличам на отмрял поет. Изправих се и му подадох ръка. По стар обичай той я разтърси много силно и болезнено. Двамата мъже от двете му страни, високи седем фута, ме огледаха с подозрение.

— Кой е този да му го начукам? — попита ме Джи и кимна към холограмата.

— Едно от нещата, за които искам да говорим — казах аз и седнах отново.

Главният бар при Джи всъщност е най-уединеното място за разговор. Посетителите са толкова отнесени, че може да им подпалиш носовете, без дори да забележат. Тук никой не идва, за да подслушва разговори.

— Ами, трябва да е затънал в някакви големи лайна, за да го търсиш — Джи се отпусна тежко върху един от столовете. Приличаше на човек, изсечен от много голяма скала от талантлив, но дрогиран скулптор. Имаше някаква груба пропорционалност в него като изключим очите, покрити с големи белези.

Бодигардовете му седнаха на съседната маса. Наблюдавах всяко мое движение. Джи можеше да ги убие и двамата без много труд. Винаги съм ги смятал за безполезни, но предполагам, че има някакъв протокол в това да бъдеш шеф на банда побъркани.

Джи махна към бара и преди да свали ръката си, кана с алкохол стоеше вече на масата. Той кимна към сцената:

— Какво мислиш за шоуто?

— Отвратително — кимнах одобрително. — Гениално отвратително.

— Йеа — изръмжа доволно той. — Затова са обучени. — Той не се шегуваше: наистина беше така. Червения не е най-любимият Квартал на жените. Забелязах, че както обикновено всички момичета имат гъсти черни коси. Джи ги умее тези работи.

Дрънкахме общи приказки известно време. Говорих за последните месеци, споменах няколко общи познати, които бях видял. Джи ми каза, че земята му се е увеличила с още половин миля на север. Това обясняваше защо барът му продължава да съществува. Подробно описа няколко особено ужасни успешни акции и използва „да ти го начукам“ само четиристотин пъти.

— Така — накрая отново махна с ръка и получи друга кана. — Какво по дяволите искаш? Имам предвид какво друго освен да се порадваш на лицето ми? Готини панталони, между другото.

— Благодаря. Две неща — аз се наведох над масата и понижих глас за всеки случай. — Трябва да намеря този. Казва се Окланд. Хората, които го търсят, смятат, че може да е някъде тук.

— Действащ?

— Йеа, и не е просто един стар елегантен задник, който върши всичко. Този е златно момче.

— Какво тогава търси тук, да му го начукам?

— Това не знам. Дори не съм сигурен, че е тук. Всичко, което знам е, че не е в Центъра. АИЦ предполага, че е бил отвлечен и скрит някъде в Червения: мисля, че това е първото логично нещо, което им е хрумнало.

Облегнах се и отпих от чашата. Джи знаеше какво питам. Нямахше нужда да му обяснявам. Още една двойка момичета се присъедини към другите изпотени и отрудени артисти на сцената и ги напика. Това е развлечение в Червения.

— Не.

Кимнах и запалих друга цигара. Мисля, че забравих да ви кажа — току-що бях изпушил една. Добре пуша. Свърших, загасих я и запалих още една. Използвайте въображението си.

— Предполагам, че не.

— Ще се послушам за него. Все още ли си в Цветния?

— Йеа.

— Ще ти пратя съобщение, ако чуя нещо. Но не си мисли, че ще се случи.

— И през ум не ми минава. Не мисля, че в Червения съществува банда, достатъчно силна да отвлече един Действащ направо от Центъра. Трябва да е някой друг, може би отбор от Обърни се или от другаде. Но би могло да го държат някъде тук.

— Какво друго?

— Имам нужда от пистолет. Изгубих моя.

Джи изръмжа и махна към единия бодигард. Биваше си го в махането: нямаше нужда бодигардът да идва, за да разбере какво се иска от него. Той просто изчезна някъде.

— Благодаря.

— Няма проблем. Ще ми оставиш ли куба?

— Не мога. Зенда ще ме убие.

— Все още ли работиш за нея?

Натиснах куба, извадих цветен образ на Окланд и го подадох на Джи.

— Познаваш ме. Работя за всеки.

— Особено за нея.

— Особено за нея.

* * *

Върнах се късно в апартамента си. Не беше разрешено да посещаваш Центъра два пъти на ден. Затова трябваше да мина по обиколния път, през други два Квартала. Имах късмет, че Джи, хитрата стара лисица, притежаваше няколко *Оръжия Негаторц* и успях да получа пистолет, неуловим за детекторите.

Пистолет, наистина — Джи ми даде пистолет, такова оръжие си бях избрал. И *Фърт* към него като премия. *Фърт* е удобно лазерно оръдие, което се раздвоява и се използва и като нож. Пистолетът просто изстрелва енергийни куршуми. Жесток, но ефективен. Сам генерира куршумите и няма нужда да го зареждаш. Това е спасявало живота ми единайсет пъти. Този беше удобен и много приличаше на предишния, който загубих при последната си работа. Още не съм ви разказвал за нея. Обсъдихме с Джи каква е равносметката на услугите ни над още няколко кани алкохол. По това време вече бяхме доста

пияни, но в края на краищата се оказа, че той ми дължи още една услуга.

Седнах с кана кафе Джаханван. Всяка капка от него бе програмирана да обстрелва алкохолните молекули в кръвта. Замислих се какво ще правя по-нататък. Засега нямах с какво да продължа. Бях разбрал, че Джи не е замесен в похищението на Окланд, но аз и преди си го знаех. Единственото нещо, което искаше Джи, бе да завземе колкото може повече от Червения. Да живее колкото може повече и да убива колкото може повече хора. Беше обикновен мъж с обикновени нужди.

Похитителите на Окланд бяха много по-сложни. Едва ли им трябваша пари, защото Центъра нямаше такива. Но не вярвам да са го направили и само за майтап. Трябваше да искат нещо, което само Центъра може да даде. Беше важно да разбере какво е. Отбелязах това като записка в умствения си файл. Умствените ми записки се различават от умствените ми бележки. Винаги правя нещо по тях. Те са записани и си ги чета. Например:

Вътрешна Записка: Кой е отвлякъл Окланд?

1. Достатъчно сплотена банда, която е влязла в Центъра и го е пипнала.
2. Достатъчно сплотена банда, която той познава добре.

(Сплотеността е важен фактор за похитителите. Центъра не разпространява навред списъци с „Хора Които Правят Наистина Важни Неща И Които Може Да Поискате Да Отвлечете“. До тази вечер дори не бях чувал за Окланд, а за външен човек познавам добре Центъра.)

3. Някои, които искат нещо, което само Центъра може да им даде.

(Когато разбере какво е то, ще знам с какви хора си имам работа. Това ще ме улесни в предположенията ми как са действали.)

4. Да взема батерии за Гравбенда.

Виждате ли? Много съм усърден. Зенда би била впечатлена. Е, не чак впечатлена, защото съм сигурен, че нейните умствени записки са по 120 страници с графики, подредени по азбучен ред и съпровождащ аудиовизуален материал. Но поне щеше да е приятно изненадана. Така или иначе, щеше да е изненадана.

Направих си и друга бележка, за която няма да ви кажа. Беше изненадваща идея, но малко вероятна. Все пак си я запазих. Ще ви я кажа, ако стане възможно.

Изтрезнях, когато свърших каната. Всъщност бях по-трезвен, отколкото исках. Пих прекалено много кафе и сега тънех в тъмнина, трезво-мъдър. Забелязах неща, които не исках. Апартаментът ми е празен — винаги, когато и да се завърна. Хубав апартамент е, напълно цветово координиран и с подвижни мебели, но го използвам като място, където да съхранявам нещата си и да се сгромолясам като се върна. Ала винаги е празен. Никакви хора. Или да бъдем точни, никакви личности.

Имам апартамент, имам повече пари, отколкото ми трябват, имам някаква работа. Но имам ли живот?

Разбирате ли ме? Глупави, безполезни мисли. Погледнах пакета с Джаханан и видях, че съм взел Екстра Силно по погрешка.

— Предупреждение — отвърна пакетът. — Без алкохолиците всички останали могат да бъдат обзети от глупави и безполезни мисли.

Не се чувствах изморен, но реших да опитам да поспя. Когато се хвана с някаква работа, обикновено не спя с дни. Това е една от причините, поради които се чувствам после толкова капнал. Тази вечер нямаше какво повече да направя. Най-умното нещо бе да се депозирам в спящата банка.

Преди да си легна, проверих подноса със съобщенията с надеждата, че Джи може да е изпратил нещо по трансфакса. Имаше само една бележка от съвета. Координаторният Компютър по Уличен Цвят ми бе изпратил съобщение колко му е било забавно да работи с панталоните ми.

ТРИ

Беше 4.45 сутринта. Изведнъж се събудих с възстановени сили. Обърнах се на другата страна и се опитах да заспя отново. Но нямаше да се получи. Джахан все още препускаше в кръвта ми, крещеше и будеше клетките ми. Станах, изкъпах се, отидох в кухнята и изхвърлих кафето. Нямах нужда от това лайняно питие.

Направих си чаша Деби. Прилича на кафето, но не съдържа естествени продукти, нито пък е с вкус на кафе. Седнах на стената във всекидневната и зачаках зората. Един странен, абсурдно голям паяк пробяга на пода пред мен. Гледах го и се чудех как по дяволите е влязъл тук. Апартаментът ми е на четвъртия етаж. Не мога да повярвам, че това нещо е пропъзляло сто фута стена, само за да ми досажда. Сигурно си има кътче някъде в апартамента, въпреки че ми беше трудно да си представя къде. Не бих искал тук да има процеп, достатъчно голям за животно с такива размери. Вероятно по цял ден си се разхожда свободно. Хитро се прикрива под формата на някаква мебел. Чака нощта, за да тропосва пода ми, както си иска. Може да съм седял на него, без да знам, или да съм си оставял чашата отгоре. По дяволите, може да съм се облягал на него, да съм заспивал.

Паякът спря по средата на пода, обърна се, седна и ме погледна. Отвърнах на погледа му. Стана напрегнато.

Приемам негодите, както и когато е необходимо, но не и от същества толкова ниско в стълбицата на еволюцията като паяците. Мисля, че ме разбра. След един безкраен миг той тръгна в друга посока. Бавно насочи многокракото си тяло към вратата. Явно си е помислил, че това е последният му шанс да поскита за тази вечер. Промени скоростта си и изчезна в коридора като сви зад ъгъла на два крака.

За разлика от много други Квартали Цветния е отворен към небето и в 5.30 чернотата навън бива изместена от розово-синьо. Не че е от голяма полза, но пък е приятно. Небето над Цветния винаги е хубаво. Сигурно го настройват по някакъв начин.

Беше прекалено рано да правя каквото и да било полезно. Затова отидох на пазар.

* * *

Ранният следобед ме завари в апартамента ми. Седях на тавана във всекидневната с кръстосани крака и привършвах един обилен обяд.

Има дълги периоди от време, в които не пазарувам, особено храна, защото се изнервям. Не че не опитвам. Но докато стигна до магазина, идеята вече ме е отегчила. Прекалено много ми коства. Ала този ден бях успял. Наистина бях пазарувал. Храна, батерии за Гравбенда, храна, Обикновено Силно кафе, храна и пак храна. Ощастливих хладилника. Най-накрая имаше с какво да се захване — изобилие от продукти, които да поддържа студени и пресни. Не бях купил всичко за себе си. Едно от нещата, които си отбелязах, че трябва да направя, бе да вляза във връзка с котарака си, Спенгъл, и да видя дали няма да иска да остане при мен известно време.

Но първо трябваше да проведе няколко телефонни разговора. Обадох се на доверените си хора от съседните на Центъра Квартали и на някои не дотам доверени.

Нищо. Който и да бе отвлякъл Окланд, си бе свършил работата чисто и прецизно. Все повече и повече ми се струваше, че е банда от Квартала Обърни Се. А това бе лоша новина. Аз правя тези неща най-вече, за да не стоя без работа. Трябва да запълвам някак времето си — това е единственото, което имам. Но бих искал нещата да не стават толкова сериозни. Бях се успокоил малко последните няколко години. Не горях от желание да се захващам с купчина добре организирани психо-пътеки, както някога.

Хапнах още малко. Работата не беше тръгнала особено добре, но винаги става така. Градът е огромно място, разделено на стотици части, които си нямат и представа какво става във всички останали. Няма смисъл само да се мотаеш и да се надяваш, че веднага ще попаднеш на това, което търсиш. Никой няма да ти даде завършена работа с всички следи и напътствия. Поне аз не съм получавал такава. В началните етапи има доста чакане. Бях прогонил чувствата, регистрирах един интерес — това бе всичко, което можех да направя.

Силен шум ме стресна откъм подноса за съобщения. За нещастие подносът бе закрепен на стената към пода и не можех да го стигна от своето място, т.е. от тавана. Включих Гравбенда да се нормализират нещата.

Причината не е само в батериите, мисля, че уредът е нефункционален. Вместо да преориентира стаята на етапи, той задейства направо. Стовари мен и остатъците от обяда ми на голям и безобразен куп в средата на пода. Направих си умствена бележка да застана някой път отвън до апартамента на бившия ми клиент и да изкрещя: „Внимавайте, ако този господин ви помоли да ви плати с Гравбенд — стоката е некачествена“ или нещо също толкова обидно. Трудно стигнах през боклуците до подноса за съобщения. Все още не бях оправил бъркотията от сполетялото ме последно Гравбенд нещастие и ето ти още едно. Да знаете, че не сте виждали бъркотия, ако не сте попадали в стая, където гравитацията е променяна два пъти в различна посока.

Съобщението беше от Джи. Щял да разгони фамилийката на една област, намираща се в субсекция Хю в Червения. Бих ли искал да го придружа? Познавах добре Джи и знаех, че това е нещо повече от покана. Имаше нещо предвид.

Бързо се облякох подходящо за гангстерското нападение — дълго черно палто, черно сако, черни панталони и черна риза. Хрумна ми да използвам *Клоуз Валет* върху ризата си: остана черна като цяло, но се получиха частични шарки в тъмносиньо, алено и зелено. Намерих пистолета си и го сложих в кобура.

Винаги е трудно да предположиш колко дълго ще продължи подобно нещо, затова реших да се обадя на Зенда да я предупредя, че сигурно ще закъснея малко с посещенията си. Ето ме в пълна форма — динамичен, развълнуван, но и разумен.

— Здравсти, Старк. Хубава риза.

— Благодаря. Мога ли да говоря със Зенда?

— Съжалявам, Старк, твърде заета е, за да говори с теб сега. Много, много заета.

— Тя винаги е заета.

— Йеа, но сега е заета до крайност. Много е заета. Говори с хората, с които работи, като оставим всички останали. Да ѝ предам нещо?

— Само това, че може би ще закъснея малко: отивам на гангстерска война.

— О-о, уау. Е, приятно прекарване. Ще й кажа.

Огледах се за Фърт, но не видях и следа от него в хаоса наоколо. Храната бе изчезнала — беше настроена за това, един час след приготвянето. Но мебели, книги и всякакви други боклуци се мотаеха по пода, а Фърт е малко оръжие. Апартаментът ми е оборудван с функция Търси. Пиша на един малък уред какво търся, той претърсва по електронен път мястото и ми казва къде се намира. За нещастие бях изгубил уреда — направо си го начуках. Там, където отивах, един Фърт повече или по-малко не бе от голямо значение, така че забравих за него и тръгнах.

Казах ви, че нещата ще започнат да се случват.

* * *

Двама от бодигардовете на Джи ме посрещнаха на Шибана гара Нула. Бяха с официално вечерно облекло и дори с черни вратовръзки. Бяха учтиви и почтителни. Готино е да си личен приятел на гангстерски бос.

Ускорихме крачка към Бар Джи. От двете ми страни вървеше по една горила. Видеше ли ни някой — и изчезваше. Едно от първите неща, които научаваш в Червения е, ако видиш мъже в черно да вървят по улицата, да се омиташ бързо от пътя, преди да си станал свидетел на абсолютна агресия.

Джи също бе с черна вратовръзка, спокоен и мобилизиран.

— Трябва да побързаме — изломоти той. — Кучите синове знаят, че идваме.

Забелязах вълнението и настроих гласа си в синхрон.

— Значи ще ни чакат? — Чудех се дали нямаше да е по-добре ако бях почистил апартамента си следобед.

— Напротив — ще се покрият. По дяволите, няма да остане никой за убиване, ако не се размърдаме.

Излязохме от бара плътно един до друг. Бронирани коли отвън разбраха сигнала, обърнаха се с пищящи гуми и спряха на пътя пред нас по посока Хю. С Джи вървахме зад тях, обградени от бодигардове.

И те, както стриптизьорките, бяха специално обучени. Всички бяха високи повече от седем фута. Телата им можеха да издържат удар от метеор. Всъщност по това ги избираха. Разбира се, Джи притежаваше най-доброто. Гръдният кош на всеки от шестте бодигарда около нас бе внушителен. Супер бодигардът трябва да може да защити собственика си от трийсет куршума или две малки гранати. Аз съм само шест фута висок и не знам накъде отиваме, но се чувствам сигурен.

Червения е затворен за небето и там винаги е нощ. Улиците са тъмни, но обсипани с неоновия блясък на светлините от Допаз баровете и клетките за чукане. Тротоарите бяха пусти, но много лица надзъртаха през прозорците. На някои от баровете висяха ръчно изписани табели „Нападай, сър“.

Един скитник се показва иззад ъгъла и примигна изплашен. Джи нямаше време за безделници. Не го дразнеше само, че не са консуматори и няма полза от тях, но и това, че бяха хора без никакъв порив. Често съм си мислил, че от Джи би излязъл доста страшен Действащ. Но за да го приеме, Центъра ще трябва глобално да разшири идеите си за това кои са уместните Неща За Правене. Без да намалява темпо, Джи стреля един път и главата на безделника литна десет фута във въздуха и се размаза по стената. Чу се тих поздрав от един бар.

Хю е малък субсектор почти в центъра на Червения и граничи със Западната част от територията на Джи. Една от най-старите части на Червения Квартал. Ако Червения е лош, то Хю е сърцето на лошотията. Хю е мястото, където се случват истински лошите неща. Никого не можете да видите по улиците в Хю. Там няма барове. Там няма комерсиални интереси, защото всеки си стои вкъщи. В Хю отиват серийните убийци, които искат да накълцат на спокойствие жертвите си. В Хю отиват ония, които искат да възхваляват дявола, без да бъдат притеснявани от праведници. Хю е дъното на ада. Ако си в Хю, или си мъртъв, или ще умреш, или пък клечиш в тъмна запустяла сграда и преживяш трупове.

— Какъв е проблемът, Джи? — почти бях останал без дъх след пет минути ускорен ход. — Нямах нужда от Хю.

Джи завъртя глава и се поизправи.

— Поразпитах снощи. Никой нищо не знае за твоя приятел, но чух, че нова банда се е появила в Хю. Може да са хората, които ти

трябват, може и да не са. И в двата случая не искам тия кучи синове наблизно.

Бронираниите коли отпред намалиха. Приближавахме границата на Джи. Преходните зони в Червения са най-лошите. Всеки мрази останалите. Куршум профуча от прозореца на третия етаж отдясно и един от бодигардовете се преви. На чисто бялата му риза се появи малък червен кръг.

— Добра работа, Фид — Джи го потупа по рамото. — Добре ли си?

— Добре съм, Джи — изръмжа бодигардът и си извади куршума. Доста издръжлив. Една от бронираниите коли се извъртя и стреля: третият етаж на въпросната сграда изчезна. Тръгнахме към другата кола, гардовете плътно ни покриваха. Вратата се отвори и с Джи се шмугнахме вътре. Заедно с нас влязоха и трима бодигарда.

— Самотен снайперист, сър — докладва шофьорът, — но и отпред виждам оживление.

— О'кей — Джи се отпусна на седалката на артилериста. — Планът е следният. Нахълтваме и убиваме всички.

— Само за мен — ухили се шофьорът и натисна газта.

За десет минути четирите коли щурмуваха Хю, автоматите изпратиха огън от енергийни куршуми на 360°, артилеристите хвърлиха снаряди към всичко, което мърдаше или поне изглеждаше, че мърда. От сградите наоколо отговориха по подобен начин. Но не може лесно да мериш сили с Джи. Да стреляш по него значи да го разлютиш още повече.

Всички етажи на сградите експлодираха около нас. Вражеският огън постепенно утихна. Колите концентрираха изстрелите си върху мъжете, които бягаха като от дявол. Един побъркан скочи от втория етаж върху колата и се опита да хвърли снаряд през прозореца, Фид, който хладнокръвно бе измъкнал куршума от гърдите си, замахна с юмрук през едноинчовото стъкло и тялото на мъжа хвъркна грациозно към стената на сградата, край която минавахме. Това, което остана от него, се плъсна на земята.

— О'кей — кимна спокойно Джи. — Кажи на четвърта кола да се обърне и да огледа дали някой не бяга в обратна посока. Първа и трета да ни прикриват.

Трите коли прелетяха по улиците в центъра на Хю, помитайки всичко по пътя си. Не бих искал да бъда от другата страна. Не вярвам да е забавно да бягаш през ада на земята, оглушен от преследващи те бронирани коли, собственост на най-опасния мъж в Червения. Сигурно е ужасно. За щастие чувството нямаше да продължи дълго, защото бягащите бяха отървавани набързо от клетата им съдба.

— Стоп — заповяда тихо Джи. Колите спряха на секундата. Последва мълчание, в което Джи повдигна глава и наостри слух, следвайки инстинкта си. Мъже като него го притежават. Улиците бяха опустели. Виждаха се части от трупове и светещи отломки, почервенели от кръвта камъни и мъждеещи огньове.

— О'кей — Джи беше доволен. — Да вървим!

Фид раздаде оръжието. Предложи ми минохвъргачка, но аз потупах кобура си. Той сви рамене. Пригответихме се. Някой отвори вратата и излязохме — напред тримата гардове, а ние с Джи в сянката им. Джи се огледа бързо и кимна към сградата вляво.

— Насам.

Тръгнахме бавно. Гардовете се оглеждаха зад нас. Минохвъргачките бяха заредени. Точно преди да стигнем вратата чухме гръм от едната. Експлозията се сля с крясъците в другия край на улицата.

— Добре свършена работа, Бидж — отбеляза Джи, без дори да се обърне.

— Благодаря, сър.

На партера беше пламнал малък огън, ала без шанс да се разпростре. Нямаше какво да се подпали — само каменни стени. Всички дреболии бяха откраднати преди десетилетия. Изглежда някога е било офис-сграда — преди сто години, когато тук са живели хора. Мястото смърдеше ужасно, но не изглеждаше злокобно. Ала Джи разпознава нещата: не знам как, просто го може.

Изкачихме се бавно по стъпалата, плътно един до друг. Нищо не се виждаше на втория етаж. Само дето миришеше още по-лошо. Вдигнах въпросително вежди към Джи.

— Мисля, че намерихме нечий склад за провизии — каза той.

Беше прав. На третия етаж стъпалата свършваха. Трябваше да преминем през коридор, за да продължим по-нататък. Тихо влязохме в

първия офис. Изведнъж гардовете настръхнаха и двамата с Джи се проснахме зад вратата, а те — около нас. После бързо се изправиха.

— Съжалявам за това, сър — каза Фид. — Фалшива тревога.

Огледахме офиса. Стаята се осветяваше единствено от огньовете навън. Подът бе покрит с човешки тела, вонята беше отвратителна.

— Няма нищо — изръмжа Джи. — Добре се справяте.

Тръгнахме в колона един по един. Нещо избухна отвън, вдигна се пламък и освети стаята в оранжево и червено.

Видяхме около четиридесет тела на пода, предимно възрастни, но и няколко бебета. Много от тях бяха разсъблечени, всички — с одрани до кости лица. Повечето — ярко гримирани. Синьо червило по остатъците от венци, зелени сенки около гниещите очни ябълки. Отвертки стърчаха от коремите на всички жени. Ръцете на мъжете бяха в белезници.

Отначало помислих, че бебетата са били подпалени. Но когато отидохме в другия край на стаята, забелязах промяна в общия ред на труповете. Бяха подредени по възраст и ниво на гниене. Също и по това до каква степен бяха изядени. Странният обитател съхраняваше грижливо жертвите си. Първо изяде най-старите. Бебетата ги готвеше, а възрастните поглъщаше сурови и плъпнали от червеи. Чудех се къде е сега: на лов някъде в Червения, за да приготви запасите си за зимата. Аз съм човек с твърде широк мироглед, но някои неща все пак не мога да възприема.

Достигнахме стъпалата и се качихме на четвъртия етаж. Пълна тишина. Точно преди да се изкачим до петия, Джи спря и се послуша.

— О'кей — подсвирна той, — край на играта.

Първо се показва Бидж и другият гард. В същия миг един снаряд профуча между главите им и премина през стената зад тях. Вместо да трепнат, те успокоиха нервите си като обстреляха стаята с минохвъргачки. Ние пристъпихме напред едва когато те сметнаха, че пътят е чист.

Остатъците от офиса ни показваха, че тук е живял някой и че се е подготвял за нападение. По земята бяха разпръснати на купчини храна, дрехи и сандъци с пушки. Офисът отсреща светеше ръждиво. Джи тръгна към вратата и ни остави. Чух нещо откъм стелажите в ъгъла на стаята. Съвсем инстинктивно се хвърлих на земята и се търколих. Спрях точно пред Джи, който беше насочил пистолет в тъмнината.

Видях лазерен лъч върху гърдите му и изстрелях пет куршума към сенките. Последният член на бандата се строполи бавно на пода. Джи ме погледна и кимна.

Гардовете бяха зад нас. Ритнахме вратата — насреща имаше само един фотьойл и лампа върху масичката до него, която хвърляше ярка светлина. Някой седеше във фотьойла.

— Здравей, Джи — прозвуча глас, който разпознах. — Здрависти, Старк. Хей, готина риза!

* * *

— Шибан Исусе! — изрева Джи, когато приближихме фотьойла. Наведох се и ядосано вперих поглед в едрата фигура, удобно излетната в него. Разпознах го веднага по зелените числа на челото.

— Шибан Исусе! — изкрещях и аз. — Какво, мамка ти, търсиш тук?

— Шибан Исусе, Снед! — изръмжа Джи, вече по-спокоен. — Какво, мамка ти, си мислиш, че разиграваш?

— Ами — Снед изщрака с пръсти, — това беше нещо като поздрав. Едно питие?

— Шибан Исусе — повторих. Това бе единственото подходящо нещо, което можех да кажа. Щях да продължа да го повтарям с дни, ако Джи не бе сменил темата. Той изведнъж се ухили и разтърси ръката на брат си.

— Йеа, алкохол. По-добре да измислиш по-свастно обяснение от това.

Крайно изплашено дребно човече на около седемдесет се появи иззад сенките с поднос. Носеше кана алкохол и няколко чаши. Безшумно остави подноса на масичката и изчезна отново.

— Снед — казах аз, докато Фид ни наливаше по чаша. — Можеше да ни избиеш всички.

— О, глупости — засмя се Снед. — Те изобщо не трябваше да се бият с вас. Веднага щом чух кой идва, казах на всички да бягат за тяхно добро. Познавам само един човек по-страшен от мен. И това е Джи. Между другото, много ви благодаря: от две седмици събирах тази банда. Вие я пометохте за пет минути. Наздраве.

— Наздраве за теб, копеле — каза Джи и отпихме.

Тук може би трябва да ви разкажа за Снед, по-малкия брат на Джи. Като изключим факта, че псува малко по-малко и има зелени числа по челото, той много прилича на Джи. Познавам Снед от времето, когато бях в Обърни се. Тогава с Джи работехме заедно. Не го бях виждал от осем години и не вярвах да го срещна отново.

Снед има числа на челото, защото е осъден на смърт. Само заради емоцията една нощ бе навлязъл в Стабилния Квартал и за нещастие бе заловен. Стабилния е един от Кварталите, абсолютно изолирани от външния свят. Никой не може да влиза или излиза оттам. Не се допуска никаква информация отвън. Жителите нямат и представа какво съществува извън техния свят.

Властите на Стабилния не се шегуват. Наказанието за нападение в техния Квартал е ДНК смърт. ДНК-то на престъпника се променя така, че тялото му умира точно една година след датата на присъдата. Всички физически функции спират и химикалите, които съставят тялото, се разединяват. Доста срещан метод на екзекуция в цивилизованите Квартали. На дисплей върху челото на осъдения подробно се изписва под форма на дигитални номера колко още му остава. Някои смятат, че това не е необходимо и е кръвожадно, но често числата им помагат в ресторантите. Сервитьорите виждат, че не им остава много и бързо ги обслужват. Особено последната седмица, когато числата примигват непрекъснато в яркочервено.

Освен това можеш да разбереш колко е часът като погледнеш в огледалото. Това е полезно, ако не обичаш да носиш часовник.

— Не трябваше ли да си мъртъв вече? — запитах Снед.

— Йеа — засмя се той. — Но ти ме познаваш. Измислил съм го. Открих как да рестартирам часовника. В края на всяка година получавам още една. Винаги е напрегнато, когато числата намалеят до 00:00:00:01, но засега системата работи.

— Джи знаеше ли, че си все още жив?

— Йеа — изломоти Джи, — но се опитвах да забравя. Какво, по дяволите, правиш тук, Снед? И за какво ти е банда?

— Доскуча ми — отговори той. — Мислех да се сдружим за известно време.

— С мен?

— Йеа. Не желяех да съм в тежест. Исках да помогна с нещо. А сега ти ги уби всичките.

— Снед — запитах го аз, — има ли нещо друго освен бандата, с което смяташе да помогнеш?

— Какво искаш да кажеш?

— Старк търси някого — отговори Джи и си сипа още алкохол. Старецът се суетеше наоколо. Сипа и на бодигардовете.

— Един Действащ — Окланд, е бил отвлечен — погледнах Снед в очите. — АИЦ смята, че бандата е някъде в Червения.

— Не — Снед поклати глава. — Като начало, не съм аз. Направих доста проучвания последните няколко седмици, докато търсех местенце в Квартала да се установя. Разбрах в кого е силата. Единствената банда, която може да има и то само половин пръст в тази работа, е бандата на брат ми.

— Няма ли тук някой от Обърни Се? — запитах озадачен.

— Само ние двамата.

— Майната му. Тогава той не е тук.

— Не. Но чух нещо, което може да ви заинтересува.

— Какво?

Снед погледна брат си.

— Кажи му всичко, което знаеш — кимна Джи. — Това е проблем на Старк.

— О'кей. — Снед си взе парче ароматно пиле от чинията, която старецът поднасяше. Аз пропуснах пилето, но изпих още една чаша авокадо. — Всъщност не е нещо особено. Чух, че е пристигнал някой от Центъра преди броени дни. Не знам кой го е довлякъл: това не ми казаха.

— Как си разбрал? — ядоса се Джи. — Аз поразпитах и нищо не научих.

— Хм, ами точно затова — подхвърли доволно Снед. — Аз не съм разпитвал. Слухът сам дойде при мен. Който и да го е отвлякъл, търси мен. Опитали са първо в Обърни Се, после някой ме видял тук.

Джи се засмя:

— И какво ще искат от теб?

— Ами и аз това се зачудих. Ако търсеха най-силния мъж, щяха да дойдат при теб. Направо при теб. Но явно не търсят нищо подобно. Те искат нещо, което аз мога да им дам.

— И какво е то? — запитах аз, но вече и сам знаех отговора.

— Мисля, че искат да разберат как се влиза в Стабилния Квартал.

* * *

Скоро след това се преместихме в Бар Джи. Когато си тръгнах, развлекателната битка бе в разгара си. Рядко лидерите на двете банди участваха в битките, затова атмосферата бе необикновено добронамерена. Разбере ли се, че двама побъркани са се събрали, другите шефове на банди в Червения наистина ще се изнервят. На вратата Фид разтърси ръката ми. Това бе мил жест, въпреки че почти счупи пръстите ми. Беше добре за мен да съм от дясната му страна.

Стигнах Департамента на Да Направим Нещата Особено Бързо точно преди 9.00 вечерта. Този път асансьорът разказваше историята на Департамента така, както се очаква от него.

Офисът на Зенда бе празен. Повъртях се наоколо. Ройн надзърна за миг и каза, че идвала, но можела да закъснее малко. Намръщих се — Зенда никога не закъснява, дори и за мен. Това е едно от нещата, които харесвам у нея. Тя пристигна в 9.03. За Центъра това означава, че пристига едва след като всички са измрели от старост. Оставих я да пийне преди да й кажа каквото и да било. Тя се отпусна тежко на стола, впери поглед в пространството, а после към мен.

— Проблем? — запитах я аз.

— Не — излъга ме тя. След миг натисна бутона на интеркома и изкрещя заповед на някого за среща след четири дни. — О'кей — въздъхна, — какво откри?

— Окланд не е в Червения.

— *По дяволите!*

— Но мисля, че знам къде може да бъде.

На Зенда й светна от това и ми се усмихна.

— Добро момче. Къде?

— Новината не е добра, за съжаление. Мисля, че е бил отвлечен в Стабилния.

— *Стабилния?* За какво, по дяволите, говориш?

— Помисли, Зенда. Този, който е отвлякъл Окланд, има остър ум. Кое е най-хитрото място, където можеш да скриеш някого?

— Където никой не може да отиде. *По дяволите!* — Тя барабанеше с пръсти по масата. — Трябва да говоря с по-горните за това.

Тя грабна телефона и каза на някого, че трябва да се чуе с г-н В, колкото се може по-скоро. Кимна на отговора и затвори.

— Не мога да издам заповед за навлизане в забранен Квартал. По дяволите, по дяволите, *по дяволите...*

— Зенда — прошепнах нежно, — какво става?

— Нищо. Нищо. — Тя ме погледна и аз я погледнах — разбрах, че има проблем. А тя разбра, че разбрах. Професионалните взаимоотношения са трудно нещо, особено когато си познаваш човека отпреди. Вече не можеш да си позволиш да кажеш това, което искаш. Има неща, които не бива да се обсъждат в офиса, дори и на чаша чай.

Интеркомът се обади.

— Точно време на срещата минус двамайсет секунди и броенето — съобщи той. — Участниците пристигат, мис Рен.

Зенда стана, за да бъде готова да ги посрещне. Обърна се към мен.

— Разбира се, не те попитах дали ще искаш да опиташ — извини се тя. Усмихнах се, като се опитах да ѝ отговоря с очи. Мисля, че ме разбра, защото ми върна усмивката.

— Благодаря ти.

Вратата се отвори с трясък и г-н В се шмугна, Дарв зад него.

Срещата не продължи дълго. Казах на г-н В какво съм открил. Той се съгласи с моите заключения. Фактът, че вече бях открил нещо след две посещения в Червения и участието ми в първите редици на гангстерската война между двама откачени не бяха спестени на Дарв. Той все още не беше толкова учтив, но изглежда бе приел, че наистина съм подходящият човек за работата.

Разбира се, съществуваше почти сигурен риск от наказание и (или) незабавна смърт, колкото и мелодраматично да звучеше това. Въпросът дали да се продължи работата не беше обсъждан. Това ме накара да се замисля. Забранените Квартали, особено Стабилния, отстояват изключително стриктно правата си, а Центъра се очакваше да уважи това. След като ме излагаха на сигурен риск, значи ставаше

въпрос за нещо важно. Зачудих се дали знам всичко необходимо, ако това е наистина обикновена работа.

— Ами — г-н В се облегна назад, — имаме само един избор. Мис Рен предложи вас за тази работа, г-н Старк. Тя твърди, че не само сте най-добрият в работата си, но и не обръщате гръб на нищо, което сте започнали. Смятате ли, че това ще бъде изключение?

— Не — погледнах го право в очите и му казах това, което искаше да чуе. — И нека да приемем, че този разговор не се е състоял.

Той се усмихна леко и кимна.

— Мис Рен умее да преценява хората.

Той стана и излезе, без да каже нещо повече. Дарв, като истинско прасе, използва случая да ме предупреди, че Центъра няма да бъде отговорен, ако се забъркам в нещо и също излезе. Наблюдавах ги и се почувствах неестествено. Усетих света около мен. Ала веднага ми мина. Винаги ми минава.

— Внимавай, Старк — погледна ме Зенда.

— Ще внимавам — целунах ѝ ръка. Изведнъж почувствах лека вълна на интимност в тази безветрена административна зала. — Ако има нещо, което мога да направя за теб, каквото и да е то, обади ми се.

Тя кимна бързо два пъти и аз излязох.

ЧЕТИРИ

По пътя към апартамента се опитах да съставя план за нахлуване. Аз самият бях доста развълнуван от идеята да видя Стабилния отвътре, но като всеки друг не знаех почти нищо за него. Каквото ми беше известно, включително единственият възможен начин за нахлуване, го бях научил от Снед. Имах записките, които го бях накарал да направи, след като го пуснаха оттам с цифрите на челото, но те бяха много откъслечни. Той не можа да разбере защо се интересувам толкова много от вътрешността на Квартал, в който никога няма да мога да вляза, а и тогава не беше в най-доброто настроение.

Нямаше смисъл да ходя пак в Червения, за да говоря с него. След осем години, повечето от които изживени безсмислено, шансът да си спомни нещо ново бе много малък. Единственото, което можех да направя, бе да използвам това, което имам, и да се опитам да повтора опита му.

Спомням си, че много държеше на едно нещо: ако ще се опитваш да нахлуваш, направи го през деня. Повечето Квартали са настроени за двайсет и четири часов живот, макар и активността да отслабва през нощта. Само места като Червения имат наситен живот през цялото време. Но Стабилния, както беше казал Снед, се блокира в 11.00 вечерта. Там е била неговата грешка. Той бе нахлул през нощта. Обикновено хората си мислят, че това време е по-удобно за подобни действия.

Но не и полицията в Стабилния. Ето защо го бяха хванали и се бе превърнал в жива бомба. Все пак беше извадил късмет — по случайност го спипали в застроена част. Ако е имало начин, щяха просто да го застрелят на място.

Когато наближих своята спирка, стените на купето вече приличаха на експлозия във фабрика за бои. Усилието да хармонират с настроението ми ги беше изморило. В повечето от Кварталите имам хора, на които разчитам — начин да се защитя, докато играя тази опасна игра. В Центъра имам Зеңда. В Червения — Джи. В Нацисткия

познавам един Брайън Диод IV, който може да разсекрети всеки защитен код на почти всеки компютър в Града, ако има достатъчно време и пица. В Брандфийлд познавам едно момиче Шелби — има двуместен хелипортер, който е спасявал живота ми много пъти.

И така нататък... В Стабилния нямах никого. Да се слея с масата щеше да ми е трудно. Ако не успеех, щях да умра.

А и какво ставаше в Центъра? Познавах Зенда от много време и никога не я бях виждал да изглежда като тази вечер. Малко параноя бе естествена за Квартал, където абсолютно всеки се опитва да се изкачи над всички останали, но тя не ми приличаше на параноичка. Сякаш я тревожеше нещо, но не беше сигурна какво е то. Това ме обезпокои.

Всъщност, с кого си имахме работа? Банда, която отвлича важен Действащ, а после го замъква до забранен Квартал и го задържа там скрит, е сериозна група от свръхумни хора. Ако открият, че ги търся, тогава полицията на Стабилния ще бъде най-малкият ми проблем. Нито Джи, нито дори Снед ще са наблизко да ми помогнат.

Как попаднах в тази ситуация? Защо правя всичко това? Защо ми е да участвам? Не е ли време да кажа сбогом?

Чух тихо бръмчене. Погледнах нагоре и видях, че стените са притъмнели до черно. Бях счупил детектора за настроение във вагона.

Майната му, казах си аз. Така или иначе трябваше да почакам до утре. Ще си взема почивка. Ще си намеря котарака.

* * *

Отидох с влака до края на Цветния. Слязох на трансферния портал. За да стигна там, където исках, трябваше да мина през друг Квартал. Това означаваше, че се налага да купя друг билет. Един служител ме очакваше на вратата. Провери дали нося безшумни обувки и кимна. Приблжих се до гишето за билети и посочих на картата къде искам да отида. Мъжът кимна отвътре и вдигна три пръста. Подадох му три кредита по най-тихия начин и той ми даде билет. Отидох на пръсти до перона и зачаках.

Съседният Квартал на Цветния е Звук. Наречен е така, защото там не се разрешава никакъв шум. Влакът спря като в памук, вратите се отвориха безшумно. Влязох във вагона и седнах внимателно на

меките места. Пътуването ми нямаше да трае дълго: Звук не е много голям, слава Богу. Тръпки ме полазиха.

Вагонът беше празен. Жителите имаха по един час всяка вечер, когато можеха да влязат в малка стая и да се накрещят. Бях там точно по това време, но самият аз не можех да направя нищо подобно. Навсякъде във вагона се виждаха микрофони. Аларма известяваше и най-слабия шум. Идват и тихо те изхвърлят от влака. После трябва тихо да вървиш по тихите улици, а това е дори още по-лошо.

Затова седнах и се замислих. Опитах да се успокоя и да си спомня всичко, което ми е казал Снед за Стабилния.

Не беше много. Кварталът е бил забранен от самото начало. Когато започва реорганизацията на Града, Стабилния просто построява стена около и над себе си. Прекъсва всички връзки с външния свят, все едно не съществува. Разбира се, първото поколение познавало света извън Квартала, но им било забранено да разказват на децата си за него. Те така и искали. Тези хора останали в Стабилния, защото такава било желанието им.

Всички те вече бяха измрели. Шестото и седмото поколение нямаше и представа, че съществува нещо извън техния свят. Те знаеха, че цялата планета, с изключение на областта, в която живеят, е била унищожена при атомна война. Можеха да се покатерят по стените и да видят през прозорците — навън се ширеше пуста червена равнина, обсипана с радиоактивен пясък. Всъщност прозорците бяха видеоекрани, управлявани от властите. Тяхната работа бе да поддържат нещата стабилни и непроменени.

Последното нещо, което искат властите, е някой да нахлуе отвън. Това би разрушило целия им труд, би взривило стотици години желана илюзия. Желана. Аз не говоря тук за репресия. Стабилните не са в неведение насила. Това е всичко, което знаят и всичко, което искат да знаят.

Една двойка се качи във влака. Опитаха се да завържат разговор с мен. Но аз не съм много общителен и се получи неловка ситуация. Те почти крещяха, изглеждаха развълнувани. Очевидно копнееха да се приберат и да се любят диво, страстно и тихо. След малко ме оставиха на тихите ми занимания. През цялото време сочеха ризата ми, показваха ми палци и широко се усмихваха. Не можах да разбера какво искат да ми кажат.

На изхода се протегнах и настроих необикновено гъвкавите си мускули. Звук е особен Квартал, но там където отивах, бе още по-странно. Отивах в Котешкия Квартал.

Преди много време някакъв ексцентрик, който притежавал най-големия необитаван Квартал, решил да го остави на котките. Мястото било абсолютен хаос, западнало, покрито с боклуци и мизерия. Той изгонил малкото останали хора, построил оградна стена и умрял. Неоспоримо ясно написал в завещанието си, че там няма да живее никой друг освен котки.

Ха, ха, ще каже някой, какъв смахнат. След няколко години всеки ще може да влезе. Котешки Квартал, ха, ха.

Тогава дошли котките. От целия Град — първо една по една, после на групи. Безстопанствени котки, котки на жестоки, на лоши стопани или просто котки, които търсели промяна, стотици, хиляди, стотици хиляди котки се преместили в Квартала.

Интересно, нали?

След известно време няколко души решили да посетят Квартала и открили две неща. Първо, ако не обичаш котки, никой няма да те пусне. Второ, там става нещо много странно. Боклуците и мизериите са изчезнали. Сградите са чисти. Тревата в парка — окосена. Целият Квартал е абсолютно и идеално чист.

Интересно, ще кажете. Но нещо ви притеснява, нали?

Осветлението работи. Канализацията работи. Хората, които идват в Квартала да видят котките си, спят в стаи, които сякаш са били току-що почистени. Всеки блок си има склад на ъгъла. Там винаги има прясна храна. Котка стои върху гишето и те наблюдава. Влизаш, избираш това, от което имаш нужда и излизаш.

Никой не знае как го правят. Никакви хора не живеят в Квартала, абсолютно никой. Знаем, оглеждал съм. Има само ужасно много котки. Някои живеят там през цялата година, други — само по няколко месеца. Те си играят, пекат се на слънце, спят върху и под разни неща и по принцип си живеят чудесно. И осветлението работи, и канализацията работи, и мястото е идеално чисто.

Слязох по стъпалата на портала на гарата и тръгнах към главната порта. Тя е огромна и желязна, отваря се и се затваря безшумно, когато влизаш и излизаш. От другата страна е Пътеката — широка

калдъръмена улица, която води към центъра на Квартала. Старинни фенери осветяват в жълто цялата улица.

Котешкият Квартал е абсолютно спокойно място, особено нощем. Затова не бързах и се разхождах бавно между високите стари сгради. Всичко наоколо бе тихо и спокойно като жива картина от далечното минало. Известно време не видях никого по улицата, но после съзрях в далечината неясна фигура на котарак да върви към мен. Приближихме се. На няколко крачки от мен котаракът седна на земята и после се претърколи да почеше корема си.

— Здравсти, Спенгъл — наведох се да го почеша по-сериозно. — Как разбра? Как вие винаги *разбирате*?

* * *

Качих се на влака следващата сутрин в 7.00. Макар и да се чувствах изморен, бях буден от кафето.

Прибрахме се в апартамента около полунощ. На Спенгъл му бе изключително приятно да си поиграе сред разхвърляните ми мебели и вещи, докато аз преглеждах съобщенията си. Повечето бяха от хората, на които бях звънял сутринта. Никой нищо не бе чул. После, с помощта на голямо количество кафе, прегледах бележките си относно Стабилния. Опитах се не толкова да ги запомня, колкото да ги асимилирам, да станат част от мен. Легнах си към три часа.

В девет и трийсет стигнах най-далечната част на Червения. Изящно изпълях от влака. Имах шест прекеждия по време на пътуването си през Червения. Проститутките вършеха тежка работа в различни трудни голи пози. Един от сводниците се опита да ми досажда без никаква причина, но му показах пистолета си. Той е със знака на Джи. Това свърши работа дотолкова, че ми предложи безплатен сеанс. Трябва да знаете, че отказах.

Крайният портал в Червения е винаги пуст. Следващият Квартал е празен и затова няма причини някой да слиза там. Проведох бърза умствена проверка дали не съм забравил нещо. После се покатерих на стената.

Когато се подадох от другата страна, видях, че слънцето грее силно и че денят ще бъде доста хубав. Не че Стабилните ще разберат

някога това, разбира се. Всичко, което щяха да виждат до края на дните си, бе вечния вихър на фалшивия радиоактивен прах. Стъпих на металния балкон и вперих поглед над Квартала към стената, която трябваше да премина.

Стената около Стабилния е много, много висока. Между нея и мен се виждаше мрежа от метални пътища и мостове, които свързваха отделните групи метални сгради. Цялото дъно на този тесен Квартал бе пълно с вода. Тя бавно се полюшваше от лекия бриз. Преди много години Кралския Квартал е бил популярен, нещо като градскъпоценност във водата. За нещастие Червения, Стабилния и Квартала Фнаф започнали да изпомпват боклука си във водата на Кралския. Скоро след това мястото обезлюдява и опустява. Следващият един час трябваше да внимавам да не падна във водата.

Както в Хю, така и в Кралския, запустелите сгради бяха тихи и безинтересни. Вървях внимателно и се стараех да не издрънча с нещо и да създам ехо. Ако вървиш твърде тежко в Кралския, можеш да предизвикаш вибрации, които да озвучат целия Квартал. Те се усилват все повече и повече и когато се върнат при теб са толкова мощни, че могат да те вдигнат четиридесет фута във въздуха. Справях се с ръждивите пътеки към Главния Площад и се взирах в бялата стена в далечината. Настройвах се, опитвах се да мисля като Стабилен.

Когато стигнах площада, който представлява най-голямото отворено място в Квартала, вече бях психически изтощен. Започвах да мисля, че ще ми е по-лесно да мина за Фнафет. Те вярват, че душата на всеки човек е една пчеличка. През целият си живот правят опити да скочат колкото се може по-нависоко, за да стигнат небесата. Спрях за цигара.

Кралския трябва да е бил голямо техническо постижение за времето си. Площадът, страните на който са по на около четвърт миля, е направен изцяло от един лист стомана. Бил съм тук и преди, има няколко години. Исках да видя какво представлява. Не се бе променил много и бе по-добре запазен от мостовете и пътищата.

В празните Квартали обичам да си затворя очите и да си представя какви са били преди мен. Седнах и се опитах да вляза във времето, когато хиляди хора са вървели по Площада всеки ден. Когато богатите и образованите са препълвали металната опера от другата страна. Когато металните кафенета и магазини наоколо са кипели от

живот. Когато Квартала е бил красива скулптура от лъскава стомана над чистата вода. Сигурно всичко е било светлина. А вече е просто странна и чужда скърцаща люлка над канала.

Седях си на топлия метал и изведнъж две от моите сетива получиха съобщения по едно и също време. Ръката ми регистрира слаба вибрация, очите съзряха леко движение в далечния край на Площада. Не можах да различа нищо повече. Слънцето се отразяваше в стоманата и ме заслепяваше. Но ми беше ясно, че и някой друг разглежда забележителностите тази сутрин. Станах и вперих поглед като си правех сянка с ръка, но пак не успях да видя нищо. Можеше просто да е някой беглец от Червения. Понякога онези, които сгафеха пред Джи, се криеха в Кралския. Това бе най-вероятното обяснение. Но не можех да не обърна внимание на интуицията си — сякаш усетих нещо. Вероятно бе просто някой скитник. И в двата случая трябваше да се махам.

След петнайсет минути бях на сто ярда от масивната стена, която обграждаше половин милион жители на Стабилния. Избрах внимателно маршрута си по мрежата от мостове. Отивах към областта, за която Снед ми беше говорил преди осем години. След известно време видях ясните очертания на сградите, които той бе споменал, и се отправих към тях. Нестабилните пътечки бяха опасни, но успях да ги премина.

Мястото съвпаднаше точно с описанието на Снед. Представляваше гранична линия. Сякаш някакъв изперкан архитект бе сътворил най-опасната сграда на всички времена от лъскав метал като при това бе надминал и най-смелите си мечти. Странни кулички и вулканични разливания стърчаха от някои места. Разтревожи ме тяхната безформеност. Или архитектът бе изгубил ъгломера си още преди да започне работа, или нарочно го бе счупил и залепил погрешно.

От другата страна видях странен балкон. Опипах с ръка, внимателно се хванах за парапета и се наведох да видя основата на стената там, където се спускаше във водата. Далеч, на около петдесет ярда, областта продължаваше да е объркваща, покрита с неизброими пластове подпори и пречупен метал. Отне ми доста време да откроя онова, което търсех.

Видях го: дупчица на около три фута над водната линия. Ползвах я за маркировка. Слязох от балкона и тръгнах в права посока към стената.

Една от причините, поради които Джи и Снед бяха толкова ужасяваща двойка бе, че изобщо не си приличаха. И двамата бяха най-вече крайно опасни психопати, но преди всичко — две различни сенки на едно и също цяло. Джи тръгва към всичко с главата напред, докато Снед винаги мисли малко по-дълго и понякога открива начин да мине по ръба. Джи просто разрушава всяко нещо по пътя си, а Снед може първо да го помоли да се премести. Освен това, Снед може да Открива Нещата, което, честно, впечатлява дори и мен, а аз цял живот правя същото. Фактът, че живее осем вместо една година след смъртната си присъда го доказва: доколкото знам никой друг не е успявал да победи ДНК смъртта. Снед бе влязъл в Стабилния с малко познания, които аз разчитах да са все още валидни.

Той бе открил, че с годините нивото на водата в Кралския се понижава. Не много, защото все още е стотици фута дълбока, но достатъчно, за да се покаже първият външен канал, който Стабилния бе построил преди два века. Каналът бе заместен с цяла система изходни тръби под нивото на водата, но така и не бе зазидан. Оттам Стабилната полиция излизаше да охранява външната стена, а още по-преди е изхвърляла нашествениците след като им поставят биологичните бомби. Трима мъже с картечници охраняват канала, но за хора като Снед това бе топло посрещане с мек червен килим и неонов надпис „Добре дошли“. Той бе пропъзъл в тази дупка преди осем години през труповете на охраната. Втурнал се в Квартала, жаден за развлечения, но за нещастие не е знаел за блокирането в единайсет часа.

Колкото повече приближавах стената, толкова по-голям ми изглеждаше входът на канала, но разбирах, че няма да бъде лесно да проникна вътре. След двајсет ярда стъпих на ръба на пътеката, седнах, после се прехвърлих от долната ѝ страна и увиснах. Външната стена на Стабилния не може да бъде разрушена от нищо друго освен от ядрено оръжие. Снед бе почерпил по-голямата част от информацията си от един оцелял от последната група, която бе минавала през стената. Вече не би могла да бъде премината по никакъв начин. Затова и не вярвах

Стабилната полиция да си губи времето да охранява толкова стриктно околните пътища. Но човек никога не знае.

Пътят свършваше на няколко ярда от стената. Бе разрушен преди много години от Стабилните власти. Пред мен, в изгладените от вятъра камъни, се виждаше бледа следа — там, където някога е бил големият портал. Беше добре зазидан. Почувствах се странно. Сякаш щях да нахлувам в огромен мавзолей — гробница, затворена собственоръчно от живите хора вътре.

Както си се полюшвах леко, хванат за железните релси на пътеката, разбрах, че ме очаква друго предизвикателство. Трябваше да премина почти два ярда вода срещу течението и да успея да се хвана за нещо от другата страна. Имах нужда от дяволски късмет. Свих мускули, подготвих се. Огледах внимателно местността под дупката. Опитах се да различа нещо, за което да се хвана, без да се убия.

Нищо не видях. Отдолу каналът изглеждаше като голям ръждясал метален лист, като останки от стара скоба или подпора. По краищата листът бе отгънал и приличаше на опасна уста от назъбен метал. Ако направех опит да се закрепя там, просто щях да изгубя пръстите си преди да потъна десет фута надолу, откъдето не се надявах да изплувам. Самият канал беше около един ярд. Изчислих шансовете си да се хвърля в него присвит, както бе направил побърканият Снед.

По дяволите, казах си аз. Ръцете ме заболяха, по дяволите!

Можеше да си вися там цял ден или докато издържат ръцете ми, ако не ме бе осенила идеята да тръгвам. Усетих лек полъх пред стомаха си и след част от секундата чух щракване и енергиен изстрел. Огледах се ужасен. През това време изстрелът се повтори.

Някакво копеле стреляше по мен.

Развитието на нещата ме обезпокои. Залюлях се бързо напред и назад, колкото можех, като през това време опнах шия да видя откъде се стреля. Нищо не можах да забележа, но съскащият рикошет отгоре трийсет секунди по-късно разруши илюзията ми, че става въпрос за случайност. Истина е. Ала не можех да измисля нищо. Дайте ми почивка, помислих си. Достатъчно мъка ми се е насъбрала, не е ли така?

Стабилната полиция сигурно бе поставила някой на пост от външната страна на дупката. Него съм видял на Площада. Люлеех се напред-назад, като при едно движение назад друг енергиен куршум

прониза въздуха на мястото, където преди секунда беше стомахът ми. Трябваше да променя положението на тялото си, по дяволите.

Нов куршум се завъртя зад мен, докато бях напред. Скоро трябваше да потеглям: куршумите зачестиха. Залюлях се назад, разкърших китки, стегнах мускули. При най-високото положение на тялото ми се отблъснах с ръце, колкото се може по-силно, набрах скорост и полетях.

Престарах се. Толкова се засилих, че краката ми се оказаха прекалено напред. За миг имах чувството, че ще си размажа първо гърба, после и черепа в стената. Опитах да свия краката си и да се понеса с ръце напред. Постигнах полуизправено положение на тялото при полета точно навреме, за да се ударя болезнено в камъка отстрани на канала. Затърсих с ръце. С дясната напипах отвора на един изход. Замахнах с лявата над него. За миг пръстите ми се изхлузиха от старата зидария, но все пак се задържах.

Един куршум се заби в скалата на крачка от главата ми. Господи, ядосах се аз, защо не ме ослепиш и не подпалиш дрехите ми? Отчаяно, но внимателно, за да не се изхлузя, се изкатерих към отвора на канала. Бях пъхнал дясната си ръка достатъчно навътре, за да се хвана за някоя вдлъбнатина, когато друг куршум се вряза в стената, този път по-наблизо.

Въздъгнах дълбоко, повдигнах се за миг и се пъгнах в тръбата. За моя изненада съвсем навреме. Там, където преди секунди бяха белите ми дробове, изчезна голям отломък скала от стената. Хукнах в тунела, но след няколко ярда спрях и седнах, останал почти без дъх. Тук вече бях на по-сигурно място. Ясно ми беше, че нещата са станали от лоши по-лоши. Не чух други изстрели, но със сигурност охраната отвън щеше да предупреди тези отвътре, че някой нахлува по канала.

Доста съм корав, но не съм Снед. Ако знаеха, че пристигам, тогава и тримата с картечниците щяха да са ми достатъчни. За съжаление нямаше какво да направя. Не можех да се втурна, защото охраната беше там, с поглед във входа. Дори и да побързам, ще ме хванат веднага щом се плъосна във водата. А не ми се искаше да умра изподупчен в езеро от лайняна супа. Стори ми се унизително.

Нямаше смисъл да се втурвам напред в тунела и да стрелям с пистолета си. Разсейващ се енергиен изстрел щеше да ме направи на половинки, четвъртинки и осминки преди още да ги приближа. След

пет ярда в канала има завой. На това се надявах. Ако почакам, а те тръгнат бавно към мен да ме сгачят, тогава имах малка, минимална, неправдоподобна възможност да успея да уцеля някой от тях, преди да ме очистят. Нямах изход за мен и щяха да ме гръмнат. Много скоро при това. Но когато всичко, което имаш, са няколко минути, всяка от тях ти е особено скъпа, всяка секунда има значение. Присвих се и зачаках с пистолет в ръка.

Нещо ме накара да извадя видеофона си от якето. Обадох се в апартамента си. Заръчах на хладилника да храни редовно Спенгъл и да предупреди магазина, ако се свърши храната. Той сякаш разбра, че съм в сериозна беда и ми побъбри, като ми пожела късмет. Все още не чувах нищо в канала отпред. Бързо се обадох в офиса на Зенда. Ройн се показва на екрана.

— О, здрасти, Старк. Хей, ти си в тунел.

— Йеа. Мога ли да говоря със Зенда?

— Господи, не, Старк. За съжаление тя има непрекъснати срещи следващите седемдесет и два часа. Ще оставиш ли съобщение?

Помислих за миг. Нищо не се сетих. Нищо, което да е от достатъчно значение.

— Просто й кажи, че съм се обаждал. Не, кажи й това. Кажи й, че съм казал да си спомни водопада.

— Разбира се. Да си спомни водопада. Ще предам.

— Благодаря, Ройн.

Счу ми се нещо и прекъснах връзката. Прилепнах плътно до стената. Всеки изстрел щеше да е фатален. Затова свих ръка, изправих се, доколкото можех и зачаках, аз си знаех, смъртта.

След всичко, което съм направил, всичко, което съм видял, километрите, които съм пропътувал, щях да бъда застрелян в канал с мръсотии заради една не толкова важна работа. Хванах се, че ми пука — странно. Преди няколко години нямах да е така. Нещо се променяше в мен напоследък, нещо мърдаше и пулсираше под повърхността. Бях по-зле, но чувствах повече. Нещо ставаше, но не знаех какво. Струваше ми се, че никога няма да разбера.

Отново чух нещо и ръката ми трепна. Шумът бе тих, но мисля, че разпознах от какъв вид е. Отворих уста да пусна звука към тъпанчетата си не само през ушите, но и през евстахиевите тръби.

Целият бях слух. Отново чух същия звук и отворих още по-широко уста.

Някой се смееше. Определено чух някой да се смее.

* * *

Имах доста опит с така наречените „мъжки момчета“. През последните девет години бях работил за, със, срещу купища войници, полицаи, побъркани, биячи и гангстери и бях срещал много момчета от типа „ако мръдне — гръмни го, ако не мръдне — гръмни го, преди да мръдне“. Когато подобни типове тръгнат да ловуват, разкъсват жертвата си на хиляди кървави парчета и някои от тях дори се смеят. И се смеят изнервено, осъзнали в последната минута колко ненормално е това, което вършат. Други се смеят от сърце, безкрайно горди и силни, а трети тихо хихикат по най-откачения начин, докато извратеният дявол ги гризе отвътре.

Но никой от тях не би се изсмял по този гърлен, неприличен и доброжелателен начин, който ехтеше долу в тунела. Не беше красив смях, но бе искрен.

Изводът беше кристално ясен, но така изненадващ, че ми отне известно време да го огледам от всички страни. Мъже, които са тръгнали да убиват, не се смеят така. А в случая поне един от тях се смееше по подобен начин. Значи не идваха за мен и не знаеха, че съм там.

Може да ви се сторя лековерен, но съм оцелял години наред по този начин. Бях се научил да си вярвам. Осъзнах, че все още имам шанс, поне за известно време. Онези, които стреляха по мен, не бяха от охраната. Нямах как да са те, защото, ако бяха, щяха вече да са се свързали с другите и те не биха се смели по този начин. Но кой беше тогава?

Вероятно беше член на бандата, която бе отвлякла Окланд. Кой друг би тръгнал да убива един незаконно минаващ границата, ако не е граничен пост? Умните копелета бяха оставили някой отвън за всеки случай. Това бе и добра, и лоша новина, разбира се. Бях попаднал на вярна следа — добре. Но бандата бе много по-задружна, отколкото очаквах. Това не беше добре. Ала означаваше също, че няма

непременно да умра в следващите две минути. Като претеглих нещата реших, че това бе добра новина, абсолютно най-добрата новина, най-добрата шибана новина.

Въпреки това моментът не беше подходящ за празнуване и седнах да преосмисля положението. Сякаш всичко вървеше по план. Не че бях добре, но не бях и зле. Бандата беше проблем, с който така или иначе трябваше да се сблъскам, когато настъпи часът. Трябваше да следвам плана си. Знаех, че планът ми за нахлуване не беше добър, но се чувствах облекчен. Всичко е възможно. Запълзях тихо напред по тръбата. Взех внимателно първия завой и видях, че ми остава още малко път. Виждаше се слаба светлина в края на тунела. Смехът се чуваше по-ясно. Стигнах последния завой и тръгнах безкрайно тихо към него, като сянка.

На двайсет ярда от мен имаше едно голямо бюро от тъмно дърво. Единият от охраната седеше на стол с гръб към мен. Другият се люлееше на стола си срещу него.

Бяха само двама. И освен това не обръщаха никакво внимание какво става в тунела. Пийваха си кафе от пластмасови чаши и си разменяха историйки за невероятни сексуални подвизи.

Не ме чакаше елитна войска, жадна за бой. Само двойка ченгета, отегчени, но доволни от съдбата си. Сърбаха кафе и си разказваха весели историйки, като знаеха, че другият няма да им повярва. Оръжията на бюрото не бяха картечници, а само чифт старомодни револвери. Може би Снед е бил последният външен човек, който се бе опитал да нахлуе вътре. След осем години дисциплината в охраната бе малко отслабнала, виждаше се.

Не можех да рискувам да стрелям в тунела. Изстрелите щяха да прокънтят. Имах нещо друго наум. Пълзях инч по инч напред. Спрях на десет ярда от тях. Тунелът тук бе ярко осветен. Не смеех да отида по-напред. Опипах бомбата в джоба на якето си и се подготвих. После се хвърлих напред.

Прелетях известно разстояние, преди да ме забележат. Това бе достатъчно. Бях вече над бюрото и преценявах приземяването си, когато те се изправиха. Ритнах с крак оръжията им на земята. Завъртях се и блъснах силно лампата към стената. Тя се разби на парчета и потопа тунела в черна тъмнина. Скочих от бюрото. След няколко ярда

хвърлих бомбата. Тя се удари в бюрото и детонира едва чуто. В същия момент двамата започнаха да кихат, да кашлят и да подсмърчат.

Побягнах с всички сили. Спринтирах безшумно напред и се ослушах за преследвачи. Но те скоро останаха много назад. От време на време ме раздираше суха кашлица, но това бе всичко.

Бомбата, която хвърлих, бе Грипна Бомба. Когато тя детонира, всеки, който се намира в обхват от два ярда, бива повален на място от ужасен грип. Носът му тече, главата го блъска, изпитва бодежи в гърдите и мускулите. Ни най-малко не е фатална бомба. Но единственото нещо, което искаш, е да си отидеш вкъщи, да се завиеш топло и да гледаш стари филми, докато поглъщаш галоните горещ чай с мед и лимон. Последното нещо, което ти идва наум, е да се хвърлиш в тъмен тунел да гониш някакъв побъркан, който може и да те гръмне. Просто нямаш желание да участваш.

Знаех, че са някъде назад. Влачат се по тръбата и се оплакват един на друг от болките в гърба. Изпуснаха ме, значи са въвн от играта.

След неколкостотин ярда тунелът се отваряше към слабо осветена стая. Забелязах асансьор в единия ъгъл. Очевидно това бе пътят, по който охраната слизаше долу. Несъмнено той се изкачваше към полицията, така че не ми бе от полза. След стаята тунелът се връщаше към предишните си размери. Не намалих темпото. Знаех, че нямам много време.

След четвърт миля стигнах до разклонение. Следвайки маршрута на Снед, продължих наляво и нагоре. Тунелът бе стръмен. Постепенно нивото се изравни. Сигурно бях вече само на няколко ярда под уличното ниво. Подминах първата и втората стълба, но по третата се изкачих тихо нагоре. Отгоре бе капакът. Спрях за миг. Забравих за Центъра, за Червения, за Звук и за Нацисткия. Мислех само за Стабилния, Стабилния, Стабилния.

Светът е много малък. Харесвам го такъв. Чувствам се щастлив и доволен, че съм там. Защото отвъд стената е мъртвешка пустош. Знам, защото съм виждал, слушал съм, учил съм за това в училище. Опитаме да се разширим, да отидем по-далеч, отколкото трябва и вижте какво стана. Тотална катастрофа. Щастлив съм, където съм. О, Боже, единайсет часа: трябва да си лягам.

Бутнах капака, преместих го и изскочих на улицата.

ПЕТ

— И накрая, отново основните теми. Последните три месеца инфлацията е паднала с 4,5%.

— Колет Уилис, златният медалист от Стабилните Игри, за четвърти път постигна рекорд на 100 метра.

— Учените от Принципния Институт са постигнали съгласие, че оценката за нивото на външната токсичност може да се наложи да бъде преразгледана отново. Изглежда, че нивото на радиация отвъд Стабилния ще се задържи на фатално ниво най-малко още 200 години.

— Времето: Утре ще бъде ясен ден. Ще превали лек дъжд между 9.00 и 10.05 сутринта.

— Това е от нас. Оставяме ви в компанията на Джералд, говорещия паток. Лека нощ!

* * *

Половин час по-късно стоях безучастно в едно кафене на около миля от капака на канала. Пиех чаша хубаво кафе, пуших спокойно цигара и четях вестник. Стабилните учени са направили нови изследвания, четях аз, и вече са горчиво убедени, че поне още 300 години няма да е безопасно да се излезе навън. Това бе на страница шест. Добрата икономическа новина бе на корицата, спортът на втора и трета страница. Някакъв паток, който можел да говори, заемаше почти цялата четвърта страница. Рано или късно трябваше да продължа с работата, но за момента сметнах, че заслужавам едно кафе. Все пак, вече бе дванайсет часа, а аз не бях пил кафе, откакто излязох от апартамента си. Бях вътре, бях жив. Всичко вървеше по план.

О'кей, признавам, че извадих късмет в тунела. Поставените на пост бяха дребна работа. Ако се интересувате, планът ми бе да хвърля Грипната Бомба така, че да повреди осветлението, когато детонира. После да избягам.

Е, имаше проблеми, признавам, но кога ги няма? Мога да кажа, че и аз извадих веднъж късмет: завиждате ли ми? Ами, млъквайте тогава.

Имаше само трима души на улицата, когато излязох от тунела — старец с куче и млада жена, която разхождаше бебето си в количка. Отначало ме погледнаха малко изненадани, но аз имах план.

— Е — казах аз и изтупах ръце — няма нужда да се безпокоите за *това* от сега нататък!

Те нямаха представа за какво говоря, разбира се, но звучах достоверно. Забравиха случилото се и продължиха работата си. Закрачих уверено по улицата с високо вдигната глава, доволен, че всичко вътре е толкова хубаво, когато отвън цари само радиоактивна пустиня. Свърнах към оживена централна улица с магазини. Забавих крачка, направо се шляех, зяпах във витрините, вписвах се в декора. Но въпреки че се стараех да изглеждам като един от многото излезли на разходка в събота следобед, аз всъщност гледах да се отдалеча от стената.

Реших, че Стабилния е доста хубав. Таванът на Квартала бе толкова висок, че имаше достатъчно атмосфера и мъглявина, които частично го скриваха. Сякаш не съществуваше. От двете страни на улицата се низеха дървета, много често и паркове. Никой не използваше преносим телефон. Никой не се опитваше да насади на другите теорията за мотивация на колектива. Нямахе проститутки. Никой не търсеше начин да се отърве от някой труп. Те просто се мотаеха по тревата и разхождаха кучетата си.

Всички стоки по витрините бяха старомодни, но с добър дизайн: цялото място приличаше на капсула на времето, на жив музей на живота. Има и други по-стари места в Града, но никъде хората не живееха, както преди. В останалите виждаш фрагменти, а тук — цялата картина. Носталгията ме хвана. Смешни коли на пет колелета минаваха бавно по улиците, пълни с хора. Телефонните кабинки не бяха устроени да виждаш с кого говориш.

Не бях съзнавал колко необикновено ще се почувствам в Стабилния в действителност. Тук бе всичко, което те познаваха. Ако ги питаш, нещата трябваше да са точно такива. Те все още имаха квартали с малко „к“, къщички с алеи и градинки. Все още имаха двуизмерни телевизори. Все още живееха заедно като семейства и

знаеха къде живеят баба им и дядо им. Тези хора не познаваха нито планетите, нито звездите. Бяха наясно с работата, приятелите и живота си.

Не беше идеално все пак. Ето, двама мъже се карат за място на паркинга, но никой от тях нямаше пушка. Значи има и по-лоши неща. Улиците не изглеждаха изкуствено чисти и нови, както в Цветния, нито пък бяха потънали в боклук и трупове, както в Червения: бяха просто улици. Тук алтернативи нямаше, нямаше смахнато различни начини на съществуване. Всичко вървеше по един начин — единствения възможен. Това бе техният дом.

Никой не ме оглеждаше. Успокоих се. Очевидно полицията нямаше как да съобщи, че търси нашественик, но можеше да покаже лицето ми по телевизията и вестниците, да ме обвини в някакво отвратително престъпление, което би потресло Стабилните.

Ала за да направят това, трябваше да знаят кой съм. Единствените отвън, на които беше известно, че може да съм тук, бяха Центъра, Джи и Снед. Властите в Стабилния не предполагаха за съществуването на последните. А от Центъра биха отричали, че *ме познават*, ако ги попитат. Охраната в тунела едва ли беше видяла нещо повече от това, че съм мъж и съм с костюм. Единствените, които вероятно можеха да пуснат слух за мен, бяха бандитите вътре в Стабилния, които държаха Окланд. Но тъй като те също бяха нашественици, възможностите им се ограничаваха, дори и да разберяха кой съм. Нещата не изглеждаха прекалено зле.

Засега.

* * *

Приех усмихнатата сервитьорка да напълни отново чашата ми и се върнах към зародишните си планове. Какво да правя по-нататък? Ясно беше, че първо трябва да откроя къде държат Окланд. После да издебна бандата, за да реша как по дяволите, ще го измъкна от тях. Налагаше се да помисля и за себе си. А след това да потърся някакъв начин да се измъкнем от Квартала.

Исусе!

Реших да се концентрирам върху първия проблем като начало. Не се ли справех с него, нямаше да мога да подхвана другите дори потчайващо трудни задачи.

Това е начинът, по който върша нещата. В моята работа няма смисъл да правиш завършени планове от А до Я, преди да започнеш. Не е възможно, защото нямаш нито информацията, нито времето, а в моя случай нямаше и кой да ми нарежда.

Разгънах картата на Квартала, която бях купил по-рано. Това бе всичко, което щях да разуча, преди да открия Окланд. Мрежата от улици и квартали пред мен ме накара да се концентрирам. Нямах нито познати, нито местенце, където да се скрия. Бях изключил видеофона си, защото не можех да рискувам да бъде засечен. Бях сам, не познавах нищо и никого. А някъде наблизо се намираше Окланд.

Две неща се въртяха в ума ми. Банда нашественици не могат просто да се претопят. Те нямат роднини, работа, дом. Но пък от друга страна, трябваше да бъдат някъде. В някоя запустяла област, където хората не живеят постоянно, или в хотел — там, където почти всички са пътници. Алтернативата бе да приема, че бандата е от самия Стабилен, което, първо, ми се стори невероятно и второ, ме връщаше далеч назад, защото означаваше, че могат да се крият навсякъде. Всъщност непосредствената задача, която стоеше пред мен, бе относително лесна и бях я изпълнявал безброй пъти, макар и при подходящи обстоятелства. Къде би могъл да се скрие човек в Квартал?

След няколко минути се ограничих до две места. Това повиши духа ми — нямаше да се бърхтя по всяка улица на Квартала. Тъй като Стабилния бе затворен за външния свят, тук бизнесът с хотелите не бе така значим, както в другите Квартали. Няколкото хотела се намираха в северната част, наречена Игра. Доколкото разбрах от отбелязаното на картата, това място е било създадено като курорт. Хората нямаше къде другаде да прекарат почивката си. Курортът заемаше няколко улички и не изглеждаше много живописен на снимките. Представляваше изкуствен плаж край река. Но все пак явно беше най-добрата възможност. Друг любопитен район бе малък процеп в центъра на Квартала, на няколко преки от двете страни на жп линията. Нещо в разположението и начинът, по който загърбваше складовете и гарите, ми подсказа, че ако има място, където се събират пропадналите типове, то бе там.

Изпих набързо кафето си и излязох навън под следобедното слънце. То бе изкуствено, но все пак доста приятно. Отне ми половин час да стигна до запустелия район на Квартала. Веднага разбрах, че това не е мястото, където се намират похитителите.

Беше твърде анемично, твърде тясно. Аз съм нещо като специалист по свърталищата в Кварталите и на мига мога да ви кажа какво представляват. Това не бе място, където можеш да скриеш пушки или да продаваш наркотици. Беше прекалено чисто и открито. Не мога да опиша какво точно липсваше — чувство за страх или за уместност, или нещо друго. Наистина, имаше някакви типове наоколо и не беше място, където да се заседявам, но не беше и търсеното от мен. Нямаше я атмосферата, усещането за общност. Просто не беше като навсякъде. Това бе всичко.

Разбира се, една наистина умна банда би искала да изглежда точно така. Сякаш се намира на ничие място, където никой не го е грижа много-много. Не толкова хубаво, че да искаш да останеш, но не и толкова лошо, че да се размърдат властите. Няколко часа подробно изследвах изоставените сгради и зададох въпроси на мотаещите се скитници, но така само потвърдих подозренията си.

Тук нямаше банди. Според типовете в Стабилния изобщо нямаше банди. Скитниците приличаха на всички други, само че бяха по-тихи. Те бяха логично допълнение към нещо, което забелязах, че представляват Стабилните: всички бяха мирни. Отне доста време, докато разберат за какво ги питам: организираното престъпление не беше проблем в Стабилния. Там всичко беше под контрол.

Към пет знаех достатъчно. Те не бяха тук. Не си направих труда да проверявам всяка сграда. Разбира се, беше възможно да са в движение през деня, но чувствах, че не е това мястото. Така ми останаха само петте хотела от другата страна на града. Откриването на Окланд щеше да се окаже по-лесно, отколкото предполагах.

* * *

Ако има нещо, което да не харесвам никак, това е работите да потръгнат лесно от началото. Сигурен знак, че нещо изключително неприятно витае във въздуха.

Това не е песимизъм. Така се случва. Нещата, които потръгват добре, ме изпълват с безименен страх. Рано или късно ще налетя на някой проблем.

Преобличането ми за вечеря се състоя в един тъмен ъгъл на парка в покрайнините на Игра. Огладих се с Клоуз Валет. Костюмът и палтото ми се бяха поизцапали от скитането между опустелите сгради и не бяха много подходящи за цивилизована компания. Освен това, ако се криете постоянно, добре е да сменяте външния си вид по-често. Явно Клоуз Валета нямаше настроение — целия ме оцвети в черно. Остави само две пурпурни петна на коленете.

Планът бе ясен — да посетя хотелите по ред, да се поогледам. Бях наблюдавал достатъчно Стабилните през деня и бях усетил какви са. Мислех, че лесно ще различа външен човек като мен. Не вярвах да маршируват нагоре-надолу, да хвърлят минохвъргачки и да се пулят в менюто. Също така не вярвах Окланд да се разхожда някъде навън. Значи трябваше да разгледам по-подробно хотелите. Повярвайте ми, това бе просто разходка в сравнение с някои предишни случаи. Веднъж трябваше да открия един особен плъх (гризач) в Червения Квартал. Не само че го намерих, но и го хванах с любовницата му (също гризач) във влак на път за Квартала Подушвам. При това за по-малко от двайсет и четири часа. Места в първа класа, вагон за пушачи. Може и да ви се струва невероятно, но всичко е вярно, без последното.

Планът включваше и личните ми нужди. Бях гладен. Щях да вляза в първия хотел с ориенталски ресторант. Излязох от парка и тръгнах.

Открих, че Игра е доста необикновен район. Не странен, а необикновено тих. Когато мисля за курорти, се сещам за оживената Дълга Улица и целия Квартал Йо!, които бяха устроени да осигуряват на посетителите пълна програма удоволствия. „Исусе! — възкликват хората, ако постоят един-два дена по тези места, — достатъчно се забавлявах. Повече от достатъчно. Пуснете ме!“

В Игра имаше хотели, плаж и панаир на забавленията. Това беше. Усещаше се отчаяние в мрака, сякаш сезонът на Квартала е свършил. Улицата към плажа бе почти безлюдна. Само няколко двойки се разхождаха бавно нагоре-надолу, нагоре-надолу.

Облегнах се на перилата и няколко минути гледах реката. Предполагам, че в началото може и да е била естествена, но с годините

брегът е бил преобразуван. Реката лъкатушеше и се извиваше прекалено красиво, за да е чиста география. Малки джетове бавно прорязваха водата. Видях няколко бараки край плажа. Бих останал още, заслушан в ромона, но имах само четири часа до единайсет. Тръгнах си неохотно.

Първият хотел се наричаше Сила, макар че декоративната му величественост бе поизбеляла. Стегнах се, напомних си общоприетото мнение за Стабилния — че е супер място, най-доброто, където може да си. Прибавих и няколко нови мисли: колко е хубаво да си на почивка и просто да се разхождаш. После влязох.

Не видях никого във фойето. Тръгнах към бюрото на портиера и натиснах огромния звънец. Можех да планирам почти целия си живот в детайли, преди един дребен и съсухрен мъж да се покаже от задната стаичка. От него разбрах къде е ресторантът. Той също беше празен. Изпълних се с подозрения, докато се разполагах на една маса.

Известно време никой не се появи. След около петнайсет минути елегантно момиче в черно се завъртя край масата. Видя ме с меню в ръка и сякаш случайно реши да вземе поръчката ми, просто така.

Изнервих се, въпреки тишината. Запитах я какво би ми препоръчала. Тя сви рамене. Почаках, но не получих отговор и се върнах към менюто. Избрах си случайно основно ястие. Тя не извади бележник или нещо друго да запише поръчката. Зачудих се дали не бе някоя минаваща студентка по изобразително изкуство, която започва да губи интерес към играта, когато ме попита дали не искам нещо за пиене. Описах какво точно желая. Тя и това не записа. Просто излезе.

Спрях да планирам живота си. Поиграх си с няколко различни кариери. Представих си с каква жена ще бъда щастлив завинаги. Реших къде ще живеем и колко дълго, какъв цвят ще бъдат стените във всяка стая на апартамента, както и вероятните съдби на децата ни. След това избрах друга кариера и друга жена и пак планирах живота си в същия ред.

После се сетих за всички хора, които познавах, и планирах живота им вместо тях, дори по-подробно. Направих солидно обосновани предположения за цвета на козината на пра-правнуците на Спенгъл като имах предвид петнайсет вида различни кръстоски. Ходих два пъти до тоалета, изпуших почти пакет цигари и сътворих птица от салфетката си.

Накрая, като оптична илюзия, се появи студентката. Направо не вярвах, че косата ѝ не е побеляла и не се е прегърбила. Реших, че това бе нейната пра-правнучка и носи поръчката ми, изпълнявайки стара и тайнствена наследствена заръка, предавана от човек на човек в семейството. Тя се наведе над масата и ми метна чаша с нещо, което съвсем не бях поръчал, после и чиния. Отново изчезна.

Взирах се в чинията много дълго след като тя си замина. Опитвах се да дам име на съдържанието. Тъмнокафяви частично покриващи се триъгълници от нещо. Зелени нишки в мрежа от нещо върху тях. И малко езерце от нещо друго. Всичко заедно не бе повече от кубичен инч.

Отново се наведох над чинията си и изучих отблизо съдържанието. Би могло да е китов мозък или моделирана глина, Без да знам каква техника бе използвана, не бих могъл да потвърдя. Не приличаше на нищо конкретно като храна. Съществуваха и други възможности. Например, някое произведение на студентката или модерна измишльотина на пазара. Бяха ми го предложили за проба, докато чакам истинската храна. Все пак реших да опитам ястието. Не можех да си позволя да губя повече време. Откъснах малко парче от триъгълника, потопих го в езерото, каквото и да беше то. След първата хапка всичките ми предишни притеснения изчезнаха.

Определено бе модерен пазарен продукт.

Бутнах уморено чинията встрани и опитах питието. Не знам как се казваше, но определено бе алкохол. Реших да изпуша цигара с него, преди да потегля към другия хотел.

Погледнах нагоре. В същия миг забелязах, че някой е влязъл в ресторанта. Стоеше на шест маси от мен и спокойно четеше менюто. Дълго време само го гледах, а цигарата димеше и изгаряше към пръстите ми.

Това бе Окланд.

* * *

Нека ви обясня какво имах предвид по-рано, когато ви намекнах за неприятния звяр, който преследва живота ми.

Има някъде един дух, чиято единствена цел е да ми създава проблеми. Гадният звяр ме посещава от време на време, но не е само това. Има си и шибан маршрут. Отчасти затова, че свършвам работа, която друг не би могъл. Стои си копеленцето, наблюдава проблемите и ги разбутва от време на време. Предполагам, че някой от другата страна на вселената е подписал договор с момчетата, продал е душата си за живот без проблеми. А те, проблемите, мъката, трябва да бъдат изхвърлени някъде. В противен случай ще се натрупат и ще омърсят мястото. Така че ми ги пращат на мен.

Което е най-странното, проблемите не идват на равни порции. Някои работи започват ужасно от първата минута, продължават ужасно и свършват ужасно. Но други започват обезпокояващо гладко, пълни с невероятни съвпадения и чуден късмет. Тези наистина не ги харесвам. Това означава, че проблемите ще дойдат по-късно. Всички опасни, странни и неприятни проблеми, които знам, че ще дойдат, са се обединили в туптяща планина някъде напред. Стоят и ме чакат да се сблъскам с тях.

Цигарата опари пръстите ми. Изгасих я. Не можеше да има съмнение — човекът, който седеше на пет ярда от мен, бе Окланд. Нямаше смисъл да се консултирам с куба в джоба си. Стоеше там и си четеше менюто. Абсолютно копие на образа от куба. Изглеждаше малко уморен. Костюмът му бе доста измачкан. Но иначе беше точно това, което очаквах.

Хванах отново вилицата и ножа си. Побутнах съдържанието в чинията. Тайно поглеждах отсреща. Действащият, според мен, бе понервен, отколкото изглеждаше, но се държеше добре. Никой не го придружаваше. Очевидно похитителите му бяха сигурни, че няма да избяга. Така де, къде ще отиде?

След няколко минути погледна часовника си намръщен. Беше ядосан, точно както един Действащ може да бъде ядосан затова, че чака. Върна се отново към менюто. Несъмнено мислеше как да бъде подобро, да стане по-ефикасно. Всъщност бях изненадан колко адаптиран изглеждаше към обстановката, как подхождаше. Почти ми се струваше, че е на почивка, което показваше голям запас от покорство за човек, насила откъснат от билиони задачи. Когато студентката се показа случайно, той вдигна поглед и се усмихна леко.

— Здравей, скъпа. Как си тази вечер?

— Чудесно. Благодаря, мистър Окланд. А вие?

— О, страхотно, страхотно. Почивам си добре, благодаря. Така. Има ли нещо, което си струва да опитам от това зле оформено меню?

— Не, не съвсем. Според главния готвач пилето по турски с ягодово кисело мляко и задушени слънчогледови семки сигурно не би причинило вреда на никого по принцип, но не ми изглеждаше много сигурен.

Задавих се, наистина. Бях направил всичко, за да се харесам на студентката, бях използвал повече чар, отколкото очаквате. Тя не беше ми отвърнала нито дума. Това показваше колко е полезно да приличаш на безобиден професор. Казвал ли съм ви как изглеждам? Напомнете ми по-късно и ще го направя. Не изглеждам толкова зле, по-скоро някак безкомпромисно. Всяко лице казва нещо. Работата с моето е, че може и да не ти харесва какво казва, ала трябва да уважаваш силата на убежденията му.

— Как изглежда? — със съмнение запита Окланд.

Сервитьорката се замисли за миг.

— Странно.

— Не мога да кажа, че съм изненадан. Е, предполагам, че трябва да рискувам.

— Нещо за пиене, сър?

— Чаша вино би била прекрасна за мен. Имате ли представа кога ще бъде готова поръчката? До утре дали ще стане?

— Ами, той вече сготви едно нещо тази вечер. Може да е малко изморен, но ще се опитам да го накарам да побърза за вас, сър.

— Благодаря, скъпа моя. — Окланд засия от удоволствие и ѝ подаде менюто. Отпусна се и зарея благ поглед.

Махнах ѝ, когато мина край мен и я помолих за сметката. Запалих цигара и се отпуснах, готов за дълго чакане. Но тя се върна преди да си допуса цигарата. Носеше и сметката ми, и *салатата* на Окланд, Господи. Той дори не си я бе поръчал, а вече се хранеше — само след минути. Очевидно на някои хора им върви, а на други — не.

Платих и тръгнах право към фойето. Един униформен администратор стърчеше и се опитваше да изглежда зает. Или активният сезон бе отминал, или това бе най-непопулярният хотел в Игра. Добро местенце за банда, със сигурност. Представих се като „един от групата“ и попитах в коя стая е Окланд. Администраторът бе

щастлив да ми помогне. Два пъти ми каза — такава новост бе за него да има какво да прави. А когато го запитах къде е барът, той буквално ме занесе дотам.

Следващите два часа седях незабелязан от никого в бара, прелиствах списания и хвърлях по едно око. Реших да почакам блокирането преди да предприема каквото и да е. Барът бе на удобно място. Щях да разбера, ако някой, който ме интересуваше, напусне хотела. Имаше няколко двойки. Някои си тръгнаха. Но не видях никой, който да не прилича на Стабилен. Или бандитите се спотайваха по стаите, или се криеха някъде другаде. Зачудих се дали да поискам от администратора списъка с регистрираните гости с надежда да ги разпозная по имената, но реших, че ще изглежда прекалено подозрително. Точно преди десет часа Окланд мина през вратата към стълбището за стаите, но не го проследих. Знаех къде отива.

Около десет и половина бях единственият останал в бара. Един по един, прикривайки прозявката си, всички се бяха омели. Чудех се дали Властите не слагаха нещо във водата. Бунтовете и размириците бяха нощни идеи, две сутрешни мисли, творение на уморени очи и черно кафе. Обзалагам се, че всички онези революционери и активисти от миналото никога не биха се вкиснали, ако си бяха лягали в единайсет.

Съвсем не се чувствах изморен. Бях напрегнат, стегнат, готов за действие. Ако имаше детектор на настроението около мен, щеше да експлодира заедно с околните градски улички. Но за всеки случай се прозях няколко пъти и поглеждах часовника си от време на време. В единайсет без пет се прозях дълбоко, пожелах лека нощ на бармана, който сънливо чистеше тезгяха и тръгнах към фойето. Администраторът бе изчезнал. Никой не се виждаше наблизко. Огледах се набързо и се промъкнах през предната врата.

Разбрах защо е загазил Снед веднага щом е излязъл навън. Никой, абсолютно никой не се виждаше. Стабилните биха могли да поделят Квартала си с хора, които излизат само нощем по улиците, и никога не биха се срещнали с тях. Промъкнах се отстрани на хотела и се запътих към задната част. Стараех се да се придържам близо до стените. Окланд бе в 301 стая. Тя се намираще отзад в десния ъгъл на третия етаж. Вместо да рискувам да ме застрелят преди да го доближа дори, аз планирах да се изкатеря по стената и да се кача до стаята му.

Щом го оставяха да се мотае сам в хотела, значи можеше и да няма охрана в апартамента си. Тясна алея се виеше зад хотела. Прекосих я, за да видя и преценя от най-далечната точка дали ще е трудно да се изкача.

Не изглеждаше толкова страшно. Имаше достатъчно первази и орнаменти, а подплънките щяха да ме поддържат. Тихо приближих стената и се приготвих за подвиг. Отново.

Подплънките бяха последен модел Инсектосук. Нужно е умение, за да ги употребяваш. Трябва да знаеш точно кога да включваш и изключваш вакуума, но няма по-добър уред в катеренето.

Доста ме бива с тези подплънки. След няколко напрегнати минути вече се бях изкачил до третия етаж. Отдръпнах се за момент и поех дъх преди да стигна до прозореца на апартамент 301. Неприятно се изненадах, че прозорецът е отворен. Дори не трябваше да го насилвам. Колкото по-дълго продължаваше този късмет, толкова по-лоши щяха да се окажат нещата по-късно.

Завесите бяха спуснати. Очевидно не ми се предоставяше възможността да се изкача до третия етаж и да валсирам наоколо, за да проверя точно къде е стаята. А би било хубаво да можех да се уверя, че това е правилният прозорец. Все пак смръщено предположих, че нещата вероятно ще продължат в моя полза поне още малко.

Закрепих нозе на горния перваз на прозореца на 201 стая. Свалих възглавничките от ръцете си и ги прибрах. Отворих широко прозореца на 301, пъхнах едната си ръка вътре и свалих с другата възглавничките от краката. Подсъзнателно се надявах някой Стабилен полицаи да не ме застреля точно в този момент. Не ме застреляха. Бързо и сравнително лесно се повдигнах и скочих в стаята.

ШЕСТ

Като си помисля, следващите пет минути бяха последните безболезнени в тази история. Последните, в които си мислех, че това ще се окаже обикновена работа. Макар и да се изискваше храброст, за да откриеш и спасиш някого.

Знам, все още не съм ви обяснил какво точно правя аз. Проблемът е, че наистина не мога — не и важните неща. През повечето време се справям с малки проблеми. Има безброй хора, които се занимават с подобни неща. Ала понякога, както може би вече сте разбрали, съм готов да отида и малко по-далеч. Да открадна, да се покрия, да убия. А малко са онези, които ще се захванат с това.

Понякога е нещо различно, нещо, което никой друг не може да направи. Точно това ми е трудно да ви обясня. Заради мен и още някой, който умря преди време. Но главно заради мен.

Исках да ви кажа, че нищо не се случи в следващите пет минути. Влязох тихо в стаята и видях Окланд. Спеше в леглото.

Ужасният ми късмет продължаваше. В стаята нямаше никой друг. Никакъв гард под никаква форма. Едно куфарче на пода пред гардероба ме заинтересува. Вероятно то и съдържанието му бяха подсигурени от похитителите. Които и да бяха те, явно искаха да го поддържат щастлив. Апартаментът, ако ви интересува, бе просторен и удобен. Макар и повечето от тапицерията да бе със съмнителен вид, това определено бе скъпо местенце.

След като разбрах, че никой няма да ме нападне и да смути спокойствието ми, аз заключих вратата и пуснах резето. Развих част от микрокабела, който носех със себе си, и го завързах за единия крак на леглото. Пуснах разпределителя през перваза отвън да бъде готов за по-късно. Дръпнах един стол до леглото, седнах и запалих цигара.

Виждате ли, правил съм това и преди. Малко са начините, по които можеш да събудиш тихо някого. Ако ги разтърсиш, те се развикват. Ако извършите глупостта да прошепнете нещо в ухото им с ръка на устата, това така ги шашва, че скачат като ужилени и няма да успеете да ги укротите. Веднъж опитах да събудя един по този начин.

Вдигна толкова шум, че трябваше да го ударя. Чаках го два часа и половина да се свести. После вдигна още по-голям шум. Трябваше отново да го ударя и да го отнеса. Това не бе най-хубавото, което можеше да се случи. Най-добрият начин според мен е да седите до леглото и да пушите. Няма патент за този метод. Чувствайте се свободни да го използвате.

Една част от мозъка остава будна, докато спим, бди всичко да върви както трябва, внимава да не се подпалят краката ни. След известно време молекулите от дима се придвижват към дробовете. Мозъкът не забелязва веднага, но изведнъж си казва: „Момент. Аз спя. Не пуша. Господи, аз изобщо не пуша. Нещо става.“

Все още няма за какво да се притеснява. Само побутва останалата част от мозъка и я събужда внимателно, дава ѝ възможност да реагира, ако трябва. Човек бавно и леко се събужда около петдесет процента, сънено проверява ситуацията, после отново заспива, ако всичко е наред. Ако някой непознат в черно стои край леглото с пистолет в ръка и цигара, човек се събужда много бързо и замира. Повярвайте ми, методът работи страхотно.

Чаках и мислех. Последните дни не ми беше оставало време да прегледам вътрешните си бележки. Разбира се, бях купил батерии за Гравбенда, но не бях сядал да помисля какво притежава Центъра, та тази банда бе отишла толкова далеч. Трябваше да призная, че не само бяха хванали Окланд и го бяха довели тук, но и продължаваха да се справят добре. Стоях до леглото, без да разбирам какво точно става. Нямах да има кой знае какво значение, ако успея да го измъкна и върна в Центъра, но все пак ми се искаше да знам истината.

След минута-две Окланд се размърда в съня си. Спрях мислите си. Чаках да се събуди. Пъхнах пистолета под палтото си — да не му дойдат много нещата отведнъж. После осъзнах, че той изобщо не се събужда. Просто сънуваше. Наведох се над него и погледнах лицето му. Под клепачите очите се въртяха бързо напред-назад, тялото му помръдваше все по-често, главата също се раздвижи.

Изведнъж той въздъхна тежко в съня си, тръсна глава на една страна и смръщи лице. Съвсем ясно потрепери и повдигна ръка да скрие лицето си. Когато отдръпна ръката си, очите му бяха плътно затворени, лицето му вкочанено от страх.

Гледах го. Усетих как косата ми се изправя. Гърдите ми изстинаха, сякаш в дробовете ми бавно се процеждаше ледена вода.

Знам за кошмарите. Не че съм имал такива. Казвам, че знам за тях. Наблюдавах въртенето на очните му ябълки, свитите мускули на лицето му. Почти разбирах какво сънува. Знаех, че това не беше обикновен лош сън. Ето тук се промени всичко, макар тогава още да не осъзнавах това.

Миг по-късно той отвори очи и ме видя. Усмихнах се доброжелателно. Изчаках го да се събуди сто процента и тихо му казах:

— Всичко е наред. Аз съм от добрите... предполагам.

Окланд примигна и се повдигна тромаво на лакти.

— Какво правиш тук? — измънка той и потърка очи.

— Дойдох да те отведа вкъщи — казах тихо. — Хайде, време е да ставаш.

Той не можа да реагира, защото се случиха други две неща. Някой светна в коридора и тънка ивица освети долния ръб на вратата. По дяволите! Ето и Проблем №1: един от бандитите идва да провери Окланд точно в най-неподходящия момент. Това бе първото лошо съвпадение засега. Знаех, че ми бяха в излишък добрите, но точно в този момент ли трябваше да се случи?

— Хайде — прошепнах на Окланд, — облечи се много, много бързо.

Станах безшумно от стола и заставах до вратата с пистолет в ръка. Ето го и проблем №2: долових гласове по стълбите. Бяха някак странни, но не можех да кажа точно защо, докато не чух суха кашлица.

— Кой идва? — прошепна Окланд. Несъзнателно се опитваше да нахлузи панталоните си. Косата му бе щръкнала по много странен начин, а лицето му крещеше за очилата.

— Полиция — казах аз.

Може би бяха обикновени ченгета. Със сигурност не се чувстваха във върхова форма, ако се съди по подсмърчането и кихането, които все по-силно озвучаваха уморения им ход по коридора. Но те не бяха глупави. Сигурно първо бяха проверили жп района като мен, после бяха дошли в Игра. Почти със сигурност бандитите се бяха регистрирали със собствените си имена, също като Окланд. Никой в нищо не ги подозираше, а и истината винаги по-лесно се представя от лъжата. Но полицията има достъп до списъка със Стабилните. Всичко,

което трябваше да направи тя, бе да провери списъка на посетителите и да изчака несъответствие. Бяха открили, че Окланд е външно лице, и си бяха помислили, че са ме открили. И бяха, шибаните късметлии!

Притиснах ухо до стената. Подканих Окланд да се раздвижи. Вече бе сложил очилата си и приличаше повече на себе си, макар и да се движеше изнервящо бавно. Бандата сигурно щеше да се разпадне веднага щом чуе за полицаите.

— Мед и лимон — чух един дрезгав глас, — мед и лимон.

— Да-а — отвърна замислено колегата му. Последва продължителен пристъп на кашлица.

— Добре ли си? — подсмъркна другият, когато кашлицата утихна до хриптене. — Мисля, че това бе най-лошото.

— Да. Да ти кажа ли, първото нещо, което ще направя, е да го заразя, копелето.

— Готов съм. — Това бе Окланд. Стоеше до леглото отчаян. Съчувствах му. Той искаше да спове из Центъра, да преодолява границите на активността. А ето го в чужд Квартал, жертва на похищение, на полицията и на един непознат.

— О'кей — отведох го към прозореца. Хванах разпределителя на микрокабела, пуснах го надолу и извадих подплънките. — Подай ръце.

Окланд повдигна ръце като озадачено дете и постави подплънките за крака на ръцете си.

— Ето какво ще направиш — казах бързо. — Пусни се по кабела. Не казвай, че не можеш, защото нямаме време да го обсъждаме. Повярвай ми, ще успеем. Кабелът ще те издържи. И пиано може да издържи. Подплънките ще защитят ръцете ти от ожулване. О'кей?

Не му дадох време да отговори. Побутнах го към перваза. Той спусна крака от прозореца и погледна със съмнение надолу.

— О, мили Боже — въздъхна и свали очилата си. Подадох му кабела.

— Дръж се — казах му аз — и свий крака, когато се приземиш. — Бутнах го.

Тихият му писък бе погълнат от тъмнината отвън. Бях вече на перваза, когато се почука на вратата. Бързо си сложих подплънките на ръцете.

— Има ли някой? — запита едното ченге. Силно кихна. — Г-н Окланд, бихме искали да поговорим с Вас.

— Да-а — обади се другият, — но първо ще ви покашляме.

Чух леко тупване отвън. Държах се с една ръка за перваза, а с другата посегнах и издърпах кабела. Прибрах го с разпределителя в джоба си. Хванах се за стената отвън и се отблъснах. Един безкрайно мъчителен миг се държах с една ръка, докато затворя прозореца зад мен. По най-бързия начин се спуснах надолу по стената. Опипвах с крака за препятствия.

След дваайсет секунди стоях до Окланд на алеята. Махнах подплънките от ръцете ни. Нещо изпука отгоре, стая 301 бе осветена. Щяхме да извадим късмет, ако липсата на доказателства за бягство ги обърка. Но не биваше да се бавим.

Сграбчих Окланд за ръката и го поведох към другата страна на хотела. Той се спъна и почти падна. Извини се. Готино от негова страна. Веднъж носих една жена осем мили през мочурища и тя се оплакваше през целия път.

Щом стигнахме отпред, аз минах пред него и огледах улицата. Нямах никой. Животът е като видеоигра. Стигнеш ли нов прозорец, трябва да се движиш, колкото се може по-бързо, преди да е станало лошо. Окланд притичваше зад мен. Огледах хотела от другата страна на пътя. Полицаяте очевидно все още не можеха да стигнат до никакъв извод в празната стая, заключена отвътре, с глави, натежали от хремата, която щеше да ги държи поне още няколко минути. В съседните стаи също се светна, но засега нещата вървяха добре. Едва ли бандитите щяха да мислят за Окланд при тези полицаи наоколо. Това, което приличаше на проблем, се оказа късмет.

Наведох се над перилата и се спуснах към плажа. Окланд ме последва. Придържахме се към стената и се спуснахме на пясъка. Оглеждах плажа и се чудех какво по дяволите ще правим оттук нататък.

Това имах предвид, когато ви говорех за плановете от А до Я. Нямах представа, че нещата ще тръгнат в тази посока. Затова и не бих могъл да ги планирам. Просто трябва да се справяш с това, което идва, после със следващото.

Ето и следващото. Първото, което си помислих, бе да се скрием. Това нито беше ужасно, нито невъзможно. Всяка от бараките би била подходяща. На човек винаги му се иска да се скрие, но това не винаги е най-доброто. Забелязали ли сте, че когато хората бягат от вампири по

филмите, те винаги се крият на места, откъдето после не могат да излязат — на тавана, в мазето. Чувстваш се страхотно пет минути, после разбираш, че си си скроил най-добрия капан, в който би могъл да попаднеш. Бяхме спечелили преднина, която нямаше да можем да повторим. Трябваше да се възползваме от нея. Не биваше да си губим времето в чудене.

Окланд стоеше търпеливо зад мен. Изхвърлих бараките от ума си. Обмислих обстановката. Какво друго имаше наоколо? Пясък. Не звучеше обещаващо. Няколко метални варела среден размер. Предполагам, съдържаха гориво или нещо друго. Не виждах спасение. И много вода.

Махнах на Окланд да ме последва. Затичах превит към водата. Течението бе относително бързо.

— Можеш ли да плуваш?

— Не.

— Страхотно.

Така. Погледнах назад към хотела. Почти целият бе осветен. Цареше оживление във фойето, макар и да не се виждаше никой друг освен персонала. Бърза и неуместна мисъл пробяга през файла ми. Отложих я за по-късно. Веднага щом полицията говореше с персонала, щеше да разбере, че Окланд, макар и външно лице, не бе човекът, който беше прелетял над бюрото им тази сутрин. Властите можеха да оставят две ченгета да търсят един нашественик, но веднага щом разберяха, че става дума за двама, нещата щяха да станат много по-сериозни.

Отново погледнах водата, мислех свирепо.

— Бъди много, много внимателен и гледай да не те забележат — прошепнах. — Върви да огледаш онези колиби. Търси лодка, каквато и да е.

Окланд покорно тръгна и скоро изчезна зад първата. Затичах се към следващата редица и ги прегледах отвътре. Маси, столове, книги, боклуци, но нищо, което и малко да прилича на лодка. Върнах се на брега. Чувствах, че нашето предимство изтича между пръстите ни.

И тогава, Слава Богу, умът ми *бръмна!* Изтичах и грабнах два от варелите. Не бяха идеални, но все още имаха капаци и щяха да свършат работа. Окланд също не бе открил нищо. Казах му да донесе още два варела. Влязох в най-близката колиба. Взех една голяма

дървена маса и я пренесох на брега. Извадих Инсектосук от джоба си, изсмуках вакуума от варелите, ударих ги в горната страна на масата. Поставих подплънките от другата страна на варелите и натиснах силно. Закрепих ги и преобърнах масата. Магнах на Окланд да ми помогне да я пренесем до брега. Проверих дали капаците на варелите са плътно затворени и пуснах изобретението във водата. То плаваше.

— Супер! — възкликнах аз.

— Както виждам, имаш намерение — Окланд се притесни и намръщи — да седнем на това, така ли?

— Нещо такова, да.

— Няма ли да потъне?

— Този въпрос — изчуруликах аз и го поведох към водата — ще получи отговор в най-близко бъдеще.

Щом Окланд влезе до кръста във водата, аз хванах сала, за да може да се качи. Краят се потопи, но горната част остана няколко инча над водата. Бутах сала навътре, докато водата ме покри до гърдите. Хванах се с ръце за краищата на масата, повдигнах тялото си, промуших крака през ръцете си и ги разположих от вътрешната страна на масата.

— Да не си бил гимнастик? — Окланд ме погледна през очилата си.

— Не. Музикант. — Гребях с ръце усилено.

Когато се отдалечихме достатъчно от брега, обърнах сала в обратна посока. Успях да го насоча надолу по реката. Носехме се по течението. Вече бяхме на петдесет ярда от Сила. Хотелът блестеше в светлина. Видяхме един-двама на улицата. Мислех си, че събитията от тази вечер ще изместят дори Джералд, говорещия паток, от четвърта страница.

Инструктирах Окланд да наблюдава посоката ни на движение по водата и да гребе с ръце, ако са нужни корекции. Разгънах картата на Стабилния и извадих запалката си. Огледах се за миг и светнах. Като се изключи едно отклонение на миля по-надолу, реката минаваше през неразработени райони в Стабилния. Това бе окуражаващо. Всеки би могъл да предположи какво ще стане, когато се ударим в стената на Квартала, но засега притежавахме идеалния транспорт.

Прибрах картата и се опитах да помисля какво ще правим по-нататък, но не се получи. Имаше две възможности — да продължим

още миля надолу и после да се опитаме да влезем в града или да продължим по реката и да му мислим, едва когато стигнем края. Чувствах, че съм се изморил и не мога да мисля повече в момента. Салът се справяше добре. Подплънките действаха повече на молекулярното привличане, отколкото на действителното всмукване. Водата не им влияеше. Можехме да се облегнем на краката на масата. Беше изненадващо удобно, дори уютно. Отпуснах се и се възхитих на гледката. Окланд мълчеше. Сякаш и той правеше същото.

Напрегнах се малко, когато от двете ни страни започнаха да се издигат сгради, но градът бе потънал в толкова дълбок сън, че скоро се отпуснах отново. Странно усещане е да се движиш по вода през нощта, особено по река. Виждаш обратната страна на нещата, под странен ъгъл. Само тук-там се забелязват светлини — мъждеят оранжево в тъмнината. Имаш чувството, че се промъкваш тайно като дух, който навестява чуждоземен град.

Отминахме сградите и реката свърна към полята. Обърнах се и погледнах Окланд. Той наблюдаваше благо водата. Запалих цигара, прикрих огъня в шепа и погледнах нагоре.

— Зле ти се пише, да знаеш — промълви той.

Странно. Изглежда, че всички непущачи живеят с мисълта, че пушачите водят наивно съществуване, без да съзнават колко е лош навикът им. „Ще им кажа, че си вредят“, мислят си, „и те веднага ще хвърлят цигарите си.“ Обикновено това ме дразни, но тогава бях изморен, а и той не искаше да ме обиди. Все пак бе Действащ.

— Знам — отстъпих аз.

Той се усмихна, огледа сала и кимна одобрително.

— Изключително професионално. Изобщо не е зле като се има предвид времето, което имахме. Често ли правиш такива неща?

— Не точно такива, но подобни.

— Какво точно работиш?

— Не започвай и ти... — Но той не разбираше за какво говоря.

— Подреждам нещата. Понякога това включва откриване на хора или разни други неща.

— А сега намери мен?

— Да.

— Беше ли трудно?

— Не наистина, не, което ме обезпокои малко.

— Защо?

— Никога нищо не става лесно. Рано или късно ме застигат бедите.

Той се усмихна. Сякаш разбираше какво имах предвид.

— Например — реших да му задам въпрос, който така или иначе бе неизбежен: — С каква банда си имаме работа тук?

Той ме погледна за миг:

— Банда?

— Да. Хората, които те доведоха тук. Какво искат? Колко са? Откъде са? Как се казват?

— Няма никаква банда — намръщи се той. — Дойдох сам.

* * *

Някъде далече щурците пееха, дърветата се полюшваха от вятъра и тихо си шепнеха. Реката ромолеше под нас. Цигарата опари пръстите ми.

— О — казах аз.

* * *

Спомняте ли си? Когато си правех умствена бележка, ви казах, че има още едно нещо, което си мисля и че ще ви го съобщя, само ако е уместно? Е, дойде му времето.

Прекалено сложно начинание бе за бандити да влязат в Центъра, да намерят и хванат Окланд, да го измъкнат от Квартала. И всичко това, без да бъдат разкрити. Какво друго бе възможно? Окланд да е изчезнал сам.

Това бе добра идея, но аз няхах доказателства, нито причини да предполагам, че той би извършил това. Но така или иначе мислите ми не бяха от значение. Пак трябваше да го открия. Не отлагах тези мисли, защото съм мързелив. Има си време и място за истината. Трябва да знаете, че не съм толкова глупав, колкото изглеждам. Освен това не е необходимо да ви казвам всичко. Така че наблюдавайте.

Но трябва да призная, че бях изненадан. Казвам „изненадан“ — без малко да падна от сала.

— О — казах отново. Окланд ме гледаше с повдигнати вежди. Замислих се за миг.

Ще ми обясниш друг път, ако искаш. Всъщност, предполагам, че ще се наложи да го направиш. Търсят те доста могъщи хора, способни на всичко. Те очакват от мен да те върна при тях.

Окланд се опита да каже нещо, но аз вдигнах ръка.

— Засега това само ще обърка нещата. В момента имам достатъчно проблеми, за които да мисля. Полицайте в хотела търсеха мен, не теб. Но сега ще узнаят, че има двама нашественици в Квартала. А знаят и как се казваш. Каквото и да ми кажеш, то няма да промени нещата. Не се ли измъкнем от Стабилния в най-скоро време, пиши ни мъртви.

От разговорите си със Снед бях научил доста за това как се побеждава ДНК-смъртта. С употреба на наркотика Стрим. Стрим прилича малко на Допаз, популярния наркотик, но ефектът му е посилен от този на Допаз и никак не е забавен. Шиба генетиката ти, променя системата на нервите в мозъка. Възприятията не само се изопачават и деформират, а напълно се отчуждават от човека, пренасят го в абсолютно различна вселена, която по всичко прилича на кошмар.

Дълги години наред жителите на Квартала Обърни Се, лунатици, силно привързани към забавления, използвали Стрим толкова често и в такива дози, че естественият подбор изолирал и изхвърлил от Квартала онези, които не употребявали наркотика. След време той вече не им действал. Животът на Снед се дължеше на редовните дози Стрим. Те бяха толкова големи, че биха убили на мига стотина нормални души. Трудно е да прекараш останалата част от живота си с дигитален часовник на челото, жигосан като престъпник, но все пак и това е живот. За Окланд и мен нямаше избор. Ако ни заловяха или щяхме да умрем на мига, или след година.

И двата случая не бяха приятни.

Окланд кимна. Това отново го постави над нивото на обикновените ми случаи. Той разбра ситуацията.

— Съжалявам, че ускорих нещата за теб. Но рано или късно те щяха да се появят.

— Знам — кимна той. — Мислите ми не бяха много ясни, когато пристигнах. Всъщност, ако въобще ги имаше.

— Как, по дяволите, влезе тук? — зададох му въпроса, който ме измъчваше. Видяхте през какво минах аз, а съм трениран точно за тези неща.

— Пренесоха ме — отговори той. — Един мой приятел напусна Центъра преди много години и се премести в Нацисткия Квартал. Виждаш ли, беше компютърен специалист. Доста е напреднал. Стабилните купиха важен компютър от Нацистите — с големи екрани и програма за атмосферен контрол. Това се случи преди много, много време. Може би единственият им внос. Разбира се, никой освен Властите не знае за това. Преди няколко дни им доставиха още един. Сигурен съм, ще са доволни и няма да забележат, че мощността му е по-малка от обещаната.

— И защо е така?

— Защото мястото за третите по важност единици на RAM не е запълнено. Не е много голямо, но бе достатъчно.

— Интересно — казах аз. — Дипломатически товар.

Той се засмя.

— Да. По изключение отделението се отваряше и отвътре. Можех да стоя там няколко дни и да изчакам подходящия момент. Случи се да оставят пратката на улицата за десет минути и аз изскочих. Просто си излязох и тръгнах. Никой не ми обърна внимание.

Поклатих глава. За такива връзки бих разменил дясната си ръка. Дори Зенда не може така да дърпа конците. Задържах мисълта си на нея. Зачудих се как ли вървят нещата в Най-способното градче. Ако Ройн бе предала съобщението ми, а тя сигурно е била така добра, тогава Зенда е разбрала, че съм в Стабилния и че съм в голяма беда. Чудех се дали се е притеснила за мен. Надявах се малко на това. Не исках да ѝ причинявам неудобство или да я разсейвам от върховата ѝ динамика. Но би ми било приятно да се разтревожи малко.

— Хубава идея. Направо гениална.

— Благодаря — отвърна гордо той. — Никога преди не съм правил нещо такова. Просто ми хрумна.

— А аз пристигнах в туристическа класа. Скачах на големи разстояния, пробягах и прелетях още по-големи и без малко да ме

гръмнат. Но и това не можем да повторим вече. Полицайте ще са се подредили до тръбата като сардини.

— И ти не знаеш друг път?

— Не — казах му с ведър тон. — Отсега нататък започваме да мислим изобретателно и оригинално.

СЕДЕМ

— Вследствие на снощен инцидент полицията извършва проверка в Игра. Шестима полицаи, три дечица и едно зайче бяха убити в хотел Сила при бягството на Фел Окланд, престъпник, когото полицията издирва. Тя все още не може да пусне снимка на този отвратителен крадец, детеизкормвач, браконьер и осквернител на гробове. Описват го като мъж на шейсет години, среден на ръст, оредяла бяла коса и грозен нос. Издирва се и по-младият съучастник, когото полицията описва само като „ловък“. Ако видите някой, който да отговаря на тези описания, трябва незабавно да съобщите.

— Джералд, говорещият паток, получи сърдечен пристъп от претоварване и се намира в болница. Състоянието му е добро. Дали смята, че всички лекари са „патки“? Ще разберем това след паузата.

* * *

В четири часа сутринта, този черен мъртъв час, все още плувахме по реката върху импровизирания сал. Окланд подремна малко, облегат на единия крак на масата. От време на време се стряскаше, но като цяло сънят му бе спокоен. Аз будувах и размишлявах как ще се измъкнем.

Проблемът бе, че не познавах достатъчно Стабилния. Никой не го познаваше. От разказа на Окланд ставаше ясно, че някъде има път за навън. Но беше дяволски сигурно, че ще бъде охраняван отвсякъде, ако въобще го открием къде е. Също беше сигурно, че веднага щом съмне, всеки Стабилен с поне грам социално чувство в сърцето (а това означаваше всички) ще се увери, че трябва да бъдем заловени на всяка цена. Те не притежаваха снимките ни, но студентката би могла да им даде пълно описание на Окланд и рано или късно щяхме да се предадем. Не трябваше да се показваме на публични места. Реката и „полята“ от двете страни бяха единствената ни надежда.

Бях изморен. Не ми се мислеше повече. Спомнете си, беше минала цяла вечност, откакто бях спал за последен път. Пътувах до Кралския, прекосих го, преживях най-ужасното нещо в живота си — нахлуването в Стабилния, обходих свърталището на пропадналите типове, катерих се нагоре-надолу по стени, сътворих заместител на сал и т.н. и т.н. Умът ми крещеше „Достатъчно, искам почивка!“. Но и дума не можеше да става за това. Трябваше да стоя буден, да внимавам лодката да не се отклони към брега. Мозъкът ми сърдито оттегли услугите си и ме изостави с две блуждаещи очи.

Запалих цигара и погледнах нагоре. Окланд се бе събудил и гледаше празно в мен.

— О — каза той — значи не е било сън. Колко неприятно!

Той се опита да протегне краката си. Но нямаше начин — щеше да ме удари в лицето, и се отказа. Потрепери от студа. Загърна се с якето си. Зарей поглед над водата.

— Така. Има ли някаква вероятност да не умрем до края на деня? — запита той.

— Голяма вероятност няма. Накрая реката ще свърши. Можем да слезем на брега и да се скрием между дърветата. Аз лично не настоявам за това. Няма къде да отидем. Рано или късно и там ще претърсят. Смятам, че най-добре е да останем в лодката, докато стигнем стената и после да видим какво ще се случи.

Не добавих, че случката може да включи и куршуми. Той бе умен мъж. Сигурен бях, че и сам ще се сети. Нещо трябваше да се случи с реката при стената. Нямах представа какво, но предпочитах да се надявам, че ще ни е от полза. Това бе единственият ни шанс.

— Смяташ ли, че знаят къде сме?

— Не. Помисли. Те са открили заключена и празна стая. Разбрали са, че някой е спал в леглото. Това е всичко, което знаят. Би могъл да си офейкал часове преди да пристигнат. Те не знаят, че бягаме от тях. А без да знаят това, не биха помислили за реката. Защо да се мокриш, когато можеш да вървиш по улиците? Най-вероятно е само да предположат, че сме някъде в Стабилния и се крием. Не знаят със сигурност, че сме заедно. Описанието, което имат за теб, няма да ги наведе на мисълта, че си печен във военните тактики и можеш да направиш сал от маса. Засега сме на най-сигурното място.

Окланд кимна, леко успокоен. Добре, че поне единият от нас беше.

* * *

Първоначално при стената нещата не потръгнаха добре. Тя ни връхлетя, преди да разбере какво става. Сигурно се бях надявал, че ще успеем да се прехвърлим на кораб преди да я доближим. Но за съжаление не стана така.

В пет започна да се зазорява. Минахме последния завой и полетяхме към стената на Квартала. През последния час бяхме забелязали, че реката се разширява все повече. Едва ли бе възможно да се преборим с усиливащото се течение и да доближим брега.

След около половин миля постепенно заострящите се брегове бяха изместени от тухлени стени. В началото се извисяваха на около шест фута. Бихме могли да се справим с тях. Но после стигнаха двайсет фута. И още по-лошо — не се издигаха вертикално. Надвесваха се над водата. Нямахме да е лесно да доближим сала до тях. Щяхме да го поставим в *много затруднено* положение, ако се опитахме да го разглобим, докато бяхме още на него, за да вземем подплънките. А и имаше само по две подплънки на човек. Беше абсолютно невъзможно Окланд да успее да се покатери на една от стените. Бих могъл да поставя табелки *Забрави го* и *Мисля, че не* на тази мисъл. Реката пред нас изведнъж рязко се стесни. Водата изтичаше в дупка в стената широка десет и висока четири фута.

— Отиваме към дупката, нали? — запита тъжно Окланд.

— Тъхъ.

— Имаш ли представа какво има от другата страна?

— Не.

— Ясно. О-о — въздъхна той.

Умът ми бе поне на сто ярда от стената, но щом усети опасност, се помоли за временно примирие. — „По-късно ще се занимая с теб“ — прошепна ми той и ме погледна. — „Какво, по дяволите, ще правим сега?“ — Мисля, че тайничко се радваше на завръщането си в отбора, защото след миг ме осени идея.

— Ела и седни до мен. — Окланд се подчини безропотно. — Стигнем ли стената, ще се хванем с двете си ръце за нея. Течението е дяволски бързо. Ще бъде трудно. Но трябва да се задържим достатъчно, за да мога да видя какво става от другата страна. О'кей?

Окланд кимна и прибра очилата си в джоба. Затворих ципа на вътрешният джоб на якето си с непромокаемо покритие. Бях дошъл подготвен.

Последните трийсет ярда течението се ускори драматично. Десет ярда по-надолу ние вдигнахме глави и застинахме за няколко мига. Сигурно приличахме на двойка намръщени счетоводители, които водата поглъщаше. Дупката бе по-висока, отколкото изглеждаше в началото и трябваше да се повдигнем, за да стигнем стената. Ръцете ми се удариха в хлъзгавия камък. За миг си помислих, че няма да успея да се закрепя. Течението ни повлече за секунда. Видях нещо шумно и силно осветено. С големи усилия успяхме да задържим сала стабилен, но знаех, че няма да издържим дълго. Промуших глава.

Това, което видях, ме изненада до такава степен, че ми отне време да преценя какво точно бе. После ми трябваше още време, за да разбера за какво служи. Стеснението на реката продължаваше в бетонен водопровод пет ярда след стената и след десет ярда се изливаше в басейн. Водата помиташе всичко със себе си.

В центъра на басейна се виждаше нещо много странно. Тръба около шест фута се извисяваше право нагоре, докдето виждаше окото. Четири прожектора бяха закрепени към тръбата. Сякаш тя цялата бе от дебело стъкло.

— Какво виждаш? — пое си дъх Окланд. Държеше се за отвора на дупката с цялата си сила, да е жив и здрав.

— Не знам. Но е много добре осветено.

Разбира се, скоро схванах. Сигурно си мислите, че съм бавен. Но, сигурен съм, не ви се е случвало едновременно да се държите за стена и да удържате сал. Или, ако сте го правили, е било по ваше собствено желание. И, обзалагам се, течението на водата не е било толкова бързо.

Реката не изтичаше от Квартала към тоалетната отвън. А и откъде би се възстановило количеството вода? Лайнияната супа от Кралския би причинила истински проблеми на Властите. Вместо това те са издигнали тази тръба. Реката летеше по нея към тавана и падаше

от другата страна в началото си. Това бе изключително техническо постижение по всички стандарти. Трябва някой да им е помогнал. Антигравитационните радости бяха работа за хора на изкуството. Технологиата е страшно скъпа и пазена в тайна. Сигурно и Стабилните Власти си имаха връзки. Отложих за по-късно въпроса какво те могат да предложат в замяна на това.

В момента трябваше да мисля как да отвърнем на това изобретение. Ръцете ми се измориха. Участието на Окланд се стопи почти до нула. Нямахме голям избор. Не можехме да се върнем, а влезехме ли, нямаше къде другаде да отидем освен в басейна. Течението бе жестоко. Стъклената тръба всмукваше водата.

— Окланд? — изкрещях аз, а той уморено сведе глава под стената. Дадох му секунда да възприеме всичко. — Ще минем нагоре по онази тръба.

Идеята ужасно го изплаши, но нищо не можех да направя. Аз самият не бях обнадежден, ала не бяхме в положение да избираме.

— О, Боже. Аз... о, Боже! — изпъшка Окланд.

— Йеа. Знам какво искаш да кажеш. Ще трябва да минем под сала. Ако той стигне пръв, може да блокира тръбата. Всмукателната сила е толкова голяма, че после няма да можем да махнем масата оттам. Така. Пускаме сала и тръгваме по течението. Готов ли си?

— О, Боже!

Приех това за „да“ и го пуснах. Салът за миг отскочи от канала към басейна и след секунди хвърчеше към ада. Почти веднага два от варелите се отскубнаха. Подплънките не можаха да преодолеят течението. Салът се олюля и се преобърна, като ни изхвърли във водовъртежа. Хванах палтото на Окланд и го дръпнах с всички сили към мен. Въртяхме се с бясна скорост, а масата и два от варелите ни следваха отблизо. Окланд бе дълбоко потресен от преживяването. Пратих му безумна усмивка в опит да му повдигна духа. Аз винаги се грижа за клиентите си.

— В последния възможен момент — изкрещях аз, опитвайки се да водя разговор в тази шумотевица, — си вземи дълбоко въздух, колкото можеш. Напълни дробовете си. После издишай и пак си поеми въздух. Може да се наложи да издържиш известно време, без да дишаш.

Не добавих, че може да се окаже последния му дъх. След още няколко секунди се ударихме в долната страна на тръбата. Водата ни повдигна и ни изхвърли към небето.

Невероятна скорост, оглушителен звук. Чувствах се разбит и безпомощен. Това бе всичко, което чувствах първите няколко минути. Забелязах, че все още държа якето на Окланд и го хванах по-добре. Ако по някаква случайност успееш да се измъкна оттук, исках го с мен.

Предполагам, че се издигахме не повече от четиридесет секунди, но ми се стори дяволски дълго, Сякаш времето спря. Чувах само грохота на водата, заслепен от блясъка на стъклената тръба, която отразяваше светлината от прожекторите. Въпреки че ударът ме бе изтощил, все още ми оставаше малко въздух. Нямах представа колко още ще продължи това. Ала ако след като достигнем тавана, трябваше да се смъкваме по тръба от другата страна, свършено бе с нас. Не виждах как ще ми стигне въздухът толкова дълго, а съм млад и як. Ще държа яке на мъртвец още преди да преминем и половината от пътя през Стабилния.

Опитах, но не можах да разбера устройството на цялата система. За да се поддържа цикъла на реката, бе нужно еднакви количества вода да минават през тавана от една страна и през земята от друга. Ако тръбата бе с размера на реката, скоростта на водата нямаше да се промени. Ако бе по-тясна, скоростта щеше да бъде невероятна. Нали? Колко ли тясна трябваше да бъде тръбата, за да се движи водата достатъчно бързо? Нямах химикал, лист хартия, калкулатор и бутилка алкохол и се отказах от изчисленията. Почти веднага след това се случи следното:

Стъклената тръба свърши. Стълбът от вода изскачаше няколко фута по-нагоре и се разпръскваше на всички страни. Чух Окланд да си поема дъх, когато паднахме и се ударихме във водата. Тя напираше зад нас и ни носеше. След малко силата на течението намаля. Все още не виждахме нищо, но инстинктивно драпахме да се отдалечим към по-спокойни води. След пет ярда приближихме парче суша. Добрах се до него и се строполих.

Окланд пристигна след миг, останал без дъх. Спогледахме се. Действащият приличаше на мокър плъх. Без съмнение, аз също изглеждах толкова елегантно. След миг се засмяхме, отначало тихо, после се запревивахме от смях, сочейки се един друг. Всеки път, когато

единият се поуспокоеше, другият изгубваше контрол и първият отново се заразяваше. Така се кискахме дълго време — беше истерично, но ни се отрази добре.

Изморихме се и млъкнахме. Извадих цигара от вътрешния си джоб. Окланд си сложи очилата. Въръжихме се с помагалата си за мислене и огледахме внимателно мястото.

Намирахме се в ниска тъмна стая с размерите на целия Стабилен Квартал. Таванът бе висок около десет фута. Малки крушки на пода разпръскваха слаба светлина на периоди, но ни бе достатъчна, за да разберем как работи съоръжението.

Вляво пред нас водната колона свършваше. Водата се изпомпваше на равни интервали. След миг един по един варелите изскочиха като коркови тапи и издрънчаха на пода при падането. Масата пристигна на парчета и това беше хубаво. Би могла да запуши тръбата, а това рано или късно щеше да обезпокои служителите, които се грижеха за инсталацията. Водата падаше в широкия канал, в който се бяхме ожулили.

Каналът се състоеше от две части. Едната минаваше встрани и зад нас, а другата беше надалеч. И двете леко криволичеха и така спомагаха за движението на водата. Отводни тръбички по протежението на канала изхвърляха на пода премерени количества вода. Стаята се разширяваше напред и надясно. Ниски насипи, дълги около шест фута, я разделяха на канали. Върху един от насипите се бяхме установили. Едва се забелязваше как подът леко се наклонява от мястото, където бяхме ние, към другата част на Стабилния.

Ето това не можах да разбера по отношение на колоната с вода. Вместо да изпомпват водата назад през тясна тръба или да запазят размерите на коритото на реката, те бяха направили обратното. Водата се разпръскваше по дължината на Квартала, разпределена в канали. Там, на дълбочина не повече от инч, тя преминаваше от другата страна, където вероятно се сливаше в едно при началото на Стабилната река.

— Чудно — отбеляза Окланд. Това означаваше, че и той бе преживял в тръбата същите вълнения като мен. Какъвто сбъркан всезнайко си беше, сигурно бе разработил нещата в главата си. Разбрал бе точно колко трябва да е тясна тръбата, за да оживеем. Осъзнал бе колко странно е всичко. Бе приятно изненадан, че все още е жив. Също

като мен. Настроението ми се беше повдигнало, макар и малко. Окланд разтърси глава като старо уважавано куче и отърси водата от косата си. Заприлича на току-що езекутиран на електрически стол. Свали си калните обувки и погледна нагоре към мен.

— И сега какво, г-н Старк?

— Наричай ме просто Старк — казах аз. Реших, че Окланд ми харесва. От чисто професионална гледна точка той бе човек, с когото се работи добре. Правеше това, което му кажеш, не плещеше глупости, не прекъсваше мисълта ми с безполезни предложения и също така не се оплакваше много-много. Освен това бе доста спокоен за човек на неговата възраст и с неговото минало. Аз съм свикнал да попадам на непознати места. Такава е историята на моят живот. Повечето Действащи, с няколко многоуважаеми изключения, биха се нуждаели от месеци лечение след подобно изживяване. А ето го него, изчаква спокойно следващото събитие. Харесвах го и това някак компенсираше проблема дали и кога ще се върнем въкъщи. Но така или иначе проблемът си оставаше.

— Ето какво ще правим сега — станах аз. — Тръгваме.

— Накъде? — Окланд се намръщи и красноречиво впери поглед в мрака.

— Нанякъде. Няма смисъл да стоим тук. Всяко движение нанякъде повишава вероятността да намерим изход.

Той кимна с одобрение.

— Ти не си Действащ, нали?

— Не — усмихнах се аз. — Не ми прилича.

— Жалко.

Грабнахме обувките си в ръце и тръгнахме по насипа. Ивицата суша бе малко по-широка от въжетата, по които се разхождат акробатите. Уморихме се и слязохме да вървим по канала. Шляпахме във водата. Чудех се дали да се върнем към края на помещението или да продължим към центъра. Окланд посочи пода.

— Виж!

Наведох се и разбрах какво иска да ми покаже. Оттам се издигаха леки мехурчета.

— Сякаш има процеп.

— Може би — отговорих аз. Изпълзях няколко крачки нагоре по канала, гледайки водата. Наистина, съвсем скоро открих друг поток

мехурчета. След минута осъзнах, че се повтарят по канала точно през един ярд. — Мисля, че тази сутрин си имат ситен дъжд в Стабилния.

— Умно — Окланд веднага ме разбра.

Наистина беше добре измислено. В началото не се досетих, защото повечето Квартали с покриви не си създават проблеми с времето. Последното нещо, което биха направили, бе да развиват методи за изкуствени природни явления. Но, разбира се, в Стабилния беше различно. Те все още имаха нужда от природни явления. Това, което отхвърляха, бе външния свят. И затова, вместо да изпомпват водата по възможно най-бързия начин, те убиваха два заека с един куршум. Окланд приближи следващия канал.

— Тук не се виждат мехурчета — забеляза той. — Явно по този начин контролират времето. За слънчев ден само пускат водата по каналите, без да отварят дупките. Днес ще вали.

— Нищо чудно, че имат нужда от толкова бърз компютър — поклатих глава. Не можех да разбера това огромно безсмислено изобретение. Ако можеха да възприемат света такъв, какъвто бе и да се отворят за него, те щяха да си имат нормален дъжд без всичкото това високотехнологично перчене. Беше умно, но и някак глупаво. Тогава ме озари една мисъл.

— Хрумна ми нещо — казах аз и лицето на Окланд веднага светна. Вълнуващо бе да видя как вярата му в мен нараства. Харесвам тази черта в клиентите си. — Ще се разделим и ще повървим в различни посоки. Ще огледаме.

— Разбирам — каза мъдро той. — Защо?

— Няма идеални неща. Трябва тук-там малки количества вода да се губят от цикъла вследствие на конденза, разпръскването и изпаряването. След време всичко тук би се пресушило, ако отнякъде, не *приижда* вода. Или пречистват водата от Кралския, или я получават от някъде другаде. Според мен е последното, защото виждам само една входна тръба.

— И откъде мислиш, че я получават?

— Всяко място е възможно — посочих тавана. — Върху този покрив пада дъждът, чиста вода от небето. Трябва да не са с всичкия си, за да не я използват. Може би има начин да разберем как влиза вътре.

Разделихме се. Взирахме се в сивия, безизразен таван, целия покрит с морски водорасли. Окланд се препъна в един насип и плъсна във водата. Престорих се, че нищо не съм забелязал. Не мисля, че подобно нещо ще ви се стори забавно, щом като веднъж разберете колко крехко е човешкото самочувствие. Вземете мен например. И ще разберете.

* * *

Окланд извика, но бях толкова далеч от него, че не можех да го видя. Крушките, прикрепени към насипите, хвърляха слаба светлина във водата, но не осветяваха голямо пространство. Той отново извика от мрака. Запътих се по посока на гласа му. Надявах се, че системата работи сама и никой инженер не я управлява.

Открих го. Действащият се бе изправил на един насип и примигваше нагоре. Присъединих се към него. Видях светлина и в същото време залитнах. Трябваше да се хвана за Окланд, за да не паднем двамата по лице във водата. Той успя да запази равновесие и ми се ухили. Отново погледнахме нагоре.

Над нас видяхме дупка с площ около три квадратни фута, покрита с решетка. Процепите бяха твърде малки, за да разберем какво има отвън, но можех да предположа. Външният свят.

С усилие повдигнах Окланд на раменете си. Щеше да се опита да отмести решетката. Един безкраен миг. Но все пак имах време да се упрекна, че не съм взел моя Фърт, когато излязох от апартамента си преди двеста години. Окланд натисна по-силно решетката и единият ѝ край помръдна. Отвори се като люк и разкри това, което бе отвън.

Животът рядко е лесен и приятен. Въпреки доказателствата от последните дни, боговете ми помагаха много. В този случай със сигурност отсъстваха. Богът, който се грижеше „за почивката на Старк“ бе зает с бизнес или бе в дълга ваканция. Видяхме квадратен кладенец, дълбок най-малко дванайсет фута. Знаех, че стената на Стабилния е дебела, но чак пък толкова! Повърхността бе абсолютно гладка, без дръжки за ръцете, стълба или асансьор. Отгоре се виждаше друга решетка.

Окланд слезе. Аз сведох глава. Подплънките за ръцете ми ги нямаше. Дори и да откриехме някоя от тях, щеше да ни отнеме часове. В един момент се почувствах много, страшно много изморен.

— Така — опита се да повдигне духа ми Окланд. — Кой ще тръгне пръв нагоре?

Погледнах го бавно. Шегуваше се.

— Ти — усмихнах се аз и той също се засмя. Това бе достатъчно.

Накарах Окланд да се разкрачи и да се приведе, за да бъде възможно най-стабилната основа. Поставих леко левия си крак на рамото му, поизправих се и бързо повдигнах и другия крак. Постигнах равновесие.

Дотук добре. Стоях изправен в кладенеца. Следващата стъпка щеше да е непоносима и понеже знаех, че Окланд няма да ме издържи вечно, тръгнах.

— Дръж ми краката — той ме хвана здраво за глезените. Олюлях се така, че да се облегна на стената с рамене. После много внимателно повдигнах десния си крак с коляно близко до тялото. Окланд залитна леко и за миг помислих, че ще падна върху насипа по гръб, но той успя да се задържи. Промени положението на тялото си. Левият ми крак се опираше в гърдите му.

Пресегнах се и хванах десния си крак с ръка. Бавно го издърпах към мен. Беше трудна битка, но успях да го вкарам в кладенеца, притиснат силно в едната стена. Щом бях сигурен, че съм го наместил, издърпах и другия и го притиснах в срещуположната стена. Почувствах се относително стабилен. Леко превих гръб и раздвижих рамене да се намества към стената. Натисках силно с крака встрани. Чух отдолу тихо хихикане.

— Ще млъкнеш ли, майната ти? — стараех се да не се разсмея. — Не е толкова лесно, колкото изглежда.

Нещата започваха да се оправят. Почувствах, че раменете ми бавно се издигат над нивото на краката. След известно време стана малко по-лесно. Минута по-късно постигнах нещо като седнало положение гърбът ми плътно до стената, краката вкаменени пред мен. Реших да притисна гръб в единия ъгъл. Така превърнах кладенеца в четириъгълник с различни ъгли и ми бе по-лесно да се изкатери. С крака в срещуположните стени и с помощта на ръцете си, аз започнах да си проправям път нагоре, инч по инч.

Отне ми половин час. На два пъти ми се стори, че ще се изхлузя и ще падна долу върху притесненото лице на Окланд. Но изпънах гърди, успях да преодоля олюляването и продължих. Когато се изкачих до горе, сърцето ми биеше лудо, краката ми трепереха, мускулите ми бяха готови да се предадат. Заклещих се с гръб, колкото мога и посегнах към решетката. Не помръдна. Дори мъничко.

— Майната му — изскимтях тихо.

— Как върви? — извика Окланд.

— Лошо.

— Добре — каза той оптимистично. — Досега това винаги е било добър знак.

Реших, че има нещо, което мога да опитам, бръкнах внимателно в джоба си и извадих пистолета. Нагласих енергийното изстрелване на максимална дифузия, покрих лице и стрелях по решетката. Чу се свистене и капки разтопен метал ме изпръскаха.

Дори преди да отворя очи, силната светлина ми подсказа, че сме успели. Слънчевите лъчи струяха през процепа на решетката с диаметър около фут. Чух тих радостен вик. Окланд беше разбрал какво се е случило. Още няколко изстрела и дупката се разшири. Прокарах ръка навън и сграбчих нещо.

Извадих и другата си ръка и мъжествено показах глава и рамене. После беше лесно.

Претърколих се и останах да лежа няколко мига на земята, едва дишайки. Видях камъни наоколо и небе над мен, истинско небе. След малко се поизправих, седнах и се огледах. Бях леко замаян. Седях на дъното на широка и плитка падина. Очевидно бе планирана да насочва дъждовната вода към решетката. Навсякъде се виждаше само камък, във всички посоки освен в една. Зад мен, на около двеста ярда, камъни липсваха.

Показах се изморен през дупката и извиках на Окланд:

— Свали си якето и го увий около ръцете си!

През това време извадих микрокабела и спуснах надолу единия му край. Не бях абсолютно сигурен, че ще свърши работа. Микрокабелът беше предвиден да издържа малки товари. А Окланд, макар и да не беше едър, нито дебел, все пак бе цяло човешко същество.

— Няма да е лесно — казах аз. Окланд кимна разбиращо. — Увий се, колкото можеш. — Той хвана края на кабела и омота с него няколко пъти увитите си ръце.

Застанах над отвора с добре закотвени в земята крака и натисках бутона за свиване. Известно време всичко вървеше гладко — главата и раменете му влязоха в кладенеца. И тогава тихото бръмчене се усили и премина в скърцане. Степента на изкачване спадна забележимо. Кабелът се извиваше бавно нагоре. Едната ръка на Окланд хвана края на решетката. Почти се бе закрепил, когато свивачът отказа. Чу се изсъскване. Хвърлих се и сграбчих ръката на Действащия. Без малко и двамата да полетим надолу. Якето му се изхлузи, но успях с другата си ръка да го хвана за китката и да го издърпам. Помогнах му да излезе. Строполихме се на земята.

Дълго време лежахме така. За момента това изглеждаше най-правилното.

ОСЕМ

Знаете онези мисли, които ни навестяват понякога. Сигурни сте, че нещо не е наред, има нещо, което ви тревожи, но не разбирате точно какво е? Обикновено забравяте за него и малко по-късно то ви връхлита с голяма сила.

За една кратка секунда ме навести подобна мисъл.
И аз я забравих.

* * *

Толкова бях изтощен, че горещият камък ме унесе и подремнах няколко минути. Окланд седеше до мен и гледаше ръцете си. Поизправих се и го погледнах. Това, което видях, ме обезпокои. За пръв път виждах лицето му на близка до нормалната светлина след ресторанта в Сила преди дванайсет часа. За това време то се беше променило значително. Изглеждаше не само изтощен, но и много болен. Строгото му лице бе преbledняло, видях тъмни кръгове под очите му. Изкашлях се да му дам знак, че съм буден. Той се обърна стреснат. За миг ми заприлича на разтревожен млад мъж. Усмихна се и отново стана разтревожен мъж на шейсет.

— Вече съм бил на ръба. Пътят надолу е дълъг, да знаеш. Ще се гмуркаме или какво?

Почти се задуших от смях. Стабилния е висок около осемстотин ярда. Той се усмихна внимателно. Надяваше се да кажа, че, разбира се, няма да се гмуркаме и вместо това ще го науча да лети. За да приключи мъките му, аз извадих видеофона си.

— Не — отговорих аз. — Да се надяваме, че ще пътуваме удобно.

Набрах номера на Шелби от Квартала Брандфийлд и след по-малко от пет позвънявания искрящото ѝ лице се показа.

— О, Божичкоо, Старк! Как си?

— Добре. Как е купонът?

— Чудесно, Старк, наистина... къде си, Старк?
— Върху Стабилния Квартал.
— Божичкоо...
— Знам, знам. Виж, Шелби. Имам нужда от помощ.
— Имаш я, изцяло.
— Трябва някой да ме вземе оттук.
— Добре. Аз мога да го направя. Приемам. Абсолютно.
— Има един проблем, Шелби.
— Тъхъ? Казвай!
— Двама сме.
— Не е голяма работа. Ще бъде тесничко и няма да мога да пристигна веднага, но ще дойда.
Приседнах облекчен.
— Шелби? Ти си хубав човек и аз оценявам приятелството и подкрепата ти.
— Ще го направим заедно, Старк, заедно. Оглеждай се за мен следващия половин час. Чао!
Изгасих видеофона. Отдъхнах си.
— Коя беше тя?
— Приятелка. Има хелипортер.
— Стори ми се малко... напрегната.
— Добре си е. Просто е от Брандфийлд, това е всичко.
Брандфийлд бе Квартал за богаташи, чист и обикновен Квартал. Всеки възрастен там бе или лекар, или адвокат, или зъболекар, или съпруга. Красивите им дъщери се разхождаха насам-натам, устройваха партита, пазаруваха и чакаха реда си да станат лекар, адвокат или съпруга на зъболекар. Около една трета от площта на Квартала бе заета от игрища за голф. Битката да си член на най-престижния клуб бе изключително жестока. Първите три клуба не биха допуснали *абсолютно никого* да стане нов член.
Шелби си бе коренячка от Брандфийлд, но си имаше и други качества. Много от нейните приятели смятаха, че е ексцентрично да знаеш как се навива часовник. Тя самата се размотаваше като луда с хелипортера си и предполагам, че дори знаеше как работи той. Поне не ми повярва напълно, когато ѝ казах веднъж, че е вълшебен. Някой лекар, адвокат или зъболекар щеше да се поизпоти с нея, когато му дойде времето.

Действащият поклати глава.

— Никога не съм бил там. Всъщност, почти никъде не съм бил. Къде се намира?

— На няколко Квартала оттук. Тя каза половин час, но по принцип закъснява.

Помълчахме. Окланд се обади:

— Значи ще успеем все пак?

— Така изглежда. Тъпо, нали?

Отново млъкнахме. Тайно наблюдавах Действащия. Очевидно бе много изморен. Олюляваше се, но не искаше да заспи. Сякаш нещо го тормозеше. Изправи се и се обърна към мен.

— Старк, когато се махнем оттук, къде ще отидем?

Не бяхме обсъждали ситуацията, откакто той ме изненада на сала. Очаквах този въпрос. За момента определено изглеждаше, че ще продължим да живеем. Това означаваше, че трябва да обсъдим някои въпроси.

— Ами, това зависи от теб. Аз трябваше да те намеря и да те върна в Центъра.

Той кимна и се усмихна болезнено.

— Но — продължих аз — Мисля, че може да си дадеш малко време да се преориентираш към нещо друго. Например — да дойдеш с мен в Цветния.

— Ти там ли живееш?

— Йеа. С моя котарак. Центъра все още няма да знае, че сме се появили. А и няколко часа не са от значение. Аз съм гъвкава личност. Ти решаваш.

— Ако нямаш нищо против, наистина, бих желал да имам малко време преди да се върна. Проблем ли е?

Той изглеждаше невероятно отчаян в този миг. Приличаше на изгубено дете. Без малко да го запитам направо какво, по дяволите, става с него. Но най-добре е, когато другите ви проговорят първи. Научавате много повече. Няма нужда да ги подканвате, нито да се притеснявате доколко са правилни въпросите ви. Затова не го попитах. Аз съм поразително внимателен с клиентите си. Да бяха и другите така с мен...

— Няма проблеми. Виж, сигурно ще чакаме около четиридесет минути. Изглеждаш изморен. Защо не поспиш?

— Да. Трябва да поспя. Не мисля, че ще мога, но ще се опитам.

— Добре. — Отново ми направи впечатление колко блед изглежда, с изморените си очи като на бухал. — Не се безпокой, няма да тръгна без теб.

Той подложи сакото си за възглавница, легна на камъка и заспа след минута. Запалих цигара и се загледах в небето. Чаках полицаите и обмислях ситуацията.

Нямах представа какво ще се случи като се върнем в Цветния. От мен се очакваше да върна Окланд в Центъра. Такава бе работата, която ми бяха възложили, и друг на мое място би я свършил точно по правилата. Но Окланд изобщо не е бил отвлечен, сам е дошъл тук. Това променяше нещата за мен.

Виждате, че не мисля за пари. Правя това, което искам или което ми е интересно, или това, което ми изглежда правилно. Това ме прави добър човек. Следвам инстинктите си. Обикновено те ме водят в правилна посока. Често хората ми благодарят накрая. Но не винаги искат това, което правя. Някой печели, друг губи и понякога аз трябва да избирам кой ще спечели. Единственият, който никога няма шанса да спечели, съм аз. За мен не може да има победа, а само бъдещи битки. Понякога ми се иска да не беше така. Но няма начин.

* * *

Както се оказа, веднъж в живота си Шелби дойде навреме. Това бе дяволски добре за нас. Рано, но не чак толкова скоро.

Окланд спеше. Аз станах да се разходя до ръба и да огледам. Гледката оттам си бе, ами, гледка. И още нещо. Най-високата стена в Града бе тази на Вавилонския Квартал, но тя беше нещо различно и бе много надалеч — беше само на триста ярда, но с миля по-нависоко. Там живеят хора, които обичат високите сгради. Някои етажи ги използват за офиси, други за резиденции, хотели, комплекси за развлечения. Там може да видите шестетажен парк, също и най-добрите асансьори в света.

Стабилния беше следващият в класацията. Бяхме от страната на Кралския. Боклукът долу блестеше на слънцето. Отгоре се виждаше ниският покрив на Червения, малко по-отгоре — покривът на Центъра.

Над него, но скрит в далечината, бе Цветния. Вляво бе Фнаф, вдясно Нацисткия и няколко Квартала нататък — Обърни се. Шелби щеше да дойде някъде откъм гърба ни. Щеше да прелети първо над Йо! И после над Житния.

Ще кажете, стига география, но е впечатляващо, нали? Много от хората посещават само три или четири Квартала в живота си. Не мога да го разбера, но е така. Небето навсякъде бе празно. Хелипортерите бяха отмрели преди стотина години. Този на Шелби бе антика, предавана поколения наред в семейството и неизползвана от никого преди нея. Вече никой не пътуваше до други планети. Пък и там хората си живееха точно като нас.

Нямаше какво повече да се търси. За всеки си имаше място, отиваш там и оставаш. Всъщност, повечето хора оставаха в Кварталите, където се раждаха. Те бяха вече толкова различни, специализирани. Пораснеш ли в един от тях, трудно ще се почувстваш добре на друго място. Има хора, на които им се скита, на които им се пътува просто така, за да видят нови места и различни неща, но те не са много. Щом си намерил най-доброто, защо са ти останалите? Повечето си бяха открили пасбището и си пасяха. Не и аз. Имам чувството, че никога никъде няма да се почувствам у дома.

Гледах така петнайсет минути. Не се случва често да видиш подобно нещо. Изпълвах се от гледката. Когато се наситих, се обърнах към Окланд. Трябваше по-рано да се върна при него.

Окланд сънуваше кошмар, по-лош от онзи в хотелската стая. Имах намерение да го изследвам в Цветния, за негово добро. Не че на всяка цена ми бе нужно присъствието му, но така щеше да е по-лесно.

От опит знам, че ако искаш да направиш добро на някого, който сънува кошмар, не е добре да го будиш насила. Затова седнах близо до него, запалих цигара и насочих дима към намръщаното му лице.

Две минути по-късно чух нещо. Нещо тихо, но тъй като там на покрива на света цареше абсолютна тишина, целия ме разтърси. Идваше от дупката. Повтори се по-силно. Веднага разбрах какво ставаше. Изругах, издърпах якето изпод главата на Окланд и покрих дупката с него. Опитах се да симулирам ефекта, който би постигнала решетката върху светлината. Поставих в средата едно от оръжията, които бях взел със себе си. Окланд не се бе събудил напълно. Сръгах го и той се ококори. След миг се ориентира в обстановката.

— Какъв е проблемът?

— Полиция. Отново. — Чух приглушено кихане и подсмърчане. — Те са в дъждовната зала. Това са ония двамата, същите, които бяха в хотела, но, сигурен съм, че този път са си довели и компания.

— Мили Боже! — изправи се Окланд. — Колко време остава до пристигането на приятелката ти?

Бяха минали само двацет и пет минути, откакто се бях обадил. Това означаваше най-малко още петнайсет.

— Достатъчно дълго. Мисля, че трябва да се махаме оттук. Бързо.

Поех ръката на Окланд и го поведох по покрива по най-бързия начин. Или някоя отломка от сала се бе заклешила във водопровода и бе задействала аларма, или те бяха изключително прецизни и хитри. Надявах се да не е последното. Не ни ли намереха в дъждовната зала, щяха с точност да разберат къде сме, на единственото възможно място. Опитвах се да изследвам небето, докато бягахме, за следа от хелипортер, но напразно.

— Не е добре работата, нали?

— Не е добре — отговорих аз. — Този път са домъкнали армия от полицаи и ще стрелят на месо. Никакви свидетели. Няма къде да избягаме.

За миг се сетих за идеята си от предишната вечер да се скрием на плажа и се усмихнах тъжно.

И тогава — чудо! — съзрях точица в небето да пълзи към нас над Житния Квартал. А кавалерията щеше да пристигне всеки момент. Секунда по-късно чух виковете зад нас.

— Копелета — забелязах ги аз и дръпнах Окланд. — Да побързаме. Открили са по кой улей сме минали.

Хелипортерът вече се виждаше в далечината, придобиваше форма, бръмченето се усилваше. За миг се обнадеждих. Но се обърнах и видях една глава да се подава от дупката.

— Виждам ги — изкрещя мъжът и излезе отгоре. Бе облечен в тъмносиньо. От Снед знаех, че така се обличат силите за сигурност. Сърцето ми се сви.

— Сега трябва да се сбъркаме от бягане — казах на Окланд.

— Правилно — въздъхна той и наистина ускори ход. Трябва да са му се отразили добре всичките онези часове работа по плувки. Поне

не се влачеше. Бягах и от време на време извързвах глава назад. Имахме преднина от около сто ярда. Трябва да си дяволски добър стрелец, за да улучиш някого от подобно разстояние, при това бягайки.

Лошата новина беше, че хелипортерът все още бе половин миля далеч, а петима в синьо ни гонеха по покрива и бяха по-бързи от нас. Значи бомбата ми не бе свършила работа. Това беше ужасно. Бях поставил Летаргична бомба, която при задействане значително би увеличила шансовете ни.

След малко забелязах двете безстрашни ченгета да пълзят по покрива. Все пак бомбата се бе задействала. Тези двамата можеха да се вкочанят. Защо тогава не сваляха униформите си? Може би са минали първи през кладенеца и бяха поели заразата. Освен това, те все още бяха болни от грип. Радвах се, че не съм на тяхно място. Сигурно се чувстваха ужасно. От друга страна, те бяха в по-изгодна позиция. Полицията си избираше място. Малко по-късно прелетяха и първите куршуми — на пет ярда от нас.

— О-о, — въздъхна Окланд. — Нещата се влошават.

— Трудно ти е да го повярваш, нали?

Хелипортерът бръмчеше. Шелби сигурно бе разбрала ситуацията. Приземяваше се — бе само на около сто ярда от нас, но мъжете в синьо ни приближаваха. Друг куршум профуча покрай ушите ни. Водачът на полицаите бе стрелял. Изведнъж този зад него спря, отпусна ръце и се намръщи:

— Знаете ли — промърмори той, — не ме занимавайте повече с това.

Отклони се от отряда и се заоглеждаше за място, където да полегне. Миг по-късно се обади и друг от задната редица:

— Мен също ме оставете. Забравете — и се присъедини към другия. Бомбата бе свършила работа, но тия бяха добре подготвени професионалисти. Веществото действаше слабо и се проявяваше бавно. Хелипортерът все още бе далеч. Шелби се опитваше да кацне точно до нас. Един куршум почти ме одраска. Разбрах, че бе дошъл моментът да спрем с бягането.

— Ти продължи — извиках на Окланд. — Ще те настигна.

Той се замисли за миг, после хукна. Извадих пистолета си и го настроих на максимум интензивност. Още един полицаи спря,

протегна се и седна на земята. Прицелих се и стрелях, като не преставах да се изтеглям.

Трудно е да стреляш точно и да бягаш заднешком в същото време. Първият ми изстрел излетя някъде в пространството, но вторият бе по-точен. Мъжът отпред забави крачка да се прицели по-добре. Хелипортерът ревеше. Погледнах нагоре към него — кръжеше близо до покрива. Окланд почти го беше достигнал.

Вторият полицай също стреляше. Движенията му бяха позабавени от тези на водача му, но не изглеждаше, че ще заспи. Или е бил далече от бомбата, когато е избухнала, или бе страшно мотивирано и уверено копеле. Той стреля отново. Без малко да ми отнесе главата. Не ми се беше случвало преди. Когато наближих хелипортера, Окланд вече се бе качил.

Хелипортерите по принцип са роторни, съставени от една отвесна част и перпендикулярно на нея хоризонтална. В двата края на хоризонталната част имаше по една седалка. Налагаше се да промуша крака в средата и да увисна на оста. Но преди това трябваше да се погрижа за първия полицай. Той ни беше доближил и стреляше в хелипортера, не в мен. Повредеше ли го, бяхме изгубени.

Не обичам да го правя, но понякога се налага. Улучих го точно в гърдите.

Разполових го през белите дробове и той падна назад. Видях лицето му — бледо и ужасено. Не бях изненадан. Това бе единственият му гръден кош. Нещата се променяха за него от този момент нататък.

Скочих в хелипортера. Шелби го извъртя шеметно във въздуха. Един куршум изсвири под нас.

— Пълен напред, Шелби — поех си дъх аз.

— Абсолютно — отвърна тя.

* * *

Летенето до Цветния, жуженето на свобода в ранното утринно слънце, високо над Кварталите и далеч от Стабилния, остава в спомените ми завинаги като една от най-хубавите случки в живота ми.

Първите сто метра бяха някак напрегнати. Шелби увеличи скоростта докрай. Окланд залитна от ускорението и щеше да падне,

ако не бях го хванал. Аз самият здраво се държах за оста. Последните прелитаци куршуми на полицаите добавиха нюанс към преживяването ми. Но скоро бяхме извън техния обсег. Когато се обърнахме и видяхме полицаия да седи апатично на покрива и да изважда книга, разбрахме, че сме във от опасност. Шелби бе взела участие в спасяване, с което много мои приятели професионалисти биха се гордели. С Окланд бяхме избегнали смъртта, бяхме първите от петдесет години насам, които бяха влезли в Стабилния и излизаха, без да ги хванат. Дали крещяхме от радост възгласи като „Йо!“ и „Всичко е наред“? Мисля, че да.

Накарах Шелби да прелети около Центъра вместо над него, да не би АИЦ автоматично да засекаят внедрения в Окланд търсач. Минахме над Кралския, отдолу се виждаха мътни води и бляскав метал. Държах Окланд под око да не падне. Действащият бе толкова впечатлен, че все още е жив, че бе забравил уплахата си. Гледаше блажено надолу. През целия си живот той бе ходил два пъти до Нацисткия, един път до Стабилния през Червения и никъде другаде. Толкова зает е бил да Прави Неща, че всъщност нищо не беше направил.

Чувствах се като щастлив родител, видял детето си да се радва на нещо специално. Обърнах се и погледнах Шелби, безупречна в модерните си джинси, в модерната си бяла блуза, в модерния си червен пуловер и с модерните си перли. Тя също гледаше Окланд. Усмихнахме се един на друг. Прегърнах я импулсивно и ѝ благодарих по най-добрия начин — с целувка.

Летяхме над Фнаф. Обясних на Окланд защо хората долу непрестанно скачат нависоко, колкото могат и после отново падат. След Фнаф минахме над ъгъла на Квартала Шунт. После навлязохме в Цветния. Шелби намали скоростта, започнахме да се приземяваме към моя блок. Окланд зяпна. Ясно ми бе защо. Цветния изглежда особен отгоре. Отвисоко човек вижда, че Координатните Компютри по Уличен Цвят не хармонизират само на хората по улицата. Целият Квартал бе една синхронна структура, която непрестанно променяше окраската си. Защо ли, когато по принцип никой не минаваше отгоре да оцени тази красота? Може би просто защото компютрите го умеят.

Цялото пътуване отне половин час. Шелби внимателно приземи хелипортера отгоре на сградата, в която живеех. Изчакахме роторите да спрат и слязохме.

— Шелби? — взех ръцете ѝ в моите. — Задължен съм ти.

— Да — усмихна се внимателно Окланд. — Благодарим ти много.

— Благодаря и на Старк — Тя се усмихна на Окланд. — Той ме научи.

Поканих я да влезе, но тя поклати със съжаление глава.

— С голямо удоволствие, но трябва да пазарувам. Дори вече закъснявам. Но, внимавай — тя ме бутна в гърдите с пръст, — смятам, че заслужавам нещо по-специално.

— Когато всичко това свърши — продължих аз, — обещавам да те заведа на вечеря.

— Добре звучи — каза тя. — „При Максим“. В официално облекло.

— Това направо си е среща!

— Ала не чакай прекалено дълго — усмихна се тя. Качи се елегантно на хелипортера и задвижи роторите. — С твоята работа всичко може да се случи.

Изчакахме я да излети и да завие към Брандфийлд. Поведох Окланд към вратата за стълбището. Никого не видяхме на горните три етажа. Окланд се препъна веднъж надолу по стълбите и без малко да падне. Да се присягам и да го сграбчвам се оказа важна част от работата ми.

— Съжалявам — смотолеви той. — Уморен съм.

Наистина, така изглеждаше. Озовал се на сигурно място, без да го преследват фанатици с пушки, Действащият бе си възвърнал онзи болнав вид от покрива на Стабилния. Кимнах му съчувствено и го хванах за ръката. Аз самият бях изтощен.

— Няма проблеми. Можеш да си починеш тук. После ще трябва да тръгваме, но засега си на сигурно място.

При тези думи Окланд се усмихна леко и повдигна брадичка. Предполагам, бе впечатлен. Каквото и да означаваше, този израз не изразяваше безрезервно доверие.

По коридорите не срещнахме никого. Навсякъде бе пусто. Защо ви казвам това? Защото го забелязах, а забележа ли нещо, аз му обръщам внимание. Не бе изненадващо, че нямаше никой. В Цветния сутрин е много тихо, както се полага на бохемски Квартал, а и

сградата, в която живея, се обитава от много хора. Защо тогава въобще забелязвам нещо?

Тръгнахме по коридора към моя апартамент. Направих знак на Окланд да мине зад мен и да забави ход. Действащият се подчини озадачен. Нещо прещрака в ума ми. Вървахме плътно до стената. Точно преди завоя на коридора спрях и помолих със знак за тишина. После много внимателно надзърнах.

Следващата отсечка на коридора също бе пуста. Притворих очи. Не отговорих на въпросителния поглед на Окланд. Опитах да се мобилизирам. Подсъзнанието ми, което усеща нещата, които аз не забелязвам, и запомня онези, които забравям, бе напрегнато. Понякога то ми подсказва разни неща и винаги е право. За съжаление бях твърде изморен, за да го разбера и всичко, което можех да направя, бе да внимавам.

Дръпнах Окланд назад и тръгнах бавно, с гръб опрян в стената. Крачка по крачка изминах осемте ярда до последния завой преди вратата на апартамента ми. Ослушах се, но не чух нищо. Неподвижен и тих, Окланд ме наблюдаваше отдалече. Извадих пистолета си.

Около вратата бе пусто. Отдъхнах си леко. После забелязах, че боята около ключалката е издраскана. Отскочих встрани и направих знак на Окланд да легне на земята. Той се подчини безропотно, сякаш ако изпълнеше нарежданията ми, всичко щеше да се оправи. Посегнах към вратата с лявата си ръка, подпрях я с дясната да не трепери и да удържи пистолета. Натиснах бравата по най-тихия начин.

Някой бе насиллил ключалката. Извърнах се леко и се присегнах да изключая осветлението в коридора. Ако в апартамента бе тъмно, не исках внезапен лъч светлина да ме предаде. И преди съм изпадал в подобна ситуация. Не винаги съм бил добро момче.

Отново натиснах бравата и отворих леко вратата. Вътре бе тихо и тъмно. Много бързо се проврях и притворих вратата.

Никъде в апартамента не светеше. Никакви големи изненади. Девет часа сутринта. Но бе по-тъмно, отколкото трябваше. Някой бе затъмнил прозорците.

Цареше пълна тишина. Това ме разтревожи. Когато поискам, наистина съм много тих, но не чак толкова, че да не ме усети Спенгъл. Когато е при мен, той винаги се затичва и измяуква, щом отворя вратата. Радва се да ме види и това е много приятно.

Но не и този път. Или не беше тук, или му се бе случило нещо лошо. Надявах се на първото. Не съм отмъстителен, но като повечето хора имам кратък списък от приятели, за които бих отмъстил по най-жестокия начин. Спенгъл е един от най-важните в този списък. Всъщност е на второ място.

Стиснах зъби. Тръгнах предпазливо към всекидневната. На крачка от вратата спрях, ококорих се и огледах цялата стая. Почти веднага се отдръпнах. После отново надзърнах, но бавно. Нещо се бе случило с всекидневната ми. Нещо толкова странно, че ми трябваша още няколко секунди, за да осъзная какво точно.

Тя беше подредена.

Подпрях се за миг на стената, с пистолет до гърдите. Опитвах се да събера мислите си. Спенгъл е мистериозно същество. Никога досега не бе подреждал апартамента ми.

Освен това не бях чувал за нашественици, които да подреждат апартаменти. Не би могло да се случи нещо подобно. Не и на мен.

Но това не беше от значение. Пак трябваше да събера смелостта си. Ослушах се още веднъж, стегнах се и се хвърлих като топка на пода във всекидневната, с пистолет в ръка.

Ала не стрелях. Видях нещо смайващо на канапето — сама в тъмното, с погрешно насочен край на Фърт към мен, трепереше Зенда.

**ЧАСТ ВТОРА
НЯКОИ ЛЪЖИ**

ДЕВЕТ

Гледахме се така няколко секунди. Наподобяхме някаква странна скулптура със заглавие „Пат“, „Отслабване на напрежението“ или „Двама с оръжия един срещу друг“.

Поне се успокоих за Спенгъл. Стоеше между мен и канапето. Сякаш охраняваше жената и понеже добре го познавам, мога да ви кажа със сигурност, че си беше така. Опитах се да намеря начин да задам въпроса, който ми се въртеше в главата, но не можах. Вместо това отпуснах ръката си с пистолета.

— Зенда, добре ли си?

Тя изпусна оръжието. Изглеждаше много доволна, че ме вижда. После кимна бързо два пъти и избухна в сълзи. Спенгъл се отдръпна встрани и ме допусна да мина до канапето. Разтворих ръце. Тя се притисна към мен.

След миг се отдръпнах леко, за да се освободя от пистолета си. Зенда изхлипа и ме прегърна още по-силно.

— Всичко е наред — казах ѝ нежно. — Никъде няма да ходя. — Преместих се на канапето и положих главата ѝ на гърдите си. Притиснах я колкото ѝ се искаше, а това означава дяволски силно. Спенгъл ни хвърли един поглед, наостри уши без никаква причина и излезе от стаята. Правилно бе решил, че това си е моя работа и той е освободен от задължения.

Останахме така известно време. Полюлях Зенда като малко дете, погалих я по главата. Тя ме беше обгърнала с ръце и бе допряла горещото си лице във врата ми. Спенгъл бе прав: това беше моя работа.

Не съм ви казвал всичко за Зенда, а това, което съм ви казвал, може да не е истина. Засега ще ви кажа следното: аз съм единственият, който познава момичето под външността на помощник-шеф на Да Направим Нещата Особено Бързо от Центъра, единственият, който е бил допускан някога близо до нея. Тя не излизаше често. Радвах се да я видя. Защото, ако има човек, за който бих дал живота си, това е тя. Зенда го знае и аз съм доволен от това.

Минути по-късно тя се изправи до мен със зачервени очи, но успокоена. Не ѝ зададох никакви въпроси. Никога не го правя. Зная, че тя и сама ще им отговори, когато е готова.

След малко въздъхна тежко и се усмихна. Погледна ме.

— Получих съобщението ти.

— Нещата изглеждаха зле тогава.

Някой се изкашля откъм вратата и ние се отдалечихме един от друг. Окланд стоеше смирено там, в тъмнината.

— Съжалявам, че ви се натрапих — каза той. — Но мога ли да приема, че всичко е наред?

Засмяхме се. Жената до мен стана отново Зенда Рен, страшно всеможещо динамо, а малкото момиченце се скри някъде надълбоко. Но тайничко тя силно стискаше един от пръстите ми в ръката си като спомен, че момичето е било тук. Спенгъл се показва иззад Окланд. Следваше някаква зигзагообразна пътека, която само котките биха могли да видят.

— Това твоят котарак ли е? — прекрачи внимателно прага Окланд.

— Да. Това е Спенгъл.

— Той ме доведе дотук. Лежах с лице на пода в коридора и се чудех какво става. Изведнъж един котарак се покачи на главата ми. Станах и той ме поведе насам. — Действащия се наведе и погъделичка Спенгъл зад ухото. — Сигурно е много умен.

— Това е нищо — погледнах Зенда. — Подредил е апартамента, докато ме нямаше.

Тя се усмихна и стисна още по-силно пръста ми. Прииска ми се да я прегърна и да ѝ кажа нещата, които никога не ѝ бях казвал. Но не го направих. Времето за това отдавна бе отминало и то поради моя вина.

— Това е Зенда Рен — представих я на Окланд. — Тя също е от Центъра.

— Много ми е приятно — приближи се той да се здрависа. Наложих се тя да пусне пръста ми. Рано или късно щеше да се случи. Беше време да се раздвижим, да подредим нещата, да продължим. Както винаги. — Кой Департамент?

— Да Направим Нещата Особено Бързо — отговори Зенда. — Помощник-шеф на Да Ускорим Реално Работата.

— Реално? — впечатли се Окланд. Беше готино от негова страна. Зенда беше на високо ниво, но Окланд бе с двайсет степени над нея в централния департамент на Центъра. — Фел Окланд.

— Знам. За съжаление аз изпратих Старк след вас.

— О — отвърна той и тук разговорът замря за известно време.

* * *

Стана следобед. Ние все още стояхме на пода във всекидневната. Междувременно аз и Окланд бяхме взели по няколко ужасно дълги и възстановяващи душа. Проверих си пощата. Не открих нищо друго освен изрезка от вестник, изпратена от Джи, в която се съобщаваше, че той и Снед контролират още по-голяма част от Червения Квартал. Хапнахме. Всъщност, бяхме направили всичко, което можехме, за да избегнем подновяване на предишния разговор.

— Ами — подхванах с нежелание, но знаех, че аз трябва да го направя. — Предполагам и двамата се чудите защо исках да се срещнете точно тук. — Слаба работа, знам, но нямам текстописец да ми помага. Сам се справям.

И двамата се усмигнаха напрегнато, но нищо не казаха. Подготвих се да задам няколко директни въпроса. Тогава Зенда проговори.

— Тук съм поради две причини — млъкна. След един дълъг миг продължи: — Първо, защото се страхувах, че може да не се върнеш. Когато получих съобщението ти, ами, изплаших се. Поисках да дойда тук.

Кимнах.

— Но има и друга причина. Исках да говоря с теб, Старк, а знаех, че не мога да го направя в Центъра.

— За какво?

— Всъщност не знам точно. Това, което ми е известно е, че в Центъра става нещо, нещо странно.

— Както когато бях последния път?

— Да, но по-лошо. Когато ме попита какво става, не знаех какво да ти кажа. Няма нещо определено, което да посоча. Само някакво чувство за нестабилност. Трудно е да се опише. В Центъра заетостта си

има ритъм. А ето, че става неспокойно, липсва синхронът. Променят се, отменят се срещи в последната минута. Хората са недостъпни и... — тя млъкна.

— И какво?

— Намерих това на бюрото си — тя бръкна в джоба си и извади метална кутийка. Отвори я и ми подаде нещо сиво с размерите на грахово зърно. — Знаеш ли какво е това?

— Да — кимнах аз. — Знам. А ти?

— Известно ми е само, че не съм го поставяла там. Но мисля, че мога да се сетя. Затова и го донесох в кутията.

— Права си. Това е шпионаж — казах аз. Окланд беше онемял, сочеше нервно към кутийката. — Всичко е наред — уверих го. — Не знаеш колко добре е изолиран този апартамент. Могат да влязат в кухнята и да не ни хванат.

— Често ли се случват такива неща? — изненада се той.

— Не. Това ми е работата, спомни си. Зеңда, не знаеш ли защо може да искат да шпионират офиса ти?

— Има само една по-особена задача, в която съм замесена — тя избягваше да поглежда Окланд. — Дарв постоянно виси в Департамента. Трябва да има нещо общо с това. Трябва. Аз не съм направила нищо лошо. Наистина.

Тя бе разстроена. Смисълът на живота ѝ бе да влезе в Центъра. Замислих се, станах и отидох до бюрото си, където пазя важните неща. Там те не се губят, когато Гравбенда се развали. Губя ги само ако забравя, че съм ги поставил там за сигурност.

Случайно намерих Бъг Анели — уред, голям колкото буболечка. Сложих го на бюрото върху уреда.

— Здравсти, Старк. От дълго време не сме се виждали. — За съжаление Бъг Анели може да говори.

— Здравсти, Бъг. Какво ще ми кажеш за това чудо?

— GX77 — уред за подслушване, версия на харддиска 4.5, фърмуер 3.4, софтуер 5.1.

— Да... Нещо друго?

— Малък е.

— Бъг...

— Шегувам се, естествено. Ами, странен е.

— Какъв е?

— Всъщност не е 5.1, 5.1.3 е.

Въздъгнах. Бъг Анели не бе частично плащане като Гравбенд, но беше също толкова изнервящ.

— Схваща — каза Зенда.

— Много интересно *всъщност* — озъби се Бъг.

— Защо? — стараях се да бъда търпелив.

— Няма да ти кажа сега.

— Бъг...

— Не. Очевидно съм *доста досаден*. Няма да ви губя времето.

— Кажи ни!

— Не.

— Бъг, кажи ми или ще те изхвърля от шибания прозорец.

— *Няма* да го направиш.

— Така си мислиш.

— Е, добре. Софтуерът на уреда е по-особен. Изпраща сигнали директно към правителството на департамент в АИЦ. Необикновено. Много, изключително странно. Наистина, невероятно необик...

— Добре.

— Искате ли да знаете към кой департамент? — запита скромно Бъг.

— Да Направим Нещата Особено Бързо?

Последва мълчание.

— След като сте знаели през цялото време — изкрещя машинката, — защо тогава ме мъчите толкова време?

— Някой от моя Департамент ме шпионира? — прошепна озадачена Зенда.

— Няма да търпя това, да знаете — наду се Бъг Анели, но никой не му обърна внимание.

— Предполагам — обърнах се аз към Зенда и Окланд, — че някъде по горните етажи на Центъра стои една проблясваща кутийка. Нищо лошо не си направила, Зенда: най-обикновено наблюдение.

— Можеше да ви кажа какво ли не. — Бъг продължаваше да мърмори.

— Но защо? — отчая се Зенда. — За какво? И сега като си помисля, защо вие двамата сте тук, а не в Центъра?

— Можеше да ви подведе.

— Бъг — заобиколих уреда, — ще *млъкнеш* ли?

— Накарай ме!

— Млъквай, желязо такова! — изкрещя Зенда. — Или аз ще те изхвърля през прозореца.

— О, страхотно. Ето ти мотивирано решение на ситуацията, нали? — мърмореше Бъг Анели. — Ако така ръководиш Департамента си, нищо чудно, че те шпионират.

— Правилно — изкрещя Зенда и тръгна към бюрото.

— Не исках да кажа това! Старк, помощ!

Пресегнах се и пъгнах уреда в чекмеджето.

— Мисля, че е време да си поговорим — казах аз и погледнах Окланд. Той сведе поглед и кимна. Забелязах, че ефектът на освежаване от душа е бил временен. Той изглеждаше ужасно.

— Старк? — чухме приглушен глас от чекмеджето.

— Да?

— Забрави Буболечката си. — Отворих чекмеджето и машинката изплю уреда във въздуха. Не успях да го хвана и трябваше да го вдигна от пода, но спокойно затворих чекмеджето под тихото кискане на машинката. Пазя си правото да изхвърля копеленцето от прозореца при изключителен случай.

Направихме си кафе. Настанихме се удобно. И започнахме.

* * *

— Роден съм в Центъра и съм живял там през цялото време — започна Окланд. — Днес на връщане видях повече Квартали, макар и отдалеч, отколкото през целия си живот досега. Всеки ден съм се потил, работил съм, старал съм се за Центъра. — Той млъкна, сякаш не знаеше как да продължи. — Старк знае как влязох в Стабилния. Също знае, че нямах и представа как ще изляза оттам.

— Чакай, чакай, чакай — сепна се Зенда. — Как си влязъл?

— Да.

— Няма никаква банда, Зенда — отговорих аз.

— Никаква банда?

— Не — отговори Окланд. — Сам го направих. Просто заминах.

Зенда бе абсолютно поразена. Хората не напускат Центъра просто така. Ако си прекарал целия си живот в борба да стоиш начело

на хората, които искат да заемат мястото ти, не може да си тръгнеш просто така. Някой ще седне на бюрото ти пет минути след като заминеш. Много Действащи направо спят на бюрата си, за да са напълно сигурни, че никой няма да се промъкне там през нощта. Окланд я разбра.

— Не можеш да го проумееш, знам, както и всеки друг Действащ. И така: бях отвлечен. Това е единственото смислено обяснение и затова всички вярват в него.

— Почти всички — казах аз. Не знам какво се случва при такива разговори, но всеки си стои на стола и говори със стегнати изречения.

— Да — въздъхна той. — Има хора, които от самото начало са разбрали, че не съм отвлечен. Точно един от тях ти е възложил тази задача, Зенда. Г-н В знаеше как и защо съм заминал.

— Чакай малко — обади се Зенда. — Г-н В е *знаел*, че не си бил отвлечен? Тогава защо ми каза, че си? Защо ми даде тази задача?

— Защото не е *знаел* къде съм, а е искал да ме намери. Найлесното е било да каже, че съм отвлечен. Така е мотивирал хора да излязат и да ме открият.

— Бях се зачудил — отбелязах аз — защо ще отвлекат точно висш Действащ. Какво толкова притежава Центъра, което да представлява интерес за някой друг? Нищо не ми хрумна, но си казах, че не съм мислил достатъчно по въпроса.

— Но г-н В щеше да ми каже, че просто си заминал — ядоса се Зенда. — Защо да не ми се довери? Това не би било от значение за мен. Аз си върша работата. Ако трябва да се открие някой, значи ще го откроя.

— Защото си щяла да зададеш въпроси. Спомни си как реагира като ти казах, че просто съм заминал. Можеше и да не го попиташ каква е целта, но щеше да си кажеш все пак, че е странно. Ти и така си забелязала, че нещо странно става в Центъра. А можеше да го забележиш и още по-рано, ако се бе оглеждала.

Действащият отново млъкна. Реших, че е време да направим план по темата. Денят се изнизваше. Не знаех с какво извинение Зенда се е измъкнала от Центъра, но то не можеше да продължи вечно.

— Добре — казах аз. — Има три важни въпроса. Защо замина? Защо те търсят? Бързо, Окланд. — Не исках да притискам стареца. Изглеждаше болнав и знаех, че малко му трябва да рухне. Но от друга

страна, трябваше да го направя точно поради тези причини. Бяха изминали почти пет часа, откакто слязохме от покрива. Стъмваше се. Ако нямаше да довърша работата, която ми бе възложена, исках да знам какво друго щеше да се случи, и то скоро.

— Това са само два въпроса — чух приглушен глас от чекмеджето. — Глупак.

— Млъквай и се изключвай — разпоредих се аз. — По който начин искаш.

— Какъв е третият въпрос? — запита Окланд.

— По-късно — казах аз.

— Не го е измислил още — щракна Бъг Анели. — Опитва се да изглежда умен.

Станах, отворих чекмеджето, изключих машинката като я ударих в бюрото, но не чак толкова силно, че да я счупя. Понякога е полезна и най-вече искам да е в добро състояние, когато я изхвърля през прозореца.

Много по-късно разбрах, че е трябвало да задам четири въпроса. Ако го бях разбрал тогава, нещата можеше да тръгнат по друг начин. Но не бях.

— Добре — кимна Окланд. — Защо заминах? Напуснах Центъра, защото не желяех да продължавам да се правя, че не забелязвам нищо от това, което става последните години там. Зенда, чувала ли си за лекарството Дилигенц?

И двамата бяхме чували. Някои Действащи хлапета, които искат да могат всичко на всяка цена и драпат нагоре по йерархията, го вземали от време на време. Беше нелегално, но какво не е?

— Да — отговори тя сковано. — Казват, че те прави по-усърден. — Усмихнах се. Зенда не обича лъжите, никога не си е падала по тях.

— Наистина е така — отвърна мрачно Окланд. — Не много и не за дълго, но има леко въздействие. Появило се е по някое време и някои, които заемат по-важни постове в Центъра, го използват цял живот. Точно лекарството им е помогнало да се издигнат. Има тесен кръг хора, които го използват и контролират. Дават го на онези, които искат да издигнат. За съжаление Центъра не е вече класа на най-умните, от дълго време не е.

Не бях безкрайно изненадан да чуя това, но видях, че със Зенда не е така. Не беше наивна, а само вглъбена. Работи много, за да влезе в

Центъра, харесваше го като цяло, гордееше се със способностите си. Знаех, че ще мине време, преди да възприеме истината за Квартала, за това как всъщност действа. Чудех се дали ще го приеме отново.

— Но има и по-лошо — продължи Окланд оживено. — Разбрах как го правят и реших, че ми е достатъчно. Защо някои са по-умни от другите? Защо някои хора отчаяно се борят за успех? Отчасти успехът е умствен, но също е и психологически, химически успех. Дилигенц се прави от екстракт от човешки мозък.

Зенда онемя, аз също бях леко шокиран. Не много, но малко. Казах ви, виждал съм доста неща.

— Винаги се е знаело, че наркотика го купуват от Червения, но това не е вярно. Екстракта го купуват отвън, но наркотика го произвеждат в Центъра.

— Откъде го вземат?

— От Стабилния.

Отметнах си един въпрос, който бях заделил за по-късно. Ето защо Властите на Стабилния купуваха мощни компютри и нови технологии. Зенда не можа да отреагира.

— Те извличат част от човешките *мозъци*?

— Процедурата не е сложна и не причинява на „донора“ физическа болка. Те просто не са усърдни и енергични, както преди. Кротки са.

— А именно това — добавих аз — целят Властите.

— Точно така. Напълно се покрива с желанията на Властите. Трансплантация на усърдие. Онези, които не искат хората им да го притежават, продават на онези, които желаят обратното. Идеално.

— Отвратително е — проговори бясна Зенда.

— Но сега инженерите са постигнали нещо ново — Дилигенц II. По-силен е, действа по-дълго време и изисква малко по-различен вид екстракт. Пак не убива донора, но го превръща в гнил зеленчук. А никой вече не си пада по гнили зеленчуци, особено в Стабилния. Не могат да си позволят излишен боклук. Повече не можех да намеря извинение за това обричане на хора. И заминах.

— Отговори на втория въпрос — отбелязах аз. — Те си мислят, че ще ги натопиш.

— Да — повдигна рамене той.

— Ще го направиш ли?

Действащия въздъхна. Отпуснат на стола, той изглеждаше много стар и уморен.

— Пред кого? Главният Действащ знае какво става, но е стар и иска да си остане Главен Действащ. Г-н В е заел достатъчно здрави позиции да го свали, ако създаде проблем. А на кого му пука извън Центъра? Никой няма власт над Центъра или над някой друг. Г-н В и съмишлениците му вече са постигнали споразумение със Стабилния и още няколко други Квартала. Няма смисъл да се обърна към Стабилния, Шан^[1] или Идилия, защото Властите там са в играта.

— Идилия? — извика Зенда. — Идилия е част от това? Не, не, не.

Опитах се да успокоя Зенда, но не се справих добре — аз самият не бях на себе си. Бил съм в доста Квартали, пътувал съм. Но Идилия е специално място поради много причини. Не прилича на никое друго. Стар Квартал, където хората идват и си отиват мирно и тихо. Не ги е грижа за никого, не спорят с никого. Единственото, което искат, е да ги оставят на мира и да бъдат учтиви и възпитани един към друг. Знам, че звучи странно, но е така.

— Все още не — отговори бързо Окланд. — Засега Центъра е използвал само Стабилния и Шан. Но Дилигенц II ще се нуждае от повече донори, а Идилия е пред фалит. Никога не съм бил там. Чуval съм, че било много хубаво, но...

— Много хубаво? — извика Зенда. — Там е домът ми. Там съм израснала. Така е, кажи му, Старк...

— Идилия не е в състояние да се издържа повече — заключи Окланд. — Центъра заплашва, че ще си поиска заема за оборудването, внесено от Нацисткия. Идилия ще се разори, ако това стане. Няма избор.

Зенда не можеше да си намери място. Изчаках. Знаех какво ще последва. Подозирах го от известно време. Всъщност, откакто бях разбрал, че няма никаква банда, предчувствах, че нещо подобно затъмнява хоризонта ми. Аз не търся работа. Тя сама ме открива. Ето защо животът ми е толкова живописен, богат на заредени с мъка събития. Зенда се обърна към мен. Знаех, че ще го направи.

— Разбира се, че имат. — Сега имат.

Погледнах я и се усмихнах. Както ви казах, понякога се налага да избирам, понякога — не. Странното е, че да се бориш за правдата не

винаги носи усещане за избор. По принцип избираме лошите неща в живота, добрите идват сами и ни повличат. Странното е, че добротата никога не се изтъква.

— Ще се постарая.

Тя засия красиво и докосна ръката ми.

— Ще направя всичко, което мога — каза тя. — Кажи ми какво да направя и ще го направя.

Окланд ни погледна безизразно.

— За какво говорите?

— Ще спрем това.

Действащия поклати безнадеждно глава.

— Не можете. Те са силни и няма да спрат. Не знаете с кого си имате работа.

— Нито пък те — ожесточи се Зенда и кимна към мен. Това погали самочувствието ми. Постарах се да изглеждам достойно за оказаното доверие, но силата ми не е в мимиката, а и не очаквах да го впечатля, все още не. Окланд ни гледа мрачно известно време, после поклати глава.

* * *

След малко Действащия се отпусна от топлината и сигурността на апартамента и заспа на канапето. Ние със Зенда тихичко се измъкнахме в кухнята да не му пречим. Поръчах пица по видеофона. Телефонистката се стъписа от количеството, което поръчах, но накрая успях да я убедя, че говоря сериозно.

— Какво ще стане сега, Старк? — попита ме тихичко Зенда като свърших.

— Трябва да се върнеш в Центъра — казах аз — и да вземеш буболечката със себе си.

Тя помръкна, но не възрази. В подобни случаи винаги се вслушва в думите ми. Е, почти винаги.

— Трябва да я върнеш на мястото, откъдето си я взела и да се надяваш, че никой не е проверявал междуременно.

— Ами ако са проверили?

— Бъди хитра. Кажи, че си го намерила и си го проверила.

— Какво? Разумно ли е?

— Каквото и друго да кажеш, няма да е убедително. Само не казвай, че си ме виждала, нито дори, че си ме чувала. Това е първото нещо, заради което те шпионират. Департаментът по Сигурността трябва да може да ти каже дали някой е влизал в офиса ти. Ако е влизал някой като Дарв, върви право при г-н В и докладвай за буболечката. Запомни: ти не знаеш нищо, не си виждала нито мен, нито Окланд. Това е най-уместното нещо, което можеш да направиш. Той ще се престори, че нищо не знае за това, ще се извини и следващия път ще бъдат по-внимателни.

— Добре. И какво ще правя после?

— Ще се стегнеш, ще си вършиш работата и ще се преструваш, че нямаш вести от мен. Ще се свържа с теб веднага щом мога.

— Къде ще ходиш?

Погледнах я дълго и мълчаливо. Тя ме разбра. Кимнах.

— Чудя се — започна... — Има Нещо Друго все пак. Дали той го знае?

— Не мисля — отговорих й аз. — Той го смята само за лош сън. И няма причини да мисли по друг начин. Но виждаш го как изглежда. Трябва да разбере. Окланд няма да може да се справи сам.

— Бъди внимателен, Старк.

— Обещавам. Още нещо. Звънни на Джи преди да се прибереш и му кажи къде отивам.

— Ще си спомни ли коя съм?

— Той помни.

В този момент чухме писък от всекидневната. Отворих вратата. Окланд се мяташе в съня си. Лицето му бе зачервено, дишаше тежко и на пресекулки. Побързах да го събудя. Някой позвъни долу на входната врата и Зенда натисна копчето да пусне момичето с пицата. Разтърсих Окланд няколко пъти, преди да се събуди. Той подскочи с широко отворени очи. Пелтечеше нещо неразбрано. Отново го сръгах. Този път очите му ме фокусираха, ужасени и призрачни.

— Къде беше? — попитах го бързо. Действащия само фъфлеше и заекваше. Отново го раздрусках, този път по-силно. — Това е третият въпрос. Важно е. *Къде?* Какво сънуваше?

— Аз... в джунгла. Бях в джунгла.

— Сам ли беше или с още някой? Хайде, мисли!

— Не, аз, не, сам бях. — Целият трепереше. Ръцете му пулсираха от страх, но аз продължих. Налагаше се.

— Сигурен ли си? *Мисли!*

— Да, но... — главата му се разтресе. Още малко и щеше да се разплаче. Не беше лесно. Ударих го леко по лицето. Зенда не се намеси. Тя бе наясно, че знам какво правя.

— Но какво?

Едва си пое дъх.

Някой идваше.

Позвъни се. Кимнах на Зенда. Тя отвори много предпазливо. Момичето с пицата влезе, хвърли незаинтересован поглед към Окланд и мен и се насочи право към кухнята. Зенда дойде и приседна до нас. Опита се да успокои Действащия. Не знам какво им има на жените, но те умеят това. Знаят технологията. Дори и в днешно време, когато никой повече не се интересува от разликите между мъжете и жените, когато жени работят повече от мъжете, когато половете не се борят помежду си, както едно време, дори и сега има разлики между нас. Мъжете и жените не са еднакви. Съжалявам, но е истина. Окланд още не се бе успокоил напълно, когато наостри слух към кухнята, откъдето се чуваше приятно тракане на прибори.

— Кой е там? — запита мрачно той.

— Момичето с пицата — обясних аз. — Идват и ти готвят в собствената ядрена фурна. Става за минута и има фантастичен вкус. Ще си хапнеш доста от пицата, защото веднага след това с теб отиваме на едно място.

— Къде? — попита жално той, но аз не успях да отговоря, защото точно в този момент експлозия разтърси кухнята и тя се разпиля на милиони парчета.

---

[1] Шан — област в Бурма. ↑

ДЕСЕТ

Странно нещо са експлозиите. Знаете, че звукът прилича на глухо сгромолясване, последвано от свистене на отломки и дрънчене на счупено стъкло. Но има само една дума, която обединява всички тези шумове.

Грохот.

* * *

Това си беше дори нещо повече от грохот. Последваха напрегнати мигове. Зенда се строполи върху мен, аз самият се прострях на канапето върху Окланд, целият покрит с парчета зидария и искряща видеостена.

— Майната му — изкрещях интелигентно и се изправих, когато ми се стори безопасно. — По дяволите! — огледах се бързо за Зенда. Тя беше добре, на няколко крачки от мен. — Остани с него. По дяволите, къде е Спенгъл? Къде е котаракът?

Открих го в спалнята, апатично излегнат. Леко изненадан, но далеч по-спокоен от мен. Върнах се във всекидневната. Разрушената видеостена продължаваше да разпръсква искри. Те опасваха кухнята. Изскубнах електрическия кабел и минах напред.

Кухнята изглеждаше така, сякаш там бе паднала бомба. Така си и беше. Не можеше да се диша от дима, огньовете горяха в някои от ъглите. Загасих ги с подръчни средства. Стараех се да заобикалям червените петна по пода и стените. Невъзможно ми беше да различа кое е пица и кое — не.

— Мъртва ли е тя? — запита Зенда.

— Нещо такова! — извиках аз. — Пицата също не става за нищо. — Окланд бе шокиран. Зенда му обясни, че момичетата, които разносят продукти по домовете са дроиди. Фирмите за пици в някои западнали Квартали предлагат услуги, при които псевдо момичето идва у вас, чука те, сготвя ти пица и после си отива, всичко това само

за двайсет кредита. В Шовинисткия Квартал услугата се практикува от четири години, нарича се „Най-Страхотната Идея за Всички Времена“. Познавам няколко заети жени, които са програмирали номера на такива фирми на телефона си.

Клекнах пред останките от ядрената фурна. Разгледах ги внимателно. Някъде в безформения смог от метал и изпаряващо се доматино пюре открих това, което търсех. Малък метален куб с проблясващо жило.

Това бе експлозивна капсула, която действа като бомба, но е по-силно контролируема. Разрушава с токови вълни и може да бъде настроена за определен радиус. За щастие който и да бе поставил капсулата, явно бе сметнал, че разрушаването на стаята щеше да е достатъчно. Нямах нужда от Бъг Анели, за да разбере какво означава проблясващото жило. То предаваше обратно в базата, че бе изпълнило задачата си. Пренасяше звука по шокос път. Не можеш да се скриеш от всичко.

— По дяволите — изругах аз и се върнах във всекидневната. — Трябва да се махаме от тук, веднага.

— Защо?

— Всяка минута могат да ни дойдат на посещение.

В този момент ясно и точно разбрах какво ми бе прещракало в ума на покрива на Стабилния — обезпокояващата мисъл, която бях забравил. Разбрах какво ставаше.

Защурах се из стаята, грабнах някои неща. Зенда помогна на Окланд да се изправи. Втурнах се в спалнята, грабнах Спенгъл, избутах всички в коридора, където мигащите лампи сигнализираха за пожар.

— Добре — казах аз. — Зенда, трябва незабавно да се върнеш в Центъра. Вземи Спенгъл със себе си и бъди много, изключително внимателна.

— Какво става?

— Окланд беше прав — казах аз. Заведох ги до асансьора и го изстрелях надолу. — Тия момчета не се шегуват. Когато ти се обадох, тъкмо се опитвах да проникна в Стабилния. Точно тогава някой стреля по мен. Мислех, че е човек от бандата, отвлякла Окланд, но се оказа, че няма никаква банда. — Светлините от пода проблясваха. Накарах асансьора да побърза и подадох Спенгъл на Зенда.

— Но кой е бил тогава?

— Кой знаеше, че отивам там? Ти, Джи, Снед и Центъра. Г-н В, Дарв и всичките онези лунатици на тяхна страна. Вчера се опитаха да ме убият преди дори да съм се добрал до Окланд.

— Центъра не убива хора.

— Вече го прави.

Асансьорът скръцна и спря на партера, избутах двамата пред мен. Отне ми секунда да изпратя асансьора обратно до горния етаж. Затичахме се по улицата. След няколко преки се озовахме на Пурпурна 34, глуха улица, която водеше само към централната Бледоморава. Вече не бягахме. Вървахме бързо към кръстовището като се придържахме до стената. След десетина ярда спрях.

— О'кей, тук се разделяме. Зенда, ти тръгни вдясно от Бледоморава. Гарата Оттенък Първи е след една пресечка и половина. Не се оглеждай и не ускорявай ход. А ти — наведох се и потърках нослето на Спенгъл — се грижи за нея.

Зенда се поколеба, а после се хвърли на врата ми и ме целуна по бузата.

— Успех — обърна се тя към Окланд. Погледна ме право в очите за миг и замина. Хванах Действащия за ръката и го поведох по алеята, която пресичаше 35-та.

— Не дойдохме ли оттук? — пое си дъх той.

— Йеа. Следователска Психология за Начинаещи.

Пресякохме пътя с наведени глави и без да бързаме. Тъкмо се бяхме качили на отсрещния тротоар и два кабриолета профучаха по улицата. Взеха завоя на две колелета. Издърпах Окланд към себе си. Сляхме се в сянката.

Колите изреваха и спряха пред блока. За миг. Един от пътниците бе изхвърлен на пътя. От всяка кола излезе по един мъж и се втурна към сградата. Носеха пистолети. На китката на единия от тях зърнах лилава искра като влизаха във фойето. АИЦ.

— Извинете — тих, учтив глас ни накара да подскочим двацет фута нагоре. Когато стъпихме отново на земята, огледах наоколо. Не видях никого.

— Извинявайте, че ви изплаших. — Осъзнах, че гласът е електронен и идва от стената. — Вече е седем часът — продължи

уличният компютър. — И не мога да не ви обърна внимание, че само един от вас е облечен подобаващо, а именно — с черно сако.

Погледнах Окланд. Разбира се, той бе с единственото сако, което носеше със себе си. Погледна ме вяло. Дори не се опита да спори по въпроса за облеклото с невидимия компютър.

— Тъмносин е — прошепнах аз. — Не върши ли работа?

— Тъмносиньото и черното са съвсем различни неща. Черното не включва цвят, докато синьото, макар и смесено с черно, съдържа определена спектроскопия.

— Виж — казах аз, — живея отсреща. Има причини, поради които не искам да влизам там сега. Ще ти бъда благодарен, ако може да постоим тук няколко минути. После ще влезем. О'кей?

Последва мълчание.

— Обещавате ли?

— Да.

— Давам ви пет минути. Между другото, хубава риза.

Тихо щракване сигнализира края на комуникирането. Изчакахме няколко минути. Окланд се изнерви. Мъжете се появиха отново. Движеха се по-бавно, но все още се усещаше някакво напрежение около тях. Това ме потисна малко. Надявах се разпиляното тяло на псевдо момичето в кухнята да ги е заблудило, че капсулата си е свършила работата и да си отидат вкъщи. Определено не беше станало така.

Мъжете се скараха на улицата, после се наведоха над колите. Единият тръгна бавно надясно от нас, друг — в обратна посока. Четиримата внимателно изучаваха тротоарите. Наблюдавахме ги. Поведох Окланд тихо по една алея.

— О'кей — казах аз — сега знаем какво търсят. И какво ще направим? Ще тръгнем в обратна посока.

— О — примири се той.

— Бихме имали проблем единствено, ако са донесли уред за засичане на твоя търсач.

— Какво ще се случи тогава?

— План Б.

— Какъв е той?

— Не е готов все още — отговорих аз и го подканих да побърза.

* * *

Пет минути по-късно ми хрумна нещо друго. Идеята ме обсеби целия. Нямах да е толкова трудно да излезем от Цветния, все пак не сме в Стабилния. Бях сигурен, че Центъра ще бъде кръвожадно настроен и гарите ще са завардени, но се надявах, че Зенда е успяла да излезе навреме. Дори и да не беше, Спенгъл щеше да е правдоподобно извинение за пребиваването й тук. А за нас не мислех. Гарите не бяха единственият ни изход. Проблемът не беше в това.

Притеснявах се, че мъжете от АИЦ имат уред за засичане на търсачи. Прибягнахме тихо по пустите улици. Почти бяхме стигнали до края на Цветния, когато зърнах една от колите на няколко преки от нас. Тя се движеше в обратна посока, но като имах пред вид целта им, знаех, че ще я променят. Тръгнахме по друга алея, толкова тясна, че дори си нямаше име. Спряхме.

— Какво? — изохка Окланд.

— Опитват се да те засекаат.

Действащият се облегна на стената, едва си поемаше дъх. Приличаше на мъртвец. Беше се примирил с всичко. Разбрах, не очакваше да се измъкнем. Погледна ме измъчено.

— Предполагам, че план Б е все още в зародиш?

— Не е оплоден, всъщност.

— Не вярвам, че другата ти приятелка, онази с летящото нещо...

— Не. Твърде надалеч е.

— Извинете — чухме глас. Окланд отскочи встрани и откри малък черен микрофон в непроницаемата черна стена. — Седем и осем минути. Предоставеното ви време изтече. Моля, влезте някъде незабавно.

— Господи! — отчаях се аз. — Дай ни малко време, моля те!

— Съжалявам — отговори учтиво гласът, — вече не зависи от мен. Това е последно предупреждение. Влезте някъде на закрито.

За миг реших какъв е план Б. Да бягаме с всички сили. Споделих го с Окланд и се затичахме по алеята. Прекосихме пътя и минахме по друга тиха уличка. Скрихме се в сенките. Огледах се и видях това, което не ми се искаше да видя. На две преки от нас бе една от колите. Бяха по следите ни. Бутнах Окланд толкова силно, че щях да го

прекатурия и да падне по лице, ако не бе ускорил крачка. Грубо, но ефективно, хрумна ми мимоходом.

Глухи улички, черен паваж, мрак. Нозете ни летяха с всички сили. Слаба светлина и полъх. Дробовете ни не искаха да участват в тази каша. Защо това усещане ми е толкова познато? Защо прекарвам толкова време в бягане от нещо? Прекосихме друга улица. Видях една от колите само на пряка от нас. Крясък сигнализира факта, че най-накрая са ни засекли. Минахме петдесет ярда надолу по алеята и после свърнахме наляво по посоката, от която бе дошла колата. Още следователска психология, но отчаяна. Те имаха електрически уред, който безпощадно ни намираше. Трябваше да направим нещо изненадващо за тях, нещо извън правилата — това е добър подход, когато срещу себе си имаш хора, които не познават нищо друго освен правила.

Спряхме на една уличка близо до главния път. Всъщност вече бяхме много близо — само на сто ярда от стената на Цветния. Трябваше да пресечем главното кръстовище, да минем няколко стъпала и само след един ъгъл имаше порта към Звук. Можеха да ни проследят дотам, наистина, но само пеша, а това бе шанс за нас.

— Внимание! — проглуши ни електронен глас от стената. Никакви учтиви изрази повече. — Неподходящо облеченият мъж трябва незабавно да влезе някъде! — И тогава, като по чудо, сирената заглуши Координаторния Компютър по Уличен Цвят за негово най-голямо неудоволствие.

— Страхотно! — изписка Окланд.

Безизразната черна стена, към която се снишавахме, внезапно промени цвета си. Огромни червени стрели захвърчаха срещу нас, проблясвайки. Стигнахме кръстовището и бързо преминахме улицата. Стрелите все така ни следваха, както и оглушителната сирена.

— Виж — прошепнах тихичко на стената, — той ми е гост. О'кей? Не познава правилата.

— Но ти ги знаеш — поучи ме строго стената, при това на обезпокоително висок глас. — Знаеш колко са важни безцветните сака за периода, в който уредите за възприемане на цветовете си почиват.

— Идват — съобщи Окланд с равен глас. — Чувам гласовете им.

— Виж, стена, има едни хора, които ни преследват.

— Знам това. Те всички са облечени подобаващо.

— Да, но се опитват да ни убият.

— Глупости.

— Да, *така е*.

— Цветните хора не убиват никого — заяви величествено стената. — Те не се убиват един друг.

— Те не са от Цветния. От Центъра са. — Последва мълчание. Компютърът оценяваше думите ми. — Погледни им китките — примолех аз. — Имат лилави ръкавели. От АИЦ са.

— Виждам — проговори стената тихо. — Направили сте нещо лошо?

— Не — отговорих аз и последва дълга пауза.

— Е, тогава няма да можем да го понесем. Шибани всеможещи задници!

Бях мъничко изненадан. Не знаех, че антипатията към Действащите е толкова разпространена сред компютрите в Кварталите. Отдъхнах си. Сирената млъкна, стената мигновено потъмня до черно. И двете коли идваха към нас.

— Елате близо до мен — каза стената. Колите бяха на шейсет ярда от нас. Окланд бе онемял при вида им. Сграбчих го и го залепих за стената. Застанах до него.

Колите приближаваха бавно към нас. Мъжете от АИЦ се движеха между тях и оглеждаха навсякъде.

— Ще ни убият — предположи Окланд шепнешком.

Не се чувствах уверен, за да му противореча. Това, че не тичаха с викове и кръсъци, бе добро начало, но не виждах от каква полза ще ни бъде. Приближаваха все повече. Виждах червената светлина от предното табло на едната кола. Тя проблясваше толкова бързо, сякаш светеше през цялото време. Трябваше да знаят, че са близо до нас. Не можех да разбера защо не ни виждат.

Колите спряха щом се изравниха с нас. Почти се бяхме слели със стената. Напрегнах се с готовност да посегна към пистолета си. Не че имах шанс, знаех това, но какво друго бих могъл да направя в ситуация като тази? Нищо друго освен да извадя пистолет.

Мигът се проточи, удължи, избухна и тогава, о, Боже! — колите потеглиха бавно.

— Може би са в задната улица.

— Няма начин. Виж светлината, човече.

— Ами те не са тук, нали?

— Мисля, че не. Добре, да огледаме. Кинип, направи обратен завой и огледай от другата страна.

— Тръгвам.

Колата отпред потегли. Другата се завъртя на място и зави зад ъгъла. Поехме си едновременно дъх с Окланд. Отдръпнах се от стената и го погледнах.

— Как по... — започнах аз и тогава разбрах. Не можех да видя спътника си от два ярда. Уличният компютър бе разпръснал пулсиращ мрак. Потокът около Окланд синхронизираше с цвета на сакото му. Петната до главите ни се сливаха с тена на лицето. Само горе, където бе косата, преливаха в сиво. Направих още една крачка и поклатих глава. Бяхме почти невидими. — Стена? — обърнах се с уважение аз. — Страхотна си!

— Няма проблем — обади се тя. — А сега движение.

Хванах Окланд за ръката и го повлякох през улицата.

— Господи! — той още гледаше назад към тъмните цветове.

— Йеа.

Спънахме се в стъпалата и се претърколихме надолу към малък тъмен двор, едно старо, старо място. Аз съм нещо като специалист по такива места. Те са рядкост в Цветния, всъщност не само тук. Не са променяни от стотици години. Рядко се посещават. Пътека към миналото.

Освен романтично кътче, това бе и път към Звук. Накарах Окланд да свали тракащите си обувки. Забраних му да говори, докато не му дам знак и хукнахме в тъмнината.

* * *

Мигащи светлини, тихо потракване на електрическите вагони, приспивно подрусване, нощна тишина на обезлюдено обществено място, пресушени от умора очи. Пътуваме, спираме, тръгваме, пътуваме отново. От време на време се виждат точки светлина отвън в тунела от мрак. Излегнал съм се на мъхнатата седалка и наблюдавам с половин око неспокойно спящия Действащ.

Избягахме им. Не знам дали бяха влезли в Звук, дори дали бяха разбрали къде отиваме. Бяхме минали по няколко заобиколни улички за заблуда. Напуснахме Квартала на най-малко предполагаемото място, но стигнахме точно там, където отивахме.

Сумрак. Сиви камъчета, изстинали от бурните приливи и отливи. Чайки плават по водни облаци в разлята слънчева светлина. Брегът, абсолютно гробище на миналото, място, което със сигурност бе мъртво, защото бе все още там и човек можеше да види колко е мъртво.

Седях уморен, твърде уморен, за да заспя. Тялото ми — стоплено от парното на вагона, главата ми — студена от допира със стъклото на прозореца. Опитах се да помисля. Щяхме да изменим целия път с влака. Нямахме да правим смени никъде. Трябваше само да стоим и да чакаме. На сутринта щяхме да приближим брега и да се изправим пред следващата задача. Трябваше само да си седя и да търпя болките в гърба си.

Мислих за последните дни, проследих часовете. Чудех се да не съм забравил нещо, нещо важно. Стигнах до два извода. Някой се беше опитвал да се свърже със Снед, сигурно за да разбере за Стабилния. Може да са били АИЦ, но може и да не са били. Също така някой се бе опитал да ме убие при стената на Стабилния. Можеше да са АИЦ, но можеше и да не са.

Анализът ми не бе никак точен, но все щеше да свърши работа. Когато нещо започне, трябва да го разберете в основни линии. Няма причини да се задълбочавате. Това само ще ви забави. С течение на времето осъзнавате обстоятелствата, кое накъде натежава, предугаждате и подозирате по-точно. Нещата изгубват своята праволинейност, появяват се повече препятствия, овладяването на ситуацията се превръща във фантазия. Много важна фантазия, но все пак фантазия.

Мислех за Зеңда. Знаех, че ще успее да играе ролята си, докато нещата бяха под някакъв контрол. Настъпеше ли хаосът, човек нямаше какво друго да направи, освен да реагира. Надявах се дотогава да съм се върнал. Сигурно си мислите, че до този момент не съм направил някакво особено впечатление и може би сте прави. Аз умея да се защитавам. Съгласете се, че не е лесно да реагирам правилно всеки път, да бягам през цялото време. Но не е там работата. Нещата са

твърде дълбоки и лични, за да бъдат обяснени. Не обичам зрителите. Нищо, което е наистина важно, не прави впечатление, защото има значение само за човека, за когото се отнася. Да останеш жив, например, да не загинеш — изглежда толкова лесно, но понякога е непосилно тежка задача.

Бях буден и сам във вагона, обграден от мрак и сън. Мислех за Джи, за Шелби, за Снед, дано да са добре. Подредих мислите си, завих ги и ги приспах. Исках да са подредени, защото сънят, както казват, може да се окаже смъртоносен. Човек никога не знае дали, ако заспи, после ще се събуди.

Нямаше да спя тази вечер. Някой трябваше да наглежда Окланд, да го събуди, ако започне да сънува кошмари. Някой трябваше да играе героя, да знае малко повече, да движи историята напред. Винаги в моя живот този някой съм бил аз. Понякога ми се ще да поспя, да ме пазят. Искане ми се някой да бди над съня ми, всеки миг да е готов да ме хване за ръката и да ми помогне. Бих искал да съм този, който ще бъде успокоен, обичан. Да съм дете, което се протяга в прегръдката на слънцето и вярва, че то завинаги ще бъде топло. Но не можеше да стане така. Защо? Ще разберете, може би. Когато му дойде времето.

Така, нямаше да спя тази вечер, нито другата. Но утре щях да помечтая.

ЕДИНАДЕСЕТ

Трябва да знаете, че понякога нещата изглеждат такива, каквито са. Но не искам да кажа, че те могат да се окажат по-различни от очакваното, да не са чак това, което ви се струва, всъщност, искам да кажа... Исусе. Ще започна отначало.

Понякога нещата са по-различни от това, на което приличат. Струва ти се, че нещо ти е ясно, че го разбираш, но едва по-късно осъзнаваш, че истината е била по-друга.

О'кей. Няма награди за наблюденията до този момент.

Друг път виждаш нещо и си мислиш, че не е точно така, както изглежда. Разбираш го, съзнаваш контекста, знаеш, че формата е измамна.

Ала понякога, рядко се случва, но е важно, в този случай грешим.

Понякога си мислиш, че се лъжеш, а не е така. Понякога нещата изглеждат *точно* такива каквито са, колкото и да е изненадващо. Това може да преобърне всичко.

Нека да го обясня по друг начин. Защо винаги в мислите ни пътуването до някъде ни се струва по-бързо, отколкото всъщност то е?

* * *

На следващата сутрин в осем бяхме в Квартала на Източния Бряг и гледахме морето. Наоколо царяха пустота и тишина. Ние и няколкото кръжачи чайки бяхме единствените посетители. Чуваше се само плясъкът на вълните, а някъде отдалеч и пиано.

Окланд се замечта. Доста често съм идвал тук през годините. Понякога, защото се е налагало. Друг път просто така, заради самото място. И преди бях виждал морето. Стоял съм пред него, докосвал съм огромното, тъмно, тежкодишащо копеле, каквото си бе то. Но Окланд не беше го правил. Като повечето хора от нашето съвремие той знаеше, че то съществува, знаеше химическия му състав, но не го *познаваше*.

— Ами, о-о, много е *голямо*, нали? — изрече той. Кимнах. Не знам защо, но ми е трудно да говоря пред морето. Ставам особен и неясен.

Отчасти се дължи на това, че се намирах на Източния Бряг. Вървахме бавно. Силният бриз развяваше дрехите ни. Кварталът изобщо не се бе променил от последния път, когато бях тук. Приличаше на призрочно градче. Точно такава е. Източния бряг е голям, заема петдесет мили брегова линия, но го обитават само двайсетина души. Никой не идва тук. Нито пък е идвал от стотина години насам. Бяхме обърнали гръб на морето. Бяхме загърбили дивата бушуваща мощ на несигурността. Нямахме нужда повече от нея. Беше безполезна. Сградите все още бяха в относително добро състояние, защото никой не притежаваше достатъчно енергия да отиде толкова далече и да ограби мъртъв град. Какъв би бил смисълът? Магазините и ресторантите, бавно рушащите се хотели и гниещи джетове отстояваха десетилетията, безмълвно наблюдаваха приливите и отливите, отминаващите години. Предстоеше разрухата на тези помръкващи замъци от миналото.

Разбирате ли какво искам да ви кажа? Ще се опитам да дойда на себе си.

— Имам чувството, че наоколо витаят призраци. — Окланд извърна очи от морето и погледна избелелите, пометени от вятъра, пусти улици. — Никой ли не живее вече тук?

— Много малко мили лунатици и чудаци най-вече. Отиваме на гости у един от тях.

— Така ли? — усъмни се Действащия. — Защо? Откъде се чува пианото?

Вървахме към музиката. Беше красива по странен начин, фрагменти на тиха меланхолия. Видях един по-голям ресторант от другата страна на улицата. Стори ми се, че вътре цари леко оживление, но не се върнах да проверя. Хората тук лесно се плашеха, а аз харесвам музиката.

— Отиваме при него, защото има самолет.

— О! Чудех се защо дойдохме чак дотук. — След един необезпокояван нощен сън Действащия не изглеждаше по-здрав, но със сигурност беше по-дръпнат, по някакъв уморен начин. — Ще напускаме страната или какво?

— Да — отговорих аз. — И не. Ние няма да се качваме в самолета, той ще се качи.

— Разбирам — намръщи се Окланд. — НЕ, не разбирам. Какво ще правим тогава?

— Ще останем тук.

— Какво?

Знаех, че рано или късно ще трябва да обясня на Окланд следващата ни стъпка, но исках да поизчакам още малко. Ако нямаше достатъчно време да обмисли нещата, на мен щеше да ми е по-лесно. Или по-малко безкрайно трудно.

— Довери ми се.

— Хм — отговори той, но не каза нищо повече.

* * *

Два часа по-късно седяхме в Палата. Това бе голям хотел на брега. Тук са идвали хора с ужасно много пари, които искали да оповестят факта, че са богати. Все едно са се окичвали с табела. Въобще пребиваването тук е било най-добрият начин да кажат „Хей, вижте. Имам повече пари, отколкото ми трябва и не знам какво да правя с тях.“, както и да си променят мнението за няколко седмици.

Но богатите днес са станали много сериозни. Стоят си в Брандфийлд и Квартала Пари и играят голф. Да си богат не е толкова забавно, както преди. Едно време човек забогатяваше и тогава спираше да работи. Концентрираше силите си в забавления по най-скъп начин. Днес хората забогатяват и после работят още и още, за да станат по-богати. Понякога играят голф. И това е. Не ми звучи кой знае колко приятно, но това е положението.

Стояхме във всекидневната на Палата — стая около сто квадратни метра. Тук-там сред прахоляка се виждаше по някой стол, някоя маса. Помещението се намира в центъра на хотела и няма прозорци. Това е важно.

Бях открил лесно Вилих. Живееше в нещо като запуснато частно кварталче на брега. В началото обитаваше старата съблекалня, но с годините си построи допълнителни бунгала и навеси, които сега покриваха площта от пътя до морето в широчина от двайсет ярда.

По причини, които само той знаеше, Вилих бе построил „къщата“ си така, че покривът да е четири фута над земята. Вътре тя представляваше лабиринт от стаи, тунели и леговища. Трябваше да се движиш пълзешком. За негово облекчение, оставих Окланд отвън. Открих един от няколкото входа и запълзах към центъра. Мина известно време, докато открих Вилих. Без съмнение беше вътре. Винаги е вътре. Ако не идвах от време на време и не разбутвах гнездото му, сигурно вече щеше да е пуснал корени. Открих го и запълзах към това, което изпълняваше функциите на кухня. Направих Умопомрачаващото Силно Кафе Джаханаван. Между другото, никога не го пийте. То превръща глупавите и безполезни мисли в трансцедентално блаженство. Пиеш ли от Умопомрачаващото Силно Кафе Джаханаван, започваш да разбираш алкохолиците. Намираше се в кухнята на Вилих, защото аз го бях оставил там.

Измайсторих фуния от картон и излях кафето в гърлото на Вилих. Когато той се превърна във функциониращо човешко същество, аз го избутах през тунела във външния свят. Окланд стоеше до водата с блажен поглед в безкрайното синьо, оставяше водата да близва обувките му. Гледаше вълните, вдишваше солта.

— Уау! — възкликна Вилих като излезе. — Всичко си е още тук! Небето, Земята, всичко! Готино! И никакви змии!

Окланд ни приближи, гледаше моя човек предпазливо. Вилих се обличаше в парцали, косата му бе дълга до кръста. Това са факти, които не будят доверие, а и не мисля, че Окланд бе срещал сбъркан парцаливец някога преди. Вилих отвърна вяло на погледа на Окланд. После се обърна и ме бутна по рамото.

— Така, Старк. Е? Хм? Е? — Спря. Опитваше да си спомни какво точно иска да каже. Спомни си и продължи. — Отново в орфаната пустош, а? Връщаш се в зоната на здрача, прав ли съм? Е?

И се разкиска. Окланд повдигна вежди, аз свих рамене. Вилих е абсолютно повредено човешко същество във всяко отношение, освен в едно. Беше квалифициран в нещо уникално и аз имах нужда да го направи за мен сега.

— Вил — размахвах ръка пред лицето му за привличане на вниманието — скоро трябва да тръгна.

— Ъхъ — изсумтя той. Извърна се и отново погледна Окланд, който трепереше. — Този ли е господинът? Това ли е *тъжителят*?

— Да — отговорих аз. — Той също ще тръгва.

— Йеа, веднага. — Вилих погледна Действащия по-отблизо. — Май сънуваш кошмари, а?

Окланд се изуми.

— Откъде знаеш?

— Личи си. Изписано ти е на лицето.

Окланд се обърна към мен. Предполагам за пръв път бе осъзнал, че може да има нещо важно около проблемите със съня му. Това бе добре. Ето защо бях предпочел да го доведа при Вилих, отколкото да го оставя сам да се справя. Преценявах нещата.

— О'кей — каза рязко Вилих. Затвори очи и остана така един дълъг миг. После отново ги отвори. Макар и с тъмни кръгове под тях, те изглеждаха изненадващо интелигентни. Синьото им пробождаше въпреки усилията му да го смекчи. Погледна китката си, но там нямаше нищо и попита за часа.

— Правилно — каза той. — Правилно. Кажете ми колко е часът.

Кимна на Окланд, който, изненадан от тази нова властна нотка, му отговори. Вилих тръгна по брега. Дълго го гледахме. После Окланд каза:

— Старк, някои от твоите приятели са доста странни.

И сега, седнали на една маса, обградени от пожълтяло величие, аз се опитвах да му обясня какво ще се случи после.

Виждате ли, каквото има да става, ще стане.

Понякога нещата са точно такива, каквито изглеждат.

Това е основната линия, концентрираната версия, но трябва да я прибавите към един друг факт, преди да узнаете къде отивам.

Представете си път, който познавате добре, този, на който живеете или пътя към магазина, или някой друг. Сега си представете, че вървите по него. Сетете се за оградите, за дърветата, ако има такива, за пукнатините по паважа, за начина, по който виждате и усещате пътуването.

Направихте ли го? Добре, сега си представете същите тези неща, но като вървите в *обратна* посока.

Усещането е по-друго, нали? Нямам предвид само очевидните неща. Пътят изглежда доста различен от посоката, в която се движите *всъщност*. Знаете, че е същият, но как точно изглежда, какво чувствате?

Чувствате ли, че вървите нагоре-надолу по един и същи път или ви се струва, че вървите по различни пътища?

Може би сте забелязвали и преди, че ако тръгнете в различна посока по път, който от дълго време използвате, може да не го познаете. Може би сте забелязвали, че *връщането* от някъде е винаги по-бързо от отиването, дори и да се движите по един и същи път.

О'кей, голямо чудо, казвате си вие: възприятия, психология, субективизъм. Какъв е смисълът?

Ето го. Не е възприятия, психология и субективизъм. Пътищата са различни според посоката, която следваме. Така стоят нещата. Не са много хората, които го създават, които са способни да го забележат и вярват в това. Вилих го можеше и затова бе добър в онова, което правеше. Аз също го мога и това е една от причините, поради които съм толкова добър в работата си. Ужасно трудно се постига, но това е положението. А щом веднъж го разбереш, вратите широко се отварят пред теб.

— Добре — отрони Окланд. — Добре. Дори и да го приема субективно, с разума си, какъв е смисълът? И какво общо има това с пребиваването ни тук и с този странен мъж?

Запалих друга цигара. Последният половин час течеше напрегнато. Както и очаквах. Всеможещият, рационалистичният Действащ бе водил дълга и упорита борба с това, което току-що се бях опитал да му обясня и не го възприемаше. Не че ми пукаше, но той трябваше да бъде убеден или поне готов да повярва. Без това нещата нямаше да потръгнат.

— Никога не си бил в самолет, нали? — Това бе един от подготвителните ми въпроси. — Нито пък си летял до друга държава?

— Не, разбира се, че не съм.

— Правилно — казах аз и потърках чело. — Ами тогава ще трябва изцяло да ми повярваш.

По принцип така трябва да правят хората. Никой не ходи в чужбина вече. Само някои скитат от Квартал в Квартал.

— Ами — започнах аз и внезапно промених решението си. Той нямаше да ми повярва. Не бе устроен да възприема интуитивно. Трябваше да се надявам, че моята вяра и знание ще са достатъчни да пренесат и двама ни. По принцип щяха да са достатъчни, но аз чувствах, че Окланд ще се окаже тежък товар.

— Няма значение. Виж сега. Ще излезем от този хотел и ще тръгнем по плажа. Ще вървим няколко мили.

— В морето? — изсмя се Окланд.

— Да — отговорих аз. Лицето му се промени. Тогава разбрах как се е издигнал в Центъра.

— Виж, Старк. Не е време за шеги. Знаеш, че не мога да плувам, освен ако не си планирал да вървим върху водата...

— Не, ти ме чуй — раздразних се аз. Бях изморен. Беше ми призляло. За всяко нещо, което казвах, ми се налагаше да преминавам планини от рационалност. — Няма да плуваме, ще вървим. Не очаквам да го разбереш, но се опитай, когато му дойде времето. Довери ми се. Знаем какво върша. Ще го направим ли?

— Не знам.

— Нека да ти го обясня по начин, по който вярвам, че ще разбереш. Упълномощаване, разделяне на отговорностите. Ти не вършиш всичко в Департамента си, не и всички работи. Понякога се налага да оставиш по-квалифицирани хора в дадена област да свършат работата, нали?

— Да — призна неохотно той. Такива са Действащите: умират си, че не могат да свършат абсолютно всичко.

— Що се отнася до това, аз не съм само по-добрият специалист. Аз съм *единственият* специалист. Затова Зенда се обади на мен. Затова съм тук. Аз съм единственият, който може да свърши работата. Предполагам, мога да мина и без твоето доверие, но така ще е много по-трудно за нас, особено за теб.

Окланд мълча известно време. После лицето му омекна.

— О'кей. Съжалявам, Старк. Просто не знам какво да мисля, какво да правя. Не съм свикнал с всичко това. Не съм свикнал с несигурността.

— Знаем. Но аз съм. Това ми е работата. Целият ми живот е един голям въпрос „Какво следва?“. Винаги използвам План Б, В или Я. Така стават тези неща, Окланд. Животът не е записки. Той е странен, може да се обърне срещу теб. През цялото шибано време стават неща, които най-малко очакваш. Има много тайни на Земята и на Небето, Окланд, и аз ще ти покажа някои от тях.

Тук той се усмихна с усмивка, която прати всичко по дяволите и го подмлади с около трийсет години.

— О'кей. О'кей. Какво да правя?

— Когато излезем оттук, нещата ще се променят. Следващите пет минути помисли за това. Всичко ще бъде различно и непознато. И не се учудвай от това, което виждаш. То си е самата истина, о'кей? Повярвай ми!

— Вярвам ти — отвърна той. — Бог знае защо, но ти вярвам.

* * *

Налагаше се. Поне малко.

Пет минути по-късно нещо в ума ми се обади. Разбрах, че е време да тръгваме. Станах, също и Окланд. Последните минути той бе прекарал в дълбок размисъл. Очевидно с всички сили се опитваше да асимилира това, което му бях казал. Погледна ме нервно.

— Работи ли, каквото и да е то?

— Да. — Знаех, че е така, чувствах го. Трудно е да се обясни, но всичко ти се струва по-напрегнато. Цветовете са ярки като пред буря. Виждаш ясно всичко по някакъв странен начин. Все едно си пиан и трезвен по едно и също време. Всъщност Окланд може би беше започнал да ми вярва. Срещата с Вилих му е подсказала, че предстои нещо наистина необикновено. Каквото и да е, работеше. Засега. Изведох Действащия от всекидневната. Минахме през фойето и спряхме за миг пред огромната дървена порта.

— Готов ли си?

— Надявам се — отвърна ми той с колеблив глас. — Какво да очаквам?

— Каквото видиш. Нищо друго.

Той кимна. Отворих широко вратата и излязохме.

* * *

Яркото сутрешно слънце си бе отишло. На негово място плаваше нисък таван от плътен сив облак, който превръщаше света в безкрайна стая през зимен следобед. Лек вятър изскочи на улицата, по която вървахме към бреговата ивица, вдигна листа и стари вестници около

нас и излезе с писък през вратата. Капак на кофа за боклук се откъсна и задрънча по пътя, макар че около нас бе тихо. Пианото бе млъкнало. Пианистът го нямаше. Бяхме абсолютно сами.

Стигнахме алеята за пешеходци. Спрях. Оставих Окланд да възприеме гледката. Плажът беше различен. Винаги е така. Не бе жълт, а бледосив и влажен, сякаш десетилетия наред бе валил дъжд. Това вече не бе пясък, а нещо като дълбока кал. И нещо друго.

— Къде остана морето? — помръкна Окланд и се хвана за перилата. — Къде е морето, по дяволите?

Океанът бе изчезнал. На негово място тъмният плаж се простираше чак до хоризонта. Първите петдесет ярда не се виждаше нищо с конкретна форма. След това се появиха падини и малки вълнисти хребети на хоризонта. Те заемаха стотици, хиляди мили.

Пътят бе отворен.

Преди много, много години, когато хората пътували често, имало един пасажер. Казвал се Кратс. Отегчен от дългите часове седене, той се навел и погледнал през прозореца. По това време самолетът бил над океана високо, високо в небето. Погледнал и бил поразен от гледката.

Сторило му се, че летят над някаква безкрайна кална пустош, безформена сива шир, набраздена с леки падини и възвишения. Той знаел, че това е океанът, но колкото повече гледал, толкова по-трудно му било да повярва. Знаел, че хребетите и падините са всъщност вълни, които изглеждат застинали и неподвижни отвисоко. Че са тъмни, металносини на цвят, но отгоре не изглеждало така. Виждала се единствено равнина.

После заспал. Никак не е романтично, но така се случило. Забравил за всичко това. По някое време си спомнил и пак погледнал през прозореца. Видял същата странна безформена шир.

Гледал така с часове. Не можел да откъсне очи. Прибрал се у дома. Опитал се да разкаже на приятелката си. Искал да ѝ обясни странното усещане, че ако спуснеш въжена стълба от самолета и слезеш три хиляди фута надолу, няма да паднеш във водата, а ще стъпиш на непозната тъмна равнина.

Случило се така, че приятелката му също имала силно въображение и тъй като била влюбена в него по това време, приела странното наблюдение по-сериозно, отколкото то заслужавало. Кратс живеел на брега на морето. Вечерта, когато се върнат, те се разхождали

нагоре-надолу по плажа. Той говорел опияняващо въодушевено за това, както само влюбените могат.

После си легнали и забравили, както се случва с влюбените. Ето я особената черта на това тайнство — лесно се забравя. За кратко време имаш ясното чувство, че разбираш, после то изчезва. Напрасно се мъчиш да се сетиш, опитваш се да си спомниш какво точно си мислил, че знаеш. Е, аз винаги си спомням, но аз съм изключение. Като мен са само петима души в света.

Както и да е. След няколко месеца приятелката на Кратс също летяла по същия маршрут. Четири часа по време на полета тя гледала през прозореца. Спомнила си за разговора, защото Кратс бил прав. Наистина океанът приличал на равнина.

И тук идва съвпадението. Неправдоподобно е, но трябва да го приемете. Ето какво се случило.

Точно когато приятелката на Кратс гледала през прозореца, той бил в едно магазинче на бреговата линия. Изведнъж усетил нещо, нещо в мозъка му се обадило. Помислил, че някой познат е минал зад гърба му. Обърнал се и видял това, което Окланд виждаше сега. Морето било изчезнало.

Излязъл от магазина. Зяпнал от учудване. Тръгнал към плажа. Океанът наистина си бил отишъл. Било станало точно това, което той видял от самолета, безгранична шир от... нещо... под ниско, бурно небе. Дори не забелязал, че плажът е опустял, че всички туристи от лятото, които прииждали, докато той бил в магазина, се били изпарили. Тръгнал по брега. Навлязъл в равнината, вървял. И открил това, което открил.

Тук историите са различни за това какво точно се е случило, но всъщност е без значение. Важното е, че пътят бил отворен. Има врата, за чието съществуване никой не знае и тя е широко отворена.

Кратс се събудил след шест часа и видял, че лежи на канапето във всекидневната у дома си. Чувствал се изтощен и жаден. Повлякъл се към кухнята за мляко. По пътя си спомнил за съня с поразителна яснота. Какъв срам! Това не е вярно, мислел си той и пиел млякото си. Океанът не е изчезнал. Той просто е заспал на канапето. Какъв срам. Би било интересно да се е случило...

Тогавата забелязал, че обувките му са изцапани с тъмносива кал и че е оставил стъпки от всекидневната към кухнята. Огледал ги и

открил нещо странно. Стъпките започвали от канапето.

Ето, отгук започва историята. Разказах я на Окланд, докато гледахме равнината. Вятърът се промушваше между шевовете на палтата ни. Обясних, че Вилих се намира горе, високо над земята в самолета си. Гледа океана и го вижда така, както ние. Че имам нужда той да е горе, за да може Окланд да възприеме нещата. Още веднъж обясних, че понякога всичко е точно такава, каквото изглежда и че ако знаеш това, светът се променя. Действащия просто стоеше зяпнал, поклащаше глава с леко недоверие към онова, което виждаше.

Но всъщност той вярваше. Ако не вярваше, нямаше да може да види това, което виждаше. Нямаше как да не повярва, не и след като стоях до него. Трябва да знаете, че аз съм много голям мечтател.

— И какво ще правим сега? — запита ме той с поглед на голямо дете.

— Ще видим.

Слязохме по стъпалата към плажа. Окланд се поколеба, преди да стъпи в действителност на пясъка. Сякаш се страхуваше, че равнината може да се окаже някаква илюзия, че ще се подхлъзне и ще падне Господ знае къде. Не го карах да бърза. Знаех, че му трябва време и че моментното му спокойно състояние е крехко. Стъпките, които сами правим, са по-уверени. Ако побутнеш някого, той ще падне, но ако успееш да го накараш сам да скочи, може и да се приземи безпрепятствено.

Най-накрая той прекрачи и аз го последвах в тъмнината.

— Докъде ще трябва да вървим?

— Зависи. Вероятно миля — две.

— Вървенето е някак, ами, леко, нали? — прошепна той с поглед в калта. — Дали ще вали?

— Не. Тук облаците винаги изглеждат така.

— Защо?

— Не знам. Но е така.

— Правилно-о — каза той и продължихме напред.

Равнината бе абсолютно тиха. Чувахме единствено жвакането на нозете ни в калта. Повърхността не бе толкова лоша всъщност. Бил съм свидетел, когато е била дълбока до глезените и гнусна. Тази бе относително твърда.

След десет минути равнистата местност остана назад. Проправяхме си път между ниските хребети и леките падини, които огъваха повърхността. Дълго време вървахме мълчешком. Окланд ту се извърщаше назад да види пътя, откъдето сме дошли, ту поглеждаше терена под нозете си с леко сърдито учудване. Поведението му говореше, че той приема нещата засега, но не ги харесва. Ако искаш да си кал вместо море, добре. Само недей да правиш нещо друго като например да си сменяш цвета. Наблюдавам те.

След час хребетите започнаха да стават все по-високи, някои по четири-пет фута, а падините — по-дълбоки. Аз водех, следвах средните височини. Пътят ни се оформяше и изменяше от неравностите.

— Това пътека ли е?

— И да, и не. Не, защото е различна всеки път и защото тук не може да има истинска пътека. И да, защото ни води към мястото, където отиваме.

— Разбирам — Окланд се вторачи в хребета, който подминавахме. Сигурно си мислеше, че това е някаква допълнителна чудатост. — Ще съжалявам ли, ако те попитам къде отиваме?

— Не — отговорих аз. — Предполагам, че не.

— Ще разбере ли?

— В началото не, но когато пристигнем... И преди си бил там.

— Нима?

— Да.

— Моят живот — каза замислено Действащия — напоследък е доста странен. — На бледата светлина лицето му изглеждаше изморено и изпито, с нездрави петна.

— Трябва да опиташ от моя — усмихнах му се аз.

— Не, благодаря — отвърна твърдо той. — Не, благодаря.

Половин час по-късно разбрах, че приближаваме. Хребетите се извиваха по особен начин, който вече можех да разпознавам. Минахме един завой и се озовахме в тясна долина, колкото да побере четирима души плътно един до друг. Обграждаха ни възвишения. Това бе краят. Знаех, че сме пристигнали.

— Е, сега какво?

— Никога ли не са ти били упойка? — запитах го аз.

— Били са ми — отговори той. — Всичките ми мъдреци са извадени. Защо?

— Защото ти предстои нещо като упойка. Знаеш, слагат ти пеперудата на ръката и ти бият инжекция. Става ти студено за миг — студено, тежко и ясно. Така ще се почувстваш.

— Старк — обърна се той към мен. — Страх ме е.

— Недей. Всичко е наред. Няма защо да се страхуваш. Поне все още няма. — Не бях много убедителен. — Не се притеснявай за после. Ще те открия. О'кей? Ще бъда там.

Той потрепери с дълбока въздишка.

— О'кей.

Продължихме напред, право към мъртвата точка. След около пет ярда Окланд боязливо се хвана за ръката ми. Задържах я. Още няколко стъпки и усещането ни порази. Нещо остро, студено и тежко попи в телата ни. Хванах по-здраво ръката на Окланд и продължих напред.

— Старк...

— Сладки сънища — казах аз.

ДВАНАДЕСЕТ

Блед лъч светлина в абсолютната тъмнина. Сякаш прожектор изливаше жълто и нещо го поглъщаше. Глух тропот ни приближи като че ли кенгуру препускаше край нас. Съществуто бе осветено за миг в сумрака. И после отново мрак. Тихо туптене.

Ъгъл на училищно бюро. Дървото е масивно и дебело. Нечии нечетливи инициали, отрязък от пода.

Една ръка плавно маха назад.

Потъвам надълбоко.

* * *

Бяхме пристигнали в градчето в една късна съботна вечер. С нищо друго освен няколко сака в пикапа на Рейф. Бяхме загърбили миналото. Отегчени, нещастни, двама неудачници, които искаха нещо повече, нещо различно. Огледахме празния площад в призрачното градче и решихме да го наречем дом.

Все още ясно си спомням онази вечер, мига, в който спряхме пикапа до бордюра, провесихме крака на бронята, огледахме се и си казахме, по дяволите, нека си имаме наше собствено градче. Беше тъмно и тихо. Чуваше се само как дърпаме от цигарите. Единствената светлина идваше от фаровете на пикапа. Спомням си, че разбрах колко бе специална тази вечер, една от малкото в живота.

Колко често пращате всичко по дяволите и правите нещо просто ей така? Колко често имате смелостта или силата да изоставите всичко и да потърсите нещо ново, нещо, което да ви направи щастливи? Ако направите това, ако поемете този риск и наистина откриете нещо, ще се почувствате много специално. По-късно в онази нощ ние открихме старо пиано в една от къщите далеч от площада и написахме нежна, лека мелодия. Написахме града.

Десет години по-късно нещата се бяха променили малко. Известно време бяхме само двамата. Мотаехме се край запуснатите

сгради, композирахме. Щяхме да станем звезди по онова време. Щяхме да сътворяваме мелодии, за които хората да си умират и които щяха завинаги да преобърнат нещо в сърцето, ума и живота им. Нямахме начин да останем завинаги в градчето. То само по себе си не бе важно. Бе просто символ на свободата ни.

Малко по малко и други хора започнаха да се нанасят в някои от къщите. В началото приличаха на нас. Самотници, които търсеха място да си починат. Да възвърнат сили, за да се присъединят към борбата, която се отъждествяваше с живота на някои хора. Те не се сблизиха с нас — не образувахме банда или комуна. Просто се установиха. Виждахме ги тук и там. Постепенно броят им се увеличи.

Вече няколко стотици души живееха тук — двойки, цели семейства. Мястото се бе превърнало отново в градче. Рейф и аз бяхме все още тук. Не бяхме си заминали, защото не бяхме открили онова, което търсехме. Някак се отклонихме от пътеката, превърнахме се в основатели на новото градче.

Бяхме се отчуждили малко с Рейф последните няколко години. Нещо бе объркало приятелството ни, бяхме охладнели един към друг. В онази тъмна и интересна нощ на пристигането ни нашите грижи, надежди и мисли бяха еднакви. Бяхме две страни на една и съща монета. Бяхме най-близкият, най-добрият и единственият си приятел. Нещата се бяха променили някак, интересите ни се бяха раздалечили, сякаш самото градче бе застанало между нас. Надявах се да мога да направя нещо по този въпрос. На площада щеше да се състои голям митинг. Нещо застрашаваше градчето или поне хората си мислеха така. Чувствах, че нещата са преувеличени и не се развълнувах особено, но като основател се ползвах с уважението на хората и знаех, че трябва да присъствам.

Пристигнах доста рано на площада. Видях, че отпред са поставени четири стола. Знаех, че единият е за мен, че към нас с Рейф ще се присъединят и други, които да следят дебатите, сякаш сме правителство. Всъщност, никога не бях се възползвал от статута си в градчето. Ала знаех какво трябва да направя в този момент.

Вместо да отида и да седна на стола си, вместо да заема отреденото ми място, аз приближих до бордюра. Там, където бяхме спирали пикапа всичките тези години. Наведох се и седнах на топлия камък.

Знаех, че хората ще се чудят какво целя, защо не заемам мястото си отпред. Но също така знаех, че това е правилната постъпка. Когато дойдеше Рейф на площада, щеше да види къде съм, щеше да си спомни защо бяхме дошли и какви бяхме тогава. Щеше да дойде при мен, да седне и годините щяха да изчезнат. Отново щяхме да станем двама приятели, които посрещат трудностите заедно и си мислят „По дяволите, нещата ще потръгнат.“ А хората, като видяха основателите един до друг отново, ще се справят с проблема, ще го посрещнат заедно и ще го превъзмогнат.

Площадът бързо се изпълни. Гледах тълпата. Чудех се колко много са вече, удивих се как общността се бе появила от нищо, а вече си съществуваше независимо.

Обърнах се и видях, че Рейф е пристигнал. Седеше на един от столовете.

Погледнах го, помислих, че може да не ме е видял още. Стоеше със скръстени ръце, внушителен с костюм и вратовръзка, изслушваше речите. Погледна към мен и се намръщи, посочи стола до него. Аз поклатих глава, усмихнах се. Надявах се да ме разбере. Той сви рамене и се обърна към дебата. Гледаше с погледа на властен съдебен пристав. Може би така трябваше да се държи един основател.

Разбрах, че всичко съм развалил. Че нищо не съм разбрал. Бях си помислил, че с романтичен жест ще върна нещата на мястото им. А бях пропилял малкото авторитет и уважение, които имах. Рейф бе част от общността, централната фигура между хората. И аз бих могъл да бъда там, но не бях. Защото сърцето ми биеше на погрешно място, защото живеех в моя собствен свят на периферията, свят, който бе филм, а аз — главният герой.

Дебатът продължи, но аз не чувствах нищо. Сърцето ми бе празно, сякаш падах като камък и ушите ми бучаха от ужасен страх и самота. Станах и се отдалечих. Няколко глави се извърнаха любопитно, но не много. Не достатъчно.

Влязох в стария бар при вехтото пиано. Отгоре му прашасваше пожълтяла от годините кутия цигари. Стоеше там от нощта, в която бяхме пристигнали и беше на Рейф. Като спомен, като паметник за времето, когато мислехме еднакво и вярвахме в едни и същи неща. Видях пакета и осъзнах колко време бе минало, откакто бях идвал тук. Стоях пред пианото и се подготвих за една последна възможност.

През прашния, мръсен прозорец видях тълпата в слънчева светлина. Хората все още слушаха, преценяваха ситуацията. Обсъждаха днешния проблем, забравили за миналото.

Посегнах към клавишите. Да направя това, което мога.

Да изсвирия мелодията, която бяхме измислили с Рейф в нощта на пристигането ни. Когато ме чуят на площада, надявах се отчаяно аз, тогава нещата ще се оправят. Хората ще я познаят, Рейф ще я познае. Щях да постигна това, което не успях на бордюра. Мелодията ще постави всичко на мястото му, мелодията от миналото, от началото на всичко.

Чак когато засвирих, разбрах колко много време е минало, откакто бях свирил за последен път. Бях загубил форма, бях забравил нотите. Пръстите ми се лутаха по клавишите, но не знаеха точно кои да докоснат.

Не успях да си спомня мелодията. Блъсках си главата, опитах да намеря нотите, но те не бяха вече там. Мелодията си беше отишла. Погледнах навън, видях, че няколко души гледат към мен, включително и Рейф, но отново се обърнаха. Отново към дебата, към техния си свят. Светът, към който те принадлежаха, а аз не.

Мелодията бе умряла. Не можех да си я спомня.

Тогава разбрах колко много съм се провалил. Рейф се бе променил, светът се бе променил. Аз си бях останал същият. Същият романтик, глупавото момче, което бе дошло тук преди десет години, с глава пълна с мечти и вяра в себе си. Не се бях променил. Макар и да имах някакъв измислен авторитет тук, дълбоко в себе си аз бях същият романтичен неудачник. Рейф се беше развил, бе наметнал мантията и бе продължил напред. Беше вече сериозна и важна личност. Виждах го, концентриран в митинга. Знаех, че трябва да направя същото, а не да се опитвам да разрешавам всичко с мелодраматични изяви.

Бях отклонил прожекторите от себе си. Не заслужавах светлината им. Изведнъж се почувствах стар и уморен. Натезаха ми пропилените години. До този момент не бях осъзнавал, че всичко се е променило, че е изтекло време, че градчето и Рейф са се придвижили напред и нагоре. Мен са ме оставили назад, обвързан с миналото, все още изпълнен с чувствата си и нищо друго. Все още приличах на човека отпреди десет години. Цялото това време, всичките тези години не струаха нищо. Бях едно консервирано момче, което гледаше

настоящето отвън от празното пространство, обсебено от самото себе си.

Станах от пианото и излязох през задната врата, не тази към площада. Не можех да се върна в градчето, защото няхах място повече там, но няхах и къде другаде да отида. Единственото място, където се чувствах у дома си, бях самият аз. Колкото и да се мразех, нямаше друга врата, която да се отвори, освен тази към мен самия.

На площада все още беше ден, но там, където излязох, бе тъмно. Кобна нощ както при пристигането ми. Не си направих труда да се върна за нещата си. Просто си тръгнах и знаех, че никога повече няма да се върна.

* * *

Следвах тъмна пътека край планина, която след известно време се оказа супермаркет. По мокрия паваж на паркинга личеше, че неотдавна бе валило. Тих вятър си играеше с вестници и ги подхвърляше към стените. Листата плаваха като лодки в черните локви. Все още бе тъмно. Паркингът беше пуст, видях само счупена китара и изоставена количка за пазаруване. И отново абсолютно тих мрак. Тръгнах. Най-неочаквано и количката тръгна и аз реших да я проследя.

Тя се движеше бавно. Едно от задните ѝ колелета бе счупено и тракаше по пътя. Вървах след нея, вдишвах дъжда и мириса на опадалите листа. Почувствах се по-добре от разходката. Пълната луна над нас осветяваше пътеката през голям буреносен облак. Чувах се единствено стъпките ми и периодичното тракане на повредената количка.

Вече се движехме по улица в един старомоден Квартал. Старинни фенери осветяваха в зелено неравните тротоари. Беше екстравагантно и напрегнато като в мрачен филм, но реален и триизмерен. Продължихме напред между брегове от къщи. Всички прозорци бяха тъмни, всички завеси — спуснати. Не се виждаше жива душа. Пробвах ключалките на няколко старомодни автомобили, но не успях да ги отворя. Дръжките бяха студени. Не се изненадах. Това място ми бе ясно. Счупената количка продължи, аз след нея.

Стигнахме до тухлена стена, висока и сива. Опитах да се покатеря по нея, но нямаше за какво да се хвана и просто се плъзнах обратно надолу. Обърнах се и видях, че се намираме до канал.

Количката тръгна покрай водата, аз след нея. Гледах старите тъмни магазини и слушах как водата се плиска в брега. Една от сградите бе доста прашна — масивна бяла къща край мътната вода. Сякаш някога е била хотел или работилница за бижута. В къщата имаше нещо грозно, но не можах да разбера какво. Нищо не ни се случи, докато минавахме покрай нея. Значи може да е било просто параноя.

Количката забави ход и спря. Видях лунапарк пред мен. По люлките и въртележките проблясваха сенки. Сякаш там имаше хора. Голям метален кон поклащаше бавно особената си глава напред-назад. Чувах се нещо от лунапарка и реших да проверя.

Вървах внимателно край люлките и въртележките по килим от листа и висока трева. Лунапаркът беше малък. Бързо щях да открия откъде идва шумът. Някой бърбореше. Това бе добре. Или не беше толкова зле, колкото би могло да бъде. Веднъж на място като това бях тръгнал да открия откъде се чува плач и в корените на едно дърво бях открил зли бебета. Виждал съм ги и после, стават все по-лоши.

Някъде отсреща една люлка се движеше напред-назад така, сякаш някой току-що бе слязъл от нея. Вървах бавно край стената, надзъртах под люлките и въртележките. Приближих се към гласа. Надявах се да не е нещо лошо. Атмосферата в призрачното градче ми беше достатъчна засега. Нищо страшно, но твърде депресиращо. Отдавна не бях мислил за Рейф и не исках да го правя сега.

Видях пейка и тъмна сянка отдолу. Наведох се и погледнах. Беше Окланд.

Действащия се бе свил на кълбо. Това, което бях чул, бе тракането на зъбите му. Дрехите му бяха мокри. Бе закрил лице със стиснати ръце да се предпази от всичко. Кокалчетата на ръцете му блестяха побелели. Мускулите вибрираха от силата на захвата. Протегнах се и го докоснах леко по рамото. Той потрепери и се сви на още по-малко кълбо.

— Окланд — казах тихо. — Аз съм, Старк.

Много бавно той раздвижи една от ръцете си като дете, което се страхува да погледне. Да не би лошото нещо все още да го дебне.

Предположих, че е преминал през доста изпитания, откакто пристигнахме. Винаги е така. Има си причини. Дори на мен ми е малко трудно. Той помръдна длан, колкото да надзърне с едно око.

— Старк — каза той много, много тихо.

— Йеа. — Потупах го по рамото. — Хайде, да вървим.

По-внимателно, отколкото бих могъл да си представя, че е възможно, като в реклама на концепцията за предпазливостта, Окланд бавно излезе изпод пейката. Помогнах му да се изправи на крака. Той продължаваше да се оглежда. Надзърташе към ъглите на лунапарка.

— Отидоха ли си? — попита ме той шепнешком, когато се изправи.

— Кои?

— Бебетата.

— О-о, по дяволите! Видял си ги!

Той кимна и потри устни с ръце.

— Отидоха ли си?

— Да. Отидоха си. Чуй! — Паркът бе замрял. Само листата шумоляха. — Никой не плаче.

Той се послуша. Хапеше устни. Очаквах, че няма да изглежда добре, но не и до такава степен. Цялото му лице бе покрито с петна — някои зеленикави, други яркочервени. Ужасно нещо бе да видиш бебетата. Спря да си хапе устните.

— Никой не плаче — забеляза той.

Поведох го през парка към канала. За лош късмет количката от супермаркета се движеше бавно в кръг. Това бе последното нещо, от което имаше нужда Окланд. Той се сви към мен, скимтейки. Погледнах дали си е закрил очите. Затворих и моите.

Когато отново отворих очи, количката бе изчезнала. Окланд се втренчи в празната пътека.

— Как го направи? Старк, къде сме, по дяволите? Какво става? Какво е това? Къде сме, *по дяволите*?

— Хайде! Да се махаме оттук. И по-спокойно с изразите.

* * *

Засега изглеждаше, че няма скоро да се отървем от нощта и канала. Беше тихо и относително нормално. Това ме правеше щастлив. Но по-щастлив бях, че открих няколко цигари в джоба си. Окланд се влачеше до мен. Често поглеждаше назад. След малко посочи нещо пред нас.

— Какво е това?

В действителност беше гондола. Плаваше бавно към нас по водата, описвайки концентрични кръгове след себе си.

— Няма никой в нея. О, Господи, има! Пълна е с буболечки!

— Не им обръщай внимание. Скоро ще се отдалечат.

— Къде отиваме?

— Ами засега ще почакаме. О-о! — Изведнъж се оказа, че сме в гора. Вървахме един зад друг по чакълеста пътечка. — Изглежда обещаващо.

— Какво става? — изплака той. Високи дървета обграждаха пътя ни. Масивни стволове без клони се издигаха право нагоре към небето и се сливаха с него. Окланд постави ръце на хълбоците си и ме погледна раздразнен.

— Кажи ми, Старк!

Продължих да вървя. След миг той ме последва.

— Не е добра идея да говориш, докато вървиш — отбелязах аз. — Това обърква, а ние искаме да останем тук засега. Гладен ли си?

Действащия се намръщи.

— Всъщност, да — отговори той. Сякаш бе изненадан, че тялото му намира време за подобни земни усещания.

— Добре. Концентрирай се върху това засега.

Вървахме по горската пътека още петнайсет минути. На два пъти чухме бухал откъм дърветата. Но иначе бе тихо и много спокойно.

— Чакай малко.

Обърнах се и видях, че Окланд се е навел да оправи връзката на обувката си. Изправи се. Погледна ме уморено. Изглеждаше отчаян, размекнат.

— Добре ли си? — запитах го аз.

— И да, и не, както би казал ти. — Взря се в мрака зад мен и подскочи изплашен. — Какво е това?

Обърнах се и погледнах. В началото нищо не видях. Чух само леко шумолене. После различих нещо бледо и неясно да върви към

нас.

— Не казвай нищо — прошепнах на Окланд, — Няма от какво да се страхуваш. Стой близо до мен и пази тишина.

Той веднага се прилепи за гърба ми. Зачакахме.

След минута фигурата придоби яснота. Млада жена на около двайсет, облечена в права пола и бяла блуза вървеше към нас.

— Старк!

— Шшт — казах аз.

Жената светеше в някакъв ореол от главата до петите. Светлината се сливаше с цвета на дрехите и кожата ѝ. Гледаше фокусирано право напред. Спря на три ярда пред нас. Окланд сграбчи ръката ми, но не издаде звук. Жената сякаш говореше с някой, който бе до нея, но нищо не се чуваше. Изсмя се и тръгна. Подмина ни и продължи надолу по пътеката в мрака. Преди Окланд да ме попита каквото и да било, аз започнах да говоря бързо, за да го концентрирам, да не изгуби сили.

След няколко минути гората свърши. Слизахме по тъмен хълм, който гледаше към гориста долина. Водех Действащия по пътеката надолу по стръмния склон.

— Хубаво — отбеляза той и ме изненада.

Беше наистина красиво. В тишината зеленото на острите хълмове, обграждащи тясната долина, изглеждаше като наситен тъмен смарагд. Въпреки че бе студено и въздухът миришеше на дъжд, чувствахме се сигурни като в царство на елфите.

— Йеа — казах аз. — Това е добре.

В долината пътеката стигаше до поток, който ромолеше тихо и приятно. Той ни отведе в едно селце. Вярно, че къщите бяха тъмни, но не беше мястото, откъдето бях минал по-рано. Наоколо не изглеждаше чуждо, а старинно и притихнало.

— Правилно — въодушевих се аз. — Някъде тук можем да открием страноприемница. Оглеждай се.

Селцето не съдържаше повече от двайсетина колиби. Бяхме съвсем близо, но не виждахме никаква светлина. Започвах да си мисля, че съм сгрешил, когато видях, че от един прозорец на последната къща отдясно струи бледа светлина.

— Сякаш не е страноприемница, а просто къща — каза Окланд. — Какво е?

Направих му знак да замълчи. Тръгнах към къщата.

— Няма значение — казах и почуках на старата, тежка дъбова врата.

Последва пауза, достатъчно дълга за Окланд да произнесе името ми още веднъж с укоряваща въпросителна нотка. Тогава вратата широко се отвори. Пътеката бе облята от топла жълта светлина.

— Ами, аз никога... — започна червенобузеста дебелана на средна възраст, весела и приятна. — Не стойте там! Влезте, влезте!

Въведох Окланд пред мен. Той се бе ококорил неразбиращо. Жената ни поведе през сумрачен коридор към стаичка, която блестеше гостоприемно. Оказа се, че това е кухнята. Дълга маса в средата и няколко грубо издялани дървени стола около нея. На един от тях седеше съпругът ѝ. Приличаше на едър селски мечок. Той се изправи като влязохме. Ухили се и потърка свенливо брада.

— Е, кои са тия? — запита той с недодялан глас, но все пак гостоприемно.

— Посетители! — възкликна съпругата. — Цяла вечер са били навън. Поне така изглежда, а?

— Да.

— Гадна стара нощ — отбеляза мъдро мъжът и дойде да се здрависа с нас. Дланта му бе голяма и топла, кожата суха и приятна като спомен за бащината.

— Погледни се — обърна се жената към Окланд и го сръга в стомаха. — Целият си мокър. И си гладен, обзалагам се?

Окланд се усмихна изненадан и ѝ кимна:

— Малко.

— Ами, хайде, сядайте, разполагайте се. Ще направя чай. Хайде, Хенри, върви да донесеш дърва за огъня!

Мъжът ни се усмихна. Взе овехтялата си стара шапка от стола, на който седеше и отвори задната врата.

— Нейната дума е закон за мен — примигна той, преди да излезе в нощта и да затвори вратата след себе си.

Окланд се загледа след него. Веждите му подскачаха нагоре към челото.

— Ето — жената постави две огромни чаши пред нас. — Изпийте чая, докато ви намеря нещо за хапване. Хайде.

Отпих. Чаят бе чудесен. Силен и подсладен с мед. Окланд също отпи. Видях как топлината се разля по тялото му. Петната на лицето му избледнях, почти не се забелязваха вече. Знаех, че това е временен ефект, но все пак беше хубаво да се види. Жената се зае с работа над голямата стара желязна печка. Приборите дрънчаха. Тя си затананика нещо. Беше щастлива, че има с какво да се занимава.

Обърнах се към Окланд. Гледаше ме с изражение на лицето, което показваше, че той няма никакво намерение да произнесе и дума, преди да обясня нещата.

— О'кей — наведох се над масата. — Къде си мислиш, че си?

— Нямам никаква представа, никаква.

— Какво се случи?

— Ами — той обгърна чашата с ръце, да усети по-добре топлината. — Струва ми се, че си казал. Чух те да казваш нещо. После изведнъж ми стана студено, сякаш бях направен от тежка вода. После се събудих. Сякаш времето бе спряло, но аз знаех, че не е. Бях на оня лунапарк и не те виждах никъде. Изплаших се. Всичко започна да се движи, а там нямаше никой. Тогава чух някой да плаче и се огледах откъде идва звукът. — Той млъкна и постави чашата на масата. Ръцете му силно трепереха.

— Зле си направил, че си тръгнал към тях — отбелязах аз.

— Старк, какво бяха те?

Не отговорих, защото жената дойде и постави две чинии пред нас. Отнякъде се бе появило огромно количество храна — наденички, дебели пържоли на скара, яйца, хляб и пържени картофи. На Окланд му изскочиха очите.

— Ти беше гладен, нали? — обърнах се към него.

Жената се засмя и се върна при печката, тананикайки. Окланд премести очи от храната и я погледна за миг. Наведе се и ми прошепна:

— Знам тази песен. Не знам откъде, но ми е позната.

Кимнах и си заделих от храната.

— Разбира се. Също така това е и твоята представа за пир.

— Какво?

Предполагам, че сега няма да се изненадате, особено ако сте от досетливите. Разбрали сте, че тук няма никаква банда или нещо подобно. Но Окланд изоставаше, затова трябваше да му обясня.

— Ние сме в Страната на Звездите, Окланд.

Той спря да дъвче и ме погледна.

— Моля?

— Това е Страната на Звездите.

— Да не искаш да кажеш, на *Мечтите*?

— Не, на Звездите. Ако тръгнеш по онази равнина, ако можеш да я откриеш, рано или късно ще стигнеш до врата. Като минеш през нея, идваш тук.

— Искаш да кажеш, че това е нещо като сън?

— Не. Това Е сън. Ето тук идват хората, когато сънуват.

— Искаш да кажеш, че спим?

— Не. Спомняш ли си жената в гората?

— Светещата?

— Да. Тя спеше. Някъде по света тя си лежи в леглото или на канапето и спи. Когато се събуди, ако си спомни съня, ще се сети за гора, тъмна гъста гора от дебели стволове. Ще си спомни, че е вървяла по пътека и какво ѝ се е случило след това.

— Канала.

— Не е задължително. Не става така. Зависи от пътя ѝ, зависи какво сънува.

— И ние ли изглеждаме така на другите?

— Не. Защото ние не спим. Ние сме будни.

Окланд привърши чинията си точно преди да му донесат другата. Богат сандвич. Дебело парче домашно приготвена шунка между две филии пресен хляб. Той зяпна.

— Зная откъде е това — посочи чинията.

— Откъде?

— Когато бях млад, четях книгите на Мег Финда. Бяха доста стари, от времето, когато баба ми е била малка. — Той замълча. Озари го някакво откритие. Погледна жената, която все така се щураше около печката. — Ето откъде е песента. Баба ми си я тананикаше. По дяволите!

— Продължи!

— Тези книги, предавани от поколение на поколение, във всички тях се разказваше за приключения на деца. — Той се усмихна с умиление. — Всъщност не мисля, че родителите ми си падаха много по тях. Предполагам, досещаш се, че те не бяха препоръчителни за децата в Центъра.

— Не и *Джанет и Джон Връщат Границите на Управленското Счетоводство*.

— Точно. Както и да е. При всяка опасност в онези книги децата срещаха някоя леля или някой друг, който ги спасяваше и ги връщаше обратно в колибата навреме за чая. — Той се усмихна, очите му бяха на мили далеч. — Кифлички, чай, мармалад, гъста сметана. Неща, които никога не съм вкусвал.

— Още чай? — Жената застана до нас със зачервено лице. Предлагаше с усмивка голям старинен самовар. Кимнахме с благодарност. Тя напълни чашите догоре. Метна на масата и кана с гъста сметана. Окланд я погледна и продължи:

— Спомням си особено ясно една от тях. Жената на фермера ги приютява, прави им сандвичи с шунка. Точно като този — посочи остатъците от своя. — Точно като този — замълча за известно време, после се усмихна горчиво. — Обичах тези книги.

— Както и много други хора — отбелязах аз. — Затова е така. Това е почивка, междучасие, спирка по пътя. Има много такива по тези места. Появяваш се, посрещат те, нахранват те и продължаваш освежен. Ако искаш, можеш да влезеш, да се нахраниш, да излезеш, отново да почукаш на вратата, да влезеш и отново да те нахранят. Вторият път ще прилича абсолютно на първия. Няма да те познаят, ти няма да знаеш, че си бил тук и преди. Ако отново влезеш тук, старецът пак ще седи на онзи стол, ще се изправи по същия начин. Всичко ще се случи по същия начин.

— Всъщност, той се забави доста време.

— Няма да се върне. Не е необходим. Той не е част от историята. Само детайл.

Окланд поклати глава и глътна последната хапка от сандвича си.

— Намираш това, от което се нуждаеш. Затова те попитах дали си гладен — добавих аз. — Ако бяхме изморени, щеше да има само бърза закуска. После щяха да ни покажат две високи, старинни пиринчени легла с дебели дюшеци и пухени юргани.

— Старк, откъде знаеш тези неща?

— И преди съм бил тук — свих рамене.

Той се вторачи в мен:

— Много пъти, предполагам.

— Йеа.

— Защо се нарича Страната на Звездите, а не на Мечтите? Така поне името ще има някакъв смисъл.

— Дълга история.

Окланд се замисли за миг.

— Така — заключи той. — Аз сънувам, а ти си до мен.

— Здравсти! — вбесих се аз. — Има ли някой тук? Ние не сънуваме. Ние сме *будни*. Това е шибаният смисъл.

— Език, та чудо! — смъмри ме жената. Хвърли няколко кифлички с мармалад пред Окланд и допълни чашите ни.

— Съжалявам. Такъв е смисълът на равнината, Окланд. За тези, които я откриват, това е пътят насам, *когато са будни*. Ако исках просто да сънуваме, щях да те оставя да заспиш. Но аз не можех, нали? Защото, когато спиш, когато сънуваш, ти се случват лоши неща, нали?

Окланд ме погледна с широко отворени очи.

— Да — отговори тихо. — Така е.

— И знаеш ли защо?

Той поклати глава. Казах му:

— Защото нещо идва и те отнася.

* * *

Окланд преяде. Още малко и щеше да се пръсне. Тръгнахме си. Жената ни изпрати до външната врата, бърборейки през цялото време. Когато излязохме на улицата, тя пхна малък вързоп в ръцете на Действащия. Той й благодари срамежливо и мило. Това я накара да се изчерви.

— Това бе най-вкусната храна, която съм ял — призна Окланд.

— Е, и ти сега — на жената явно й стана приятно. — Вие двамата, внимавайте! Чухте ли ме? Нощем навън има чудовища.

— Знам — отвърнах аз.

— Е, внимавайте — повтори тя и бавно затвори вратата. — Чудесна риза, между другото.

Долината се беше променила. Вървахме по пътеката надолу по склона. Слязохме в ниското и тръгнахме напред. Над нас се извисяваха хълмове. Все още ни обграждаше тъмна нощ.

— Нещо идва и те отнася — поднових аз разговора ни. — Трябва да го открием и да го спрем.

— Защо?

— Защото иначе ще умреш — казах простичко.

Окланд спря.

— За какво говориш?

— Първия път, когато те видях в хотелската стая в Стабилния, ти сънуваше кошмар. На покрива, когато задряма за няколко минути, също сънуваше кошмар. В апартамента ми също.

— Всички хора сънуват кошмари. — Той знаеше за какво говоря, но бе твърде изплашен, за да си признае.

— Не и такива, не и като твоите. И както каза Вилих, изписано ти е на челото. Погледни си кожата. Ти си болен. Не можеш да го разбереш, но ставаш все по-зле. Засега промяната е само козметична, но тя няма да спре дотук. Нещо те яде отвътре. Може и да умреш.

— Дали това има нещо общо с Центъра?

— Не. Центъра не знае нищо за това. То просто се случва понякога. Като червей е, като глист. — Това бе много близко до истината, но не беше нито мястото, нито времето за урок по история. Що се отнася до мен, никога не би могло да има подходящо време за това.

— И защо ме доведе тук?

— Защото, ако не се освободиш от това, ти няма къде да отидеш. Нима има смисъл да те защитавам от Центъра, когато нещо те убива в същото време, а?

— Не, предполагам, че няма.

— Откога сънуваш кошмари? Не обикновените, а тези.

Окланд се замисли.

— От няколко седмици.

По същото време, когато е разбрал за Дилигенц II, това би могло да бъде интересно, макар да не беше задължително. Причината би могла да е и емоционална травма. Ала нито едното, нито другото променяха много нещата. Един от проблемите, които възникват при тази работа, е, че играта има много малко правила. Понякога нещото значи нещо, но понякога то не значи нищо. Не че има някакво значение в крайна сметка...

— Добре, и какво ще правим? — настоя Окланд.

— Не знам. Ще почакаме, ще видим.

— Да чакаме, да видим. Трябва да си го татуираш това на челото.

— Окланд, така стават нещата. Наеха ме да те открия и да те върна в Центъра. Простичко. А ето ме тук, развявам се, опитвам се да ти помогна да оцелееш. Животът на важен за мен човек е в опасност заради теб. Ако включим и моя, стават два. Нещата се случват, после се променят. Такъв е животът. Движи се, лъкатуши, завива, само трябва да го следваш и да наблюдаваш какво ще се стане. Няма преки пътища, нито пътни знаци, никакъв подтекст. Нещата се случват. Всичко, което можеш да направиш, е да се пръждосаш от пътя им.

— Да, знам. Животът е един голям План Б. Страхотно — и се извърна от мен.

— Окланд, не ме разигравай. Засега съм на твоя страна.

— Доста ми помогна. Стреляха по мен, без малко да ме взривят. А сега бягам от призраци в свят, който дори не съществува.

— Без мен си загубен — погледнах го и замълчах. Той отвърна на погледа ми. Гневът му утихна. Всъщност не беше и гняв, а по-скоро страх.

— Знам — каза той. — Мразя това.

Тръгнахме. След малко той се извини. Успокоих го, че е цвете пред някои, с които съм си имал работа. Разказах му за няколко, дори го разсмях. Дамата, която бях пренесъл през блатото, скоро след това подпали скривалището ни с цигара. Бях ѝ забранил да пуши. Атмосферата между нас се разведри. Нещата се оправяха.

Не бях изненадан, че избухна, не ме бъркаше. Те винаги го правят. Хората обикновено се объркват, ако не видят нещо истинско, ако трябва просто да следват реката и да наблюдават събитията. Искат да знаят сюжета, за да схванат развързката. Страхуват се от нея. Разбирам ги, но това не е начинът, по който стават нещата. Аз никога не знам какво ще се случи в следващия момент, но успявам да се справя с него.

— Така — каза той след малко. — Къде отиваме?

— Опитваме се да намерим джунгла.

— О — сякаш разбра смисъла на това. — Като онази, която сънувах?

— Да. Някъде тук е твоят поток и някъде тук се случва събитието.

— Моят поток?

— В Страната на Звездите всеки си има поток. Оттук идват сънищата.

— Пил ли си някога дълго време, да кажем шест-седем години лекарства по двайсет и четири часа на ден? — прозя се той. Цветовете отново бяха превзели лицето му. Изглеждаше безкрайно изтощен. Взех решение.

— Виж. Тази долина никога няма да свърши. Минаваме все по едни и същи места.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ще стои все същата, докато продължаваме да вървим. Най-добре да се опитаме да поспим. — Изчаках да каже нещо досадно като „Ние вече спим“, но явно бе схванал ситуацията.

— Безопасно ли е?

— Мисля, че да.

— Да почакаме и ще видим, а? — усмихна се той.

ТРИНАДЕСЕТ

Има чудовища.
Наистина има.

* * *

Събудих се от странна смесица от звуци. Ритмично цвърчене на насекоми и чуруликане на птички се съпровождаше от безпогрешния звук на повръщане. Отворих очи. Забелязах, че е ден и че е обезпокояващо горещо.

Поизправих се. Наблюденията ми, освен едно, можеха да се групират около основното: бяхме в особен вид джунгла. Последното ми наблюдение се оказа вярно. На около пет ярда, дискретно приведен зад някакво голямо папратово дърво, Окланд преживяваше тежки минути. Останах там, където бях, и го изчаках. Никой не обича да става център на внимание, когато драйфа.

След минути той се изправи и седна на няколко фута от мен. Цялото му лице бе позеленяло като изключим алените петна около очите и устата му. Имаше тъмни кръгове под очите. Обърна се към мен и се усмихна измъчено.

— Предполагам, че не можеш да измислиш чаша кафе или нещо друго, нали?

Поклатих глава. Не мога да направя подобно нещо. Господ знае, че съм опитвал.

— Ти спа ли?

— О, да — отговори той. — Спах много добре. Преди половин час се събудих с чувството, че ще експлодирам. И имах доста работа след това, както може би си чул.

— Как се чувстваш сега?

— Ужасно. Старк, ей там има едно вирче. Измих си лицето. Видях как изглеждам.

Кимнах.

— Йеа. Добър камуфлаж за джунгла.

— Какво ми става?

— Болен си.

— Не, наистина? Хайде, Старк, обясни ми малко по-подробно поне веднъж! — Говореше с равен тон, но беше уплашен.

— Стани — казах аз. Той се изправи, аз също, за да огледам по-отблизо лицето му. Кожата му бе в сравнително добро състояние като изключим обезцветяването. И то защото бях успял да го доведа тук, преди да стане прекалено късно. Вярно, влошаваше се, но по-бавно. Личаха петна там, където кожата му бе нездрава, но това беше всичко. Окланд се размърда нервно.

— Ако не беше тук — отдръпнах се от него, — лицето ти щеше да си е със същия цвят, както винаги. Видът ти е такъв, сякаш дълго време си бил болен. Цветът тук не означава нищо сам по себе си. Той е само знак, като енергиен показател.

— Но какво става всъщност?

— Да повървим.

— Старк!

— Ще обясня, но да повървим. Трябва да отидем на някои места, забрави ли?

Тръгнах към близкия храст. Окланд неохотно ме последва.

— Особена джунгла — отбелязах аз.

Беше като джунгла от детска книжка. Високи живописни дървета с пълзящи растения по тях. Масивни папрати с широки листа до земята. Все пак имаше пътека, на места осветена от мокро лъчисто слънце. Екзотични птички чуруликаха и грачеха в доспехи от листа високо над главите ни и даваха тон на ентусиазираните насекоми.

Най-странни бяха цветовете. Откъснах лист от близката папрат и го разучих. Краищата не бяха гладки, а леко назъбени. Целият бе покрит с цветни петна от оскъдна палитра. Отстрани ти се струваше, че различни нюанси на зеленото се преливат, но отблизо се виждаше, че съдържа отличаващи се петна зелено, свързани със сини и жълти нишки. Огледах се. Реших, че съм заобиколен от двеста шейсет и пет цвята.

Пътеката представляваше килим от кафяви петна, набраздени с черно и бяло. Не беше нужно да се навеждаш, за да различиш неочакваните окраски. Всичко останало бе устроено по подобен начин.

Преливащото се наситено синьо над дърветата бе създадено от тъмносиньо, циан и бяло. Когато едно какаду прелетя над пътеката на няколко ярда пред нас, видяхме, че и то прелива от цветове. Петната имаха същите размери, без значение колко далеч бе обектът — това на небето приличаше точно на това от пътеката. Но колкото по-близо бе обектът, толкова по-изкусно бе оцветяването. Петната се смалеха в зависимост от големината на обекта.

Всичко приличаше на триизмерна компютърна графика, но все пак листата излъчваха топлина, стволите — солидност, а лепкавата кал потъваше под обувките ни. Необикновено.

Известно време вървахме мълчаливо по пътеката, доволни от гледката. След малко цветовете престанаха да ни се струват странни. Джунглата бе реалистично гореща и лепкава все пак, пък и бях сигурен, че Окланд никога не бе посещавал джунгла преди. Колкото повече вървахме, растителността ставаше все по-гъста, заемаше част от пътеката, а балдахинът отгоре все по-рядко пропускаше светлина. Скоро вървахме през плътни папрати в тъмнозелен и потискащо влажен мрак. Имаше вероятност обръкването на Окланд да превръща джунглата във все по-трудно проходима. Затова реших да поговоря с него преди нещата да се влошат.

— Какво знаеш за сънищата? — запитах го аз.

— Не е много — призна неохотно той. Действащите мразят да си признават, че не знаят нещо. В Центъра те никога не го правят. Просто се преструват, че са експерти, после хукват и научават колкото могат по въпроса, преди да ги разобличат. Но тук нямаше такава възможност.

— Никой не знае, всъщност, особено хората, които си мислят, че знаят. Преди много години хората вярвали, че съществуват видения. Тогава се смятало, че те са отражение на подсъзнателни процеси. — Тук трябваше да спра и да преместя една особено голяма папрат от пътя ни. Пътеката не изглеждаше по-добре след това. Растителността над нас бе толкова плътна, че вече се движехме в тежък сумрак.

След още няколко ярда трябваше да спрем. Нямаше начин да продължим. Обърнах се към Окланд. Видях, че пътят, по който бяхме дошли, също е блокиран. Растителността го бе закрила. Бяхме в капан, широк квадратен ярд. Гледахме изпотените си лица.

— Може би някъде тук има по-проходима пътека? — запита Окланд. Едно насекомо кацна на лицето му и той го размаза

раздразнен. Макар и насекомото да бе оцветено с черни и сиви петънца, кръвта, която изтече от него, бе истинска.

— Не. Внимавай! — Трябваше бързо да прочистя мозъка на Окланд или щяхме да се отрудим доста, преди да излезем от джунглата. — Донякъде са били прави. Сънищата са отражение. Но както сам виждаш, те са и реалност. Когато сънуваш, ти идваш тук. Тук се случва сънят ти.

— Дали това място ще си е пак тук, ако никой не сънува?

— Да. Това е смисълът. — Бях доволен. — Страната на Звездите съществува. Отчасти съществува заради сънищата, които се случват тук. Но сънищата на хората се определят също и от мястото. Оказват си взаимно влияние.

— О'кей — кимна той. — Засега разбирам.

Хвърлих поглед назад. Макар пътят да бе все още блокиран, той изглеждаше малко по-светъл.

— Сънищата не са само в мозъка на хората — продължих аз. — Те съществуват и като част от теб. Като спомените те произхождат от тебе, независимо дали си ги спомняш. И ти отново се влияеш от тях.

— Правилно.

— Ако нещо се случи на част от тялото ти, ако някои от клетките ти побеснеят или се свият от нещо, ти също се разболяваш.

— И ако нещо не е в ред със сънищата ти, също се разболяваш.

— Този мъж заслужава пура.

— Старк, нещо странно става с тези папрати. Сякаш се отваря път зад теб.

Погледнах. Беше прав. Доста крива пътека, покрита с лиани на височина до около гърдите, но все пак пътека.

— Не можеш направо да откъснеш някого от съня му — тръгнах бавно назад. — Не можеш да направиш нищо, което да го убие насън. — Още една лъжа, но той нямаше да разбере, а и това бе близо до истината.

— Но това е облекчение.

— Ала можеш да причиниш смъртта му индиректно.

— О!

— Има как да влезеш в съня му, да го объркаш, да го оплетеш, да влошиш кошмара му, да го разболееш. Човекът се разболява и умира.

— Това ли става с мен?

— Да.

— Кой ми прави това? Искам да кажа, кой го прави?

— Никой — отговорих аз.

— О, хайде, Старк. Трябва да е някой. Няма много хора, които да го направят. Възможните са малко на брой.

— Така е. Не е останал никой друг, който да го направи, освен мен. Другият умря преди осем години. Аз съм последният.

Тогава се случи нещо изключително. Аз се развълнувах. Обърнах се и тръгнах бързо. Сега, след като Окланд бе схванал нещата, бе много по-лесно, въпреки че се движехме през място, което бе доста гъсто обрасло. Видях нещо като сечище и тръгнах натам. Писна ми. Чувствах се изтощен от непоносимата горещина. Искях да поседна, да остана за малко сам. Не желяех да обяснявам нищо, нито да нося някого, нито да мисля за каквото и да било. Най-вече не ми се мислеше.

— Старк, почакай! — извика Окланд зад мен. Бързаше да ме настигне. Проблемът с лошото ми настроение е, че изчезва също толкова бързо, колкото и се появява. Докато хората разберат, че съм ядосан, и аз вече не съм. Всичките ми настроения бяха такива по онова време, дори и положителните.

Продължих напред, дадох си време да се успокоя още малко. Осъзнах, че от предишния ден, откакто влакът тръгна от Цветния към Източния Бряг, се чувствам унил. Работата е там, че човек не е в състояние да знае всичко. Дори и ти, Г-н „Всезнаещ Читател“. Не съм ти казал, но ще научиш, когато му дойде времето. Дори и тогава ще се изненадам, ако ме разбереш. Това едва ли те интересува.

Колко пъти сте се опитвали да говорите с някого за нещо, което ви вълнува, да го убедите в миогледа си? И колко пъти след това сте се чувствали по-зле, защото според другия болката ви е абсолютно неоснователна?

Така е и когато се скарате с някого. Опитвате се да обясните как се чувствате. Имате нужда да кажете думите. Искате някой близък да разбере колко сте отритнат и изплашен. Проблемът е, че те никога не разбират. Казват нещо от рода на: „Има много риба в морето“ или „Подобре си без него или нея“, или „Искаш ли чипс?“. Никога не разбират наистина, защото не са го изживели. Не знаят как са стояли нещата, нито как си устроен ти, нито как е устроен твоят свят. Те никога няма

да разберат, че човекът, който те е нагрубил, може да е този, от когото най-много се нуждаеш на света. Те не разбират живота ти, не познават стълбовете спомени, които те поддържат. Всеки е сам в света, сам със собствения си живот. Може да изпращаш писма на хората, да им показваш снимки, но те никога няма да навлязат истински в същността на нещата.

Освен ако не ги обичаш. И тогава могат да те унищожат.

Седнах на земята да изчакам Окланд. Чух нещо надалеч. Не бях много сигурен, но приличаше на рев на тигър. Бях доволен, че рошавият Действащ скоро се появи. Изглеждаше разкаян, заговори ме предпазливо.

— Съжалявам, ако съм те разстроил с нещо.

— Не е твоя вината. Засегна стара рана, това е всичко. Как си?

Той се отпусна на земята до мен.

— Изморен. Горещо ми е. Трябва ли да стоим в джунглата? Не може ли да открием хубава ливадка или нещо друго?

— Вероятно. Но не мисля, че трябва. Единственият начин да открием какво те мъчи е да го проследим. Ти сънува кошмар в апартамента ми, а не си сънувал оттогава, нали?

— Не.

— Значи сме близо до него.

— Какво търсиш?

— Всичко. Нищо. — Свих рамене. — Каквото и да е. Спри ме, ако съм твърде точен за теб.

— Разбирам. Да почакаме и да видим.

Тупнах го по рамото и се изправих.

— Мисля, че открихме как действа това.

* * *

Следобедът ни застигна все още в джунглата. Окланд се държеше доста добре, но аз бях безкрайно разбит и се съмнявах, че той ще издържи. Действащия експериментира да повърви без сако, но аз му обясних, че всякак ще му е горещо, защото се намира в джунгла. Май беше разбрал как стоят нещата и в крайна сметка не взе да ми противоречи.

Обядът бе единствената ни почивка. Жената на фермера ни беше снабдила с повече от достатъчно храна. Продължихме с ускорен ход. Ще ви спестя подробностите. Вървахме, после вървахме още, после вървахме малко. Сигурен съм, че схванахте мисълта ми. Единственото по-особено нещо бе, че пътеката се спусна малко надолу. Движехме се в нещо като дера. Джунглата се извисяваше от двете ни страни. Малко по-различно, но не и вълнуващо.

Започвах да си мисля, че джунглата няма никога да свърши — безизразна и безмилостна. Тогава Окланд посочи нещо пред нас.

— Какво е това?

Тъкмо щях да кажа: „Още шибани папрати, на какво друго ти прилича?“, но като погледнах по-добре, разбрах за какво пита. Приближих въпросните папрати и ги отместих настрани.

— Това е стена — установих аз. Построена отдясно на пътеката, стена от сиви тухли. Изглеждаше стара, като реликва от цивилизацията на Инките. Казвам сива, въпреки че, разбира се, представляваше шарения от черно, сиво, синьо и бяло.

— Ето това е — Окланд потърка с кална ръка изпотеното си чело. — Благодаря на Бога, че се движа с опитен водач.

— Какво бих могъл да кажа? Това е стена. Хайде!

Малко по-нататък открихме, че стената продължава. Някъде в далечината растителността свършваше, сякаш джунглата избледняваше. Ако не грешах, стената стигаше хоризонта. Казах това на Окланд.

— Добре. Почна да ми става досадно вече — измърмори той и размаза още едно насекомо. Сякаш го преследваха. Насекомите не си падаха много по мен, но Окланд неустоймо ги привличаше, беше като Допаз за тях.

Изведнъж чухме същия рев. Веднага се огледахме да видим откъде идва.

— Какво беше това?

— Предполагам, че е тигър — отговорих аз. Звукът беше на около половин миля от нас. — Да, тигър е.

— Това не е никак хубаво, нали?

— Не. Макар че е интересно. Чуй. — Тигърът пак изрева — всеки път го правеше по един и същи начин. — Вмества се. Дигитален тигър в електронна джунгла.

— Дали дигиталните му зъби се усещат добре или зле около врата? — Окланд нервно поглеждаше по посоката на рева.

— Вероятно зле. Предлагам този път по изключение да не чакаме да видим какво ще стане.

Хукнахме по пътеката. Следващия път чухме рева надалеч. Явно се движеше в посока, различна от нашата и това бе добре. Не ни преследваше. Окланд видимо си отдъхна. Не отворих шампанско или нещо друго, но и аз се почувствах по-добре.

След половин час дърветата около нас започнаха да оредяват и небето просветна през клоните. Сивата стена отдясно се простираше надалеко. Последната миля пътеката се движеше леко нагоре. Като погледнахме назад, джунглата ни се стори огромен басейн от цветове; купа, чийто капак приближавахме.

Виждахме все по-малко дървета. Вече вървахме по-скоро през тъмна гора, отколкото през джунгла. Земята също не бе покрита с толкова дебел килим пълзящи растения и стъпвахме по червена пръст. На петдесет ярда от нас имаше скала — явно бе крайната точка на джунглата и ние се запътихме натам. Последният откъс бе много стръмен. Когато стигнахме върха и двамата дишахме тежко.

Но все пак си струваше. Пред нас се разстиляше равнина, гладка и гола като изключим разпръснатите тук-там храсти и ниски дървета. Надалеч, на около миля, сива планинска верига закриваше половината небе.

Но най-важното беше сградата — точно от другата страна, сгушена в планината, приличаше на замък, построен върху колона. Широчината на основата бе около дваисет ярда. Високата колона се издигаше около двеста метра, преди да се разшири дотолкова, че да крепи замъка. По-тънки стълбове, широки няколко метра, държаха четирите ъгла на по-високата част. От една кула се вееше бял триъгълен флаг. Гледахме го, олюлявайки се, и се усмихвахме.

— Странна сграда — пое си дъх Окланд. — Но ми харесва.

— Хубаво място — съгласих се аз. — Пак извадихме късмет.

— Знаеш ли на кого е?

— Не. Но те ще ме познаят. Хайде. Да вървим.

Силен рев точно зад нас ни оглуши.

— По дяволите — изругахме едновременно и се извърнахме.

Там нямаше никой.

— Къде е?

— Не знам.

С гръб един към друг, движейки се в кръг, ние бавно огледахме храстите.

— Старк.

— Шшт.

Спряхме и се ослушахме. Само приглушеното пукане на пръчки и шумоленето на листа ни подсказаха, че тигърът е някъде в храстите.

— Как е дошъл дотук?

— Тихо. Шшт.

Мощен рев разлюля отново гъсталака от папрати вляво от пътеката. Джунглата ни обгърна отново, при това с невероятна скорост. Имахме само десетина ярда свободно пространство, но то бързо се смаляваше. Още един страховит рев. И двамата се извърнахме в неговата посока.

— Какво ще правим?

— Не знам. Всъщност... ще излезем бавно от джунглата.

В първия момент си помислих, че се спуска нощта — ясното слънце беше изчезнало. Отново се движехме в тъмнозелена мъгла. Но когато погледнах нагоре, видях, че небето е закрито от дървета и лиани. Вървахме все по-бързо, ала и джунглата не изоставаше, заграждаше ни. Вдигахме доста шум, но не колкото храсталаците пред нас, а ревът се разнасяше все по-оглушителен.

— По дяволите! — възмутих се аз. — Не става. Може би ни трябва План Б.

— Какъв е?

— Обикновения — бягаме.

— Добре звучи.

Мигом се обърнахме и хукнахме. След два ярда пред нас величествено се изправи най-големият тигър, който някога съм виждал. Е, добре, не съм срещал много, но знам нормалните им размери. Този не беше обикновен — великански тигър, дълъг осемнайсет фута. Гърбът му бе на пет фута от земята, ченето — широко около фут и отчайващо пълно със зъби. Оранжеви, черни и бели ленти се виеха по ярката му козина. Цветовете също бяха дигитални, но това не беше толкова успокояващо, колкото може да ви

се стори. Не ставаше въпрос за компютърна графика. Чувахме го как диша.

— О, Боже! — възкликна Окланд с похвално самообладание.

Тигърът изръмжа и пристъпи крачка напред. Беше само на три ярда от нас, разстояние, което би могъл да преодолее с един скок. Казвам това, защото тигърът приклепна и мускулите му се свиха в готовност за скок. В този момент ми стана съвсем ясно колко надалече ще скочи, съвсем ясно. За нищо друго не можех да мисля. Изведнъж Окланд се обади:

— Ела тук, писи, писи.

— Моля? — втренчих се в него. Действащия бе протегнал трепереща ръка към тигъра. Лицето му, в преобладаващо зелено, се гърчеше от страх.

— Ела тук, писе. Хубаво писе.

Погледнах тигъра. Бях изумен. Той също като мен изглеждаше объркан от развитието на нещата. Все още стоеше наострен, с извит гръб, готов за нападение, но и не помръдваше. Изчакваше.

— Ела тук, писи, писи.

Тигърът ни гледа така още един миг. После изведнъж седна. Намести предни лапи на земята и опъна глава напред.

— Браво. Как се сети? — Бях впечатлен.

— Просто ми хрумна — прошепна Окланд. — А сега какво?

Направих внимателна и микроскопична крачка напред. Тигърът си остана там, където беше. Гледаше ни с любопитство.

— Проблемът е — казах аз, — че искаме да сме от другата му страна. И макар да изглежда спокоен...

Спрях и се втренчих. Тигърът не беше спокоен. Той бе мъртъв.

— О, не — извика Окланд. — О, не.

Очите на тигъра гледаха, без да виждат. Цялото му тяло трепереше. След малко вече се тресеше, а очите му изскочиха, едно след друго. Разляха слюз и кръв върху носа му. Червено кървящо месо започна да се лее от очните ябълки, сякаш изтеглено с невидими куки. Цялото му тяло се пропука. Кожата се късаше от вътрешно напрежение.

— Той ще... — изскимтя Окланд. — Той ще се разпадне...

Изведнъж козината на тигъра се разцепи. Нагоре се стрелна кула от месо. Потреперваше, олюляваше се, докато се издигна на петнайсет

фута и замря гротескно голяма. Сто пъти по-голяма маса, отколкото тигърът би могъл да побере в тялото си. Кръвта пулсираше, пръскаше, изливаше се, придобиваше форма в злокобната тишина.

Нощта се спусна за миг. Навсякъде бе пълна тъмнина освен пред нас, където метаморфозата разпръскваше зловонен оранжев блясък надалеч. Вече нищо не беше дигитално, забелязах безпомощно аз. Беше си реално във всяко едно отношение. Тогава отново ушите ни прокънтяха.

— Хайде — изкрещях и сграбчих Окланд.

Той бе прикован от ужас.

— Не мога. Не мога.

— Разбира се, че *можеш*. Бързо, преди да е станало още по-зле!

С грубост успях да го изкореня от мястото му и да го помъкна край купчината плът. Докато преминавахме, кървава разкъсана жила полетя към нас и ни удари. Горещината и вонята раздразниха обонянието ми. Окланд се спъна и падна върху един храст в тъмнината. Издърпах го назад.

Бутнах го пред мен. Ръмженето зад нас се усилваше като дълго, извиващо се стенание. Бяхме изминали около десет ярда, препъвайки се и залитайки в равнината. Тогава звукът достигна своята кулминация и експлодира в рев. В сравнение с него този на тигъра приличаше на нежно скимтене. Всяка частица в главата ми започна да вибрира. Окланд стенеше и фъфлеше неразбираемо. Препъваше се, а тялото му се мяташе насам-натам.

Той беше изчезнал. Всеможещият Действащ не бе вече там. Беше се изпарил. Сякаш никога не го е имало. Окланд бе станал отново дете, изплашено петгодишно хлапе в тяло на шестдесетгодишен. Сграбчих едната му ръка и я провесих през раменете си. Хванах го за кръста и го понесох по най-бързия начин. Мускулите ми се напрегнаха. Отново чухме рева и този път, невероятно, още по-силно. Беше навсякъде — зад нас, около нас, вътре в нас. Приведен от тежестта на Окланд, аз извих глава нагоре и погледнах в далечината. В тъмнината успях да видя замъка, чудно осветен отдолу с особени жълти светлини покрай колоната. Приличаше на водна кула, на произведение на изкуството. Тръгнах натам по най-бързия начин.

Но всъщност прекалено бавно, а и пътят дотам бе дълъг. Пробяга лъч и освети пътя отпред на около пет ярда в ярко червено. Знаех, че

блясъкът се излива от дупките в тялото зад нас.

— Не мога нищо да направя — мълвеше Окланд. Главата му се тресеше и се поклащаше напред-назад, докато бягах. — Не мога да го спра.

Той не говореше на мен. Чувах как ужасният рев ни приближава отзад. Нещото се движеше леко, вместо да разтърсва земята. Това още повече влошаваше нещата. Все по-трудно ми бе да се справям с Окланд. Той не беше на себе си. Отново и отново мълвеше, че не е негова вината. Все едно носех торба, пълна с камъни. Видях храста пред нас, едва когато беше вече късно. Спънах се в него и паднах с лице в чакълестата земя. Сkochих по най-бързия начин — чувствах как се стича кръв по бузата ми. Погледнах назад.

Няма да го разберете. Няма начин да ви обясня какво видях. Спомнете си времето, когато сте били на пет и сте сънували нещо лошо. Спомнете си какво ви е накарало да крещите „мамо“, какво ви е накарало да си дерете гърлото от ужас, докато светне лампата в коридора и чуете стъпки към стаята си. Спомнете си как ви се е струвало, че сърцето ви ще спре, че вътрешностите ви ги няма. Сякаш цялото ви тяло ще се превърне в камък, студен камък.

Беше високо трийсет фута. Галопираше с маниера на кон, само че влудяващо бавно. Нямаше кожа, само извити червени мускули, които се триеха един в друг, разтягаха се, свиваха се, разделяха се и се прибираха. Изглеждаше сякаш има ездач, ала нямаше. Само капеща червена форма на гърба, форма, която се кривеше и плюеше. Гризящите останки на някой, който те е наранил, когато си бил твърде малък, за да можеш да запомниш. Мъжът в парка или вторият баща, портиерът или потният чичо, размазани и мъртви. Мъртви, но все още движещи се, растящи, кривящи се, полудели от смъртта. Тътенът им изгаря мозъка ти, овъглява стената, която си издигнал срещу спомена за нещастиято.

Нещо лошо.

Наведох се, сграбчих Окланд за якето, изправих го на крака и го помъкнах с мен отново. Хвърлих последните си сили да се махнем оттам. Пред нас замъкът светеше, все още недостижим. Отзад шумът не се усиливаше, макар и да ни доближаваше. Опитах да се концентрирам върху светлината отпред. Опитах да си внуша, че ни тегли към себе си, опитах да въвлека и Окланд в този поток. Замъкът

примигна и отскочи сто ярда назад. Продължихме да бягаме. Той отново примигна и се отдалечи. И така няколко пъти. Ставаше все по-далечен, колкото и да драпах напред. Обувките ми потъваха в дълбоката сива кал. Все по-трудно ставаше да движа краката си с калните буци, полепнали по подметките ми. Светлините на замъка подскачаха все по-надалеч. Бяха на миля, на две, на сто мили далеч.

Окопитих се и погледнах отново назад. Чудовището бе по-близо, съвсем близо, а ние никъде не стигахме. Вече трийсет секунди пред нас стоеше един и същи храст. Колкото и да бързах, ние не се придвижвахме.

Сега когато замъкът бе на хиляда мили от нас, светлините изгаснаха.

— Окланд! — изкрещях в ухото му. Все още го влачех напред. Той само измърмори нещо. Тежеше ми все повече с всяка стъпка. Клетка по клетка аленото по лицето му се разливаше и заемаше все по-значителна част от него. Отново му изкрещях и го ударих по лицето с всички сили.

— Не беше моя вината! — изпищя той. Думите прорязаха брътвежа му. — Не мога да ѝ помогна!

— Окланд! Трябва да тръгнем в обратната посока!

— НЕ!

— Да, *налага се*. Довери ми се.

— Не мога!

— Трябва. Трябва да посрещнем това или *то ще те обсеби*.

— Не!

Той плачеше. Сълзите мокреха лицето му. Не исках да го правя, но знаех, че трябва.

— Да! — заковах на място, освободих се от него и се обърнах. Изведнъж шумът се усили. Нещо дращеше и стържеше като с метал върху стъкло. Или все едно трепереци ръце сваляха цип с отчаяна, колеблива бързина. Отново видях чудовището и почти без да усетя, се хвърлих нагоре. Опитах да обърна Окланд, но той бе силен в страха си, непоклатим като скала. Чудовището изрева. Кръв шурна от носа ми към земята.

— Обърни се, Окланд, по дяволите! — изкрещях му аз. — Обърни се!

Всеки човек си има особена сила, която се появява, когато няма алтернатива. Насочих силата си към Окланд, изправих го с една ръка. Изкрещях му да погледне, но той стискаше упорито клепачи, а ръцете му закриваха лицето. Спуснах се към него и извих ръцете му зад гърба. През това време чудовището изгори лицето ми с близостта и вонята си. Затворих очи и отворих насила тези на Окланд.

— ВИЖ ГО!

* * *

Тишина. Отворих очи. Нямаше го.

Пред мен стоеше Окланд, с ръце върху лицето си и плачеше. Едва го видях, защото бе абсолютен мрак. Светлината си беше отишла с чудовището. Окланд ме отблъсна, когато посегнах да докосна рамото му. Отдалечих се на ярд. Отпуснах глава, поех си въздух. Изведнъж осъзнах как ме боляха мускулите, как бях плувнал в пот, как треперех. Колко ми се искаше да видя мама.

Обърнах се и погледнах замъка. Беше само на четиристотин ярда. Фенерите светеха и препращаха лъчи по колоната. Главата ми се люшна назад и се взрях в тъмното небе, докъдето стигаше светлината.

Окланд се бе вкаменил като статуя. Задушаваше се от ридания. Нищо не можех да направя за него в момента.

Кажете си мнението за тютюнопушенето — че е лошо за здравето, че убива хората. Знаем тези неща. Всичко, което мога да кажа е, че понякога те не изглеждат особено важни. Ако не бях пушач, този миг би бил подходящ да стана. А откъде, по дяволите, бих могъл да си купя цигари?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

След пет минути най-лошата част от бурята бе преминала. Окланд все така си стоеше с гръб към мен, но не толкова вдървен. Беше се посъзвел. Постави ръце на хълбоците си и се приведе. Главата му клюмна. Запалих нова цигара с фасата от предната. Искаше ми се да изпуша някоя, която да е дълга поне ярд.

Все още нищо не можех да направя, все още не. Не можеш просто да прегърнеш някого, преминал през нещо подобно. Не можеш да кажеш „Няма нищо, спокойно“. Не върви. Чудовищата в Страната на Звездите са лични. Казвам ви го по най-разбираемия начин. За мен е без значение. Не беше задължително Окланд да се почувства така. Това си бе чудовището на Окланд. Човек никога не може да разбере нечия друга болка докрай. Когато си видял нещо подобно и си почувствал как се връщаш при детските си ужаси, нямаш нужда от успокоителните думи на непознат. Те не значат нищо за теб.

Съзнанието е като воден басейн. Нивото на водата нараства с възрастта. Водата става все по-дълбока, изглежда по-спокойна. Само случайна мисъл или импулс издават дълбочината, но това се случва рядко.

Ала на дълбокото, точно на дъното, може да лежи нещо. Нещо умряло преди много време, нещо изгнило и противно, което нарушава спокойната водна повърхност. Окланд току-що бе видял как едно мехурче се издига от дъното, бе помирисал вонята на разложението. Когато се случи нещо такова, човек не иска другите да го приближават. Да не би да им замирише.

Затова насочих мислите си към моята работа. Уморено ги повлачих към поредното събитие — винаги следва нещо и аз винаги мисля за него.

На друго място, по друго време, замъкът отсреща би ни се сторил доста чудноват. Но в този миг приличаше на приятно място. Долната част се издигаше перпендикулярно няколко стотици фута. Макар да бе направена от тухли, изглеждаше на стотици, хиляди години.

Замъкът бе кацнал върху колоната като птиче. Трябваше да стигнем един от стълбовете към ъглите. Не бяха големи, но смятах, че ще можем и двамата едновременно да се изкачим по един от тях. Край нас цареше абсолютна тишина, дори листата не шумоляха. Но замъкът светеше. Значи хората си бяха у дома. Само се надявах да не ни създадат проблеми. Имахме си в излишък. Допълнителни проблеми или заместители на проблеми — все неща, от които не се нуждаехме в момента.

Счу ми се нещо отзад. Обърнах се бавно. Окланд се изкашля и също се обърна. Не ме погледна в очите поне още половин час. Начинът, по който бе присвил рамене, показваше, че се срамува, но той не можеше да сподели това. Лицето му обаче изглеждаше малко по-добре — следствие от срещата с чудовището и нямаше да трае дълго. Изглеждаше изморен, изглеждаше стар. След малко проговори:

— Ти наистина знаеш какво правиш, нали?

Нищо не казах.

— Винаги съм смятал, че ония приказки за среща с проблемите очи в очи са празна работа, въздухарска психология.

Пак нищо не казах. Имах си причини.

— Както и да е — сви рамене той. — Благодаря ти.

— Няма проблеми. Готов ли си да продължим?

Действащият преви ръце за миг. После почти ме погледна.

— Не може ли, не може ли да се събудим за малко?

— Страхувам се, че не.

— Защо?

— Просто не можем. Когато човек влезе по начина, по който го направихме ние, няма път назад.

— Не може ли да се върнем по пътя, по който дойдохме? Зная, че е дълъг, но не знам колко още ще издържа.

— Не. Този път вече го няма. Нещата се променят. Пътят ни дотук зависеше от същността, личността и мотивите ни. Няма връщане назад в Страната на Звездите.

Той въздъхна тежко. Забелязах, че ръцете му все още треперят.

— И какво ще правим сега?

— Отиваме в замъка.

Окланд премести поглед към тухлените стълбове.

— Има ли асансьори в тези неща?

— Не. Ще се покатерим.

— Старк, ти си полудял! — изкрещя истерично Окланд. — Ако си мислиш, че ще успея да изкатеря стотици фута гладка стена, ти си си загубил ума. — Продължи да се горещи още на тази тема. Дадох му време. Хората винаги се чувстват по-добре, когато излеят притесненията си за нещо, което не е главният проблем.

Прекъснах го, когато започна да се повтаря и гласът му затрепери.

— Шшт — казах аз. — Ела с мен.

* * *

Час по-късно бяхме изкатерили три четвърти от единия стълб. Но няма всичко вървеше добре? Как мислите?

Не обясних на Окланд как ще се изкатерим. Просто го накарах да тръгне с мен през равнината към замъка. От време на време лунна светлина се процеждаше през плътния облак отгоре, осветяваше бледо равнината и разхвърляните призрачни храсти. След горещината на джунглата усещахме студ, но бяхме прекалено близо до замъка, за да измръзнем. Не ни отне много време да стигнем колоната, макар че някъде по средата трябваше да поспрем, за да пропуснем един сънуващ да мине пред нас.

— О'кей — казах аз като застанахме пред една от тънките поддържащи колони. — Отново е време „да повярваш на Старк“.

Окланд ме погледна. Мрачен песимизъм стягаше лицето му. Знаех, че замъкът бе позакъснял. Той бе прав за едно — не можеше да продължава да върви безкрайно, не и в състоянието, в което се намираше. Лицето му изглеждаше така, сякаш бе рисувано от импресионист, решен да достигне до крайностите на техниката. Краен фарс, след който художникът няма как да не осъзнае, че е постъпил глупаво, и да не започне да рисува подобаващо.

— Старк — каза той бавно и внимателно. — Тази колона е висока няколко стотици фута. Аз съм само едно обикновено човешко същество и като такава се налага да се ограничи в законите на физиката. Не виждам начин да се изкатеря по това.

— Гледай.

Протегнах ръцете си към него като мим, да види, че нямам никакви подплънки. Всъщност, искаше ми се да имам, но единствените, с които разполагах, сигурно все още циркулираха в системата за времето в Стабилния. Стигнах колоната и въздъхнах. Изхвърлих скептицизма на Окланд от ума си. Наместих върховете на пръстите си в пукнатините между тухлите и пренесох тежестта си върху ръцете. После внимателно повдигнах единия си крак от земята и вместих носа на обувката си в пукнатина. Изтласках се нагоре и преместих едната си ръка напред.

— Да, долу-горе така си го представях — мърмореше Окланд. — И затова казвам, че *не мога да го направя*.

Не му обърнах внимание. Повдигнах другия си крак. Открих пукнатина и за него. Спрях за миг, после бързо изкатерих петнайсет фута от колоната. Чух лека въздишка отдолу. Обърнах глава и му се ухилих. После бързо слязох на земята. Окланд се втренчи в мен така сякаш току-що се бях превърнал в купа с плодове.

— Как, по дяволите, го направи?

— Точно така, Окланд, точно така. Силен съм, но не съм свръхчовек. Не си ли спомняш какви са сънищата? Никога ли не ти се е случвало да ти се изпречи нещо, което да трябва да изкатериш?

— Да, но...

— А налагало ли ти се е да се екипираш с шипове за обувки, въжета и подобни глупости?

— Не.

— Точно така. Това е Страната на Звездите, Окланд. Трябва да се изкатерим, защото така го изисква ситуацията. Това е атмосфера, мисъл, а не действие. Не прилича на истинското катерене. Тук нещата стават по различен начин — веднъж след като тръгнеш, ще ти се стори, че пълзиш по равна повърхност, макар и да съзнаваш, че се катериш нагоре.

— Значи, ще мога да го направя?

— Ако си го позволиш, да. Просто трябва да го приемеш.

Той въздъхна тежко и стъпи на колоната. Водех ръцете му по пукнатините. За миг застина. После повдигна десния крак и намери пукнатина в стената. Стегна внимателно мускулите на същия крак и подхвърли тялото си нагоре. Пръстите му побеляха от усилието. Чувах учестеното му дишане.

— Добре. Сега бързо намери къде да поставиш другия си крак.

Направи го и увисна така. Мускулите му вибрираха от усилието. В следващия миг се изтърси на земята по най-недодялания начин. Въздъгнах вътрешно. Имаше за какво да отговаря Центъра. О'кей, на повечето хора им е трудно да се справят с положението на нещата тук, но Окланд бе върхът. Никой, който смята, че бележките са важно нещо, не би могъл лесно да полети.

— Хайде да го направим заедно.

— Няма да стане, Старк.

— Напротив. Хайде!

Следвахме същия модел. Когато и двамата един до друг се заловихме за колоната, аз обърнах глава към него.

— Много е лесно — успокоих го, като го гледах право в очите. — Изобщо не се катерим. Само вървим някъде, където по случайност, е нагоре.

— Правилно.

— Виждаш ли колко е лесно? — продължих аз. Бавно повдигнах десния си крак. Той следваше движенията ми. Полагаше огромни усилия, но успяваше. — Сега дясната ръка. — Закрепихме десните си ръце. Нещо трепна в ума ми. Стори ми се, че пълзим по тухлен път, а не че се катерим по колона. Явно и той си мислеше същото. Заедно повдигнахме левия крак, лявата ръка. После си починахме за миг, висейки. И все пак не висяхме.

— Мисля, че схващам — каза Действащия с лека гордост.

— Добре. Готов ли си да продължим?

Той кимна. Потеглихме нагоре. Беше схванал.

Бяхме изминали две трети от пътя нагоре, когато ми се стори, че чух нещо. Всъщност от няколко минути чувах ехо от далечен пир, но не беше това. Рязък, свистящ звук. Хвърлих един поглед надолу към земята, но не видях нищо. Свих рамене и продължих нагоре със същия внимателен ход, за да може Окланд да ме следва. След миг отново чух същия шум.

— Какво беше това? — запита раздразнен Действащия.

— Не знам — казах аз. — И ти ли го чу?

— Да — огледа се той. — Нещо изсвистя.

Минахме още няколко ярда. Отново чухме свистенето, но два пъти бързо едно след друго. Изведнъж нещо тънко и дървено

рикошира върху колоната близо до ръката ми.

— По дяволите! Обстрелват ни със стрели.

— Страхотно! — подивя Окланд. — Супер! Искам само да кажа, че ние висим на тухлена колона сто фута над земята и по всичко изглежда, че ни целят със стрели. — За миг той се олюля застрашително. Сграбчих го за рамото и го придърпах отново към колоната.

— Окланд, чуй ме. Ние не се катерим, забрави ли? Ти каза, че не можеш да се покатериш толкова нависоко, а виж къде сме. Така че ние не се катерим. Ако нещо полети към теб, залегни. Опитай да не мислиш за краката си. Само залегни и всичко ще е наред. Няма да паднеш, освен ако не си помислиш, че ще го направиш.

Лицето му проблесна напрегнато в тъмнината, но той кимна леко. Друга стрела прелетя покрай нас. Побутнах го да побърза. Колкото по-високо се изкачвахме, толкова по-често ни обстрелваха. Горе се чуваха развълнувани гласове. Близо до мен профуча копие. Без малко да се нанижа на него, ако не го бях видял и не се бях шмугнал зад колоната. Въодушевен от примера ми, Окланд избяга от пътя на една стрела. Не беше кой знае колко величествено, дори залитна, но успя.

— Добре се справи — похвалих го аз. Той ми се ухили в полумрака.

Скоро стрелите зачестиха и ние бързо се скрихме зад колоната. Няколко ярда нещата вървяха добре. После горе се отвори малък люк и отново ни засипаха с опасни предмети.

Върнахме се на предишното си място отпред на колоната и продължихме да се катерим с всички сили. В този миг чухме щракване на метал. Погледнахме нагоре и видяхме ръба на голям железен казан.

— Мамка му, Окланд, пак отзад!

Преместихме се точно навреме, за да избегнем водопада от врящо масло, който попари земята под нас. Застинахме за миг, треперейки.

— Струва ми се, че не се радват да ни видят — отбеляза Окланд и се олюля. — А ти каза, че това е добро място.

— Така е — кимнах. — Те просто вземат предпазни мерки.

Внимателно показах глава към другата страна на колоната.

— Хей! — изкрещях аз. — Хей!

— Какво правиш? — изсъска Окланд.

Една глава с конусовиден железен шлем надзърна над назъбените стени, трийсет фута над нас.

— Хей! — извиках отново.

— Какво? — отвърна ми глас. — Какво искате?

— Бихте ли спрели да стреляте по нас, моля ви? Нещата и така са достатъчно трудни.

— Това си е ваш проблем. Вие ни нападате. Какво си мислите, че трябва да направим, да ви постелем червен килим ли?

Край бузата ми изсвири стрела.

— Ние не ви нападаме. Исусе, само двама сме!

— Не ни интересува!

— Вижте! — вбесих се аз. — Не знаете ли кой съм?

— Не — отвърнаха ми. — Трябва ли?

— По дяволите — измърморих си, а после извиках: — Кой ръководи всичко това?

— Аз.

— О! — Увесих глава за миг. Дадох знак на Окланд да продължи катеренето и го последвах, крещейки.

— Тук ли е Кралят? — рискувах с друг въпрос.

— Разбира се. Това е Врящият замък.

— Мога ли да говоря с него?

— Не. Има среща.

Една стрела се удари в колоната над мен и ме перна по бузата.

— Съжалявам — каза гласът. — Отново е време за врящо масло.

Погледнах нагоре. Черният казан вече бе наведен надолу от ръба на колоната. Окланд зави към другата ѝ страна.

— Не, недей! — извиках му аз — Почакай за момент! Хрумна ми нещо.

— Дано да е интересно.

— Такова е. Виж, върви при Краля и му кажи, че съм Старк, о'кей?

— Какво да му кажа?

— Че съм Старк.

— Съжалявам, но трябва да говорите по-високо. Маслото ври точно до мен.

— Че съм Старк! — изкрещях аз.

— Какво си?

— Аз! Аз съм Старк!

— Е и?

— Просто му кажи, ще го направиш ли?

Друго копие профуча наблизко.

— Ами, не знам — отговориха ми. — Откъде да съм сигурен, че няма да се превърнете в глутница от двайсет хиляди побъркани варвари или племе монголски войници, тръгнали да грабят?

— Гарантирам! — Изкрещях сподавено. — Това няма да се случи!

— Хм. — Главата изчезна за миг. Дочух разгорещено обсъждане. Съвсем случайно и двамата с Окланд погледнахме надолу към земята. Беше далече. Главата отново се появи.

— О'кей — каза войникът. — Ето какво ще направим. Ще опитам да говоря с Краля. Ще видя какво ще каже. Между другото, съжалявам, но приятелите ми ще трябва да продължат да стрелят по вас, за всеки случай. Съгласни ли сте?

— Исусе, добре, но побързай! Можеш ли да задържиш маслото?

— Ъ-ъ... да, добре. Но само докато се върна. Това ми е любимото занимание.

Главата изчезна зад укреплението. Последва кратко затишие, после огънят от стрели бе възобновен. Минахме в задната част на колоната. Окланд бе впил нокти в стената с нарастващо отчаяние.

— По-добре да продължим нагоре.

— Май беше казал, че ще те познаят — пое си дъх Окланд и тръгна уморено нагоре.

— Те ме познаха, по принцип. — Сянка пробяга през люка над нас. Шмугнахме се отново отпред. Съвсем навреме, защото заваля градушка от камъни. Исусе!

Придвижвахме се нагоре. Обикаляхме колоната в зависимост от посоката на опасните оръжия, летящи към нас. Близко до върха лицевата част на колоната бе много по-безопасна, защото укреплението стърчеше напред и стрелците не успяваха да се прицелят добре. За нещастие нямаше начин да продължим да висим там до безкрайност, а люкът бе добре заварден.

Най-горе се сгушихме в основата. Стрелите свистяха обезпокояващо близо до нас. Някои войници висяха от укреплението,

а други ги държаха за краката. С тази тактика изстрелите им зачестиха, както и камъните. Окланд едва се движеше. На мен самия ми бе трудно да продължавам да стоя в тази поза. Тогава чухме оглушително скърцане. Преместихме се към люка. Изведнъж осъзнах какво ще направят. Те все пак щяха да излеят маслото, копелетата.

— Старк, ще падна — изстена Окланд. Видях, че говори истината. Скърцането премина в стъргане. Войниците бавно накланяха казана. Успях да сграбча Окланд точно преди да полети надолу. За лош късмет трябваше да мина в задната част на колоната, за да го стигна. Погледнах огромната черна уста на казана. В същия миг си помислих, че врящото масло ще ни залее.

Тогава някой изкрещя. Казанът се олюля назад. Няколко ръце се промушиха през люка и ни издърпаха.

* * *

— Старк, привет! Макар и да съм Крал, няма начин да не изразя колко много се радвам да те видя пак.

— Йеа, хъх, здрасти — казах аз и леко се поклоних.

Притихналите и почтителни вече войници ни въведоха в огромна мраморна стая, украсена с разноцветна коприна. Войници и слуги в ливреи стояха чинно в коридора. Живите редици продължаваха до приемната на Краля. Минахме по дебел син килим към центъра на стаята.

Кралят седеше на голям златен трон, обграден от две кралици в бели рокли. Всяка от тях държеше по една голяма сива хрътка на каишка, обсипана със скъпоценни камъни. Една от кралиците много приличаше на Зоя, жената, която живее в моя блок, но това можеше и да не значи нищо. Понякога означава, друг път — не. Не е важно. А може и да е — не знам. Ако мисля твърде много за тези неща, ще свърша на улицата — ще събирам огризки от кофите за смет и ще крещя по колите. Зад кралиците стояха благородниците, всички със засукани мустаци, облечени в тесни копринени сака и широки къси панталони. Кралят, около четиридесетгодишен, с подстригана кафява брада, ни изгледа усмихнат за миг, докато изтърсваше пепелта от

пурата си в нещо, което приличаше на пепелниците в хотелските фойета.

Аз, разбира се, никога не го бях виждал, но той ме позна. Знаете как понякога в сънищата ви се появяват хора, които никога не сте виждали преди, а ви се струва, че са ви приятели. Нещо такова беше. В действителност е малко по-сложно, когато се отнася до мен, но по принцип е така.

— Трябва да се извиня — продължи Кралят — за бдителността на войниците си. Те са помислили, че сте разузнавачи на Копелето Узурпатор Квентор, злият похитител на чистотата, бичът на спокойствието в кралството през последните двайсет години. Злото на Илериамит го е направило силен. Затова моите достойни бойци трябва да внимават по всяко време. Той е магьосник и често променя вида си. Появява се като гарван, като честна девойка. Но никога няма да победи! — завърши въодушевено той и властно изрева: — Аз, благородниците и верните йомани ще защитим паметта на скъпата ми майка, добрата Кралица Туамбо и никога, никога няма да отстъпим!

Всички — слуги, войници и благородници — подкрепиха със спонтанни възгласи думите му.

О, Боже — помислих си, — каква сбирщина диваци! Знаем, не е възпитано, но мразя военните и магьосническите истории. Напомнят ми анимационни приказки. Но все пак знаех как да се държа. Направих още по-дълбок поклон. Сръгах Окланд да следва действията ми.

— Абсолютно — казах най-искрено. Окланд също смотолеве нещо с широка застинала усмивка. Мисля, че му дойде много.

— И какво те води насам към нашето свято кралство, о, Старк, самотни боецо по пътя на справедливостта?

Не обърнах внимание на подхилкването на Окланд. Пристъпих напред.

— Ами, Кралю, вижте. Не идвам заради себе си, а като водач, като придружител на Лорд Фел на Окланд. — Посочих Действащия. Той отново се поклони. Задушаваше се от сподавен смях. — Негова светлост се намира в голямо затруднение. Пътуваме от дълго време и търсим разрешение на проблемите му.

— Разбирам — отвърна мъдро Кралят. — Разбирам, че злото го е белязало. — Това, предполагам, се отнасяше за цвета на лицето на

Окланд, въпреки че никой не знае. Може би не хареса самото му. — Къде се намира източникът на злото?

— Страхувам се, че е далеч оттук, през много планини, в царството на Пайетите, вероятно.

— Пайетите. Къде е това, боецо?

Тършувах в ума си, импровизирах напосоки.

— На много, много общества оттук, скъпи сеньоре. На много мили оттук. Трябва да се мине през Коридора на Йопер и Съзвездието на Вечния Звук.

Това се оказа прекалено за Окланд и той се разсмя. Кралят премести поглед към него.

— Негова светлост намира нещо забавно в това?

— Не, не — отговорих бързо. — Това е част от проклятието върху него. Злата магия на вълшебника Телефон го кара да се смее в *абсолютно неподходящи моменти*.

Окланд разбра. Съвзе се достатъчно, за да придобие сериозен израз на лицето. Кралят кимна и се обърна отново към мен.

— Ами, Старк, ето съвета ми. Почините си тук известно време. Нощем навън има дракони, а вас ви чака дълъг път.

— Би било прекрасно — казах аз.

— Така да бъде тогава. В девет ще пируваме, но първо ви предлагам да се възползвате от удобствата на нашия замък — да си вземете по един душ, да се поосвежите...

— Страхотно!

— Добре. Обрик ще ви покаже стаите. Скоро ще пристигнат и Пуфитата ви. Надяваме се отново да поговорим с вас. Има много неща, които трябва да обсъдим.

Войникът, с когото си бяхме крещели, пристъпи до мен и заедно се поклонихме на Краля още веднъж, преди да тръгнем по килима към коридора.

— Съжалявам за стрелбата — развесели се Обрик. Той ни водеше през загадъчния лабиринт от каменни стаи и коридори с високи стени. — Знаете как е.

— Какво представляват Пуфитата? — запита Окланд. През цялото време се стараше да се държи сериозно.

— Помагат, когато се къпете — отговори войникът. — Заглушат шума от водата, грижат се да не ви е прекалено широко в спалнята.

— О — Окланд смаяно се усмихна. Никога не бях чувал за Пуфита. Гостоприемството на Краля към нас очевидно превишава границите на обикновеното.

Тогава се почувствах малко странно. Нищо особено, леко чувство, сякаш бях забравил нещо. Отмина.

Показаха ни голяма, празна стая. Каменните стени бяха покрити със светлокафяви тухли. Върху каменната маса имаше разнообразие от плодове и сандвичи. Обрик ни остави с думите да чакаме. Окланд веднага се спусна към храната. Бе напъхал няколко сандвича в устата си, когато забеляза това, което видях и аз. Ръцете му променяха цвета си.

— Дай да ги погледна — казах и той ги протегна към мен. — Не си много зле — изучих го аз. — Оцветяват се само отгоре. Дланите ти все още са здрави. А те са най-важни.

— Но не съм и добре, нали?

— Не. — Умът ми сякаш ме гъделичкаше; нещо ставаше, но не знаех какво.

— Защо сме тук? — Без да усети, Действащия бе поднесъл друг сандвич към устата си. Бузите му продължаваха да са все така издути. — Имам предвид, близо ли сме до моя поток или... какво? Какво? Не казвай „Да почакаме и да видим!“

— Ще си починем — усмигнах се аз. — Ти трябва да... или... — Забравих какво щях да кажа. — Или — разтърсих силно глава, опитвайки се да си спомня. Не можех, защото друга мисъл се оформяше в съзнанието ми. Каква бе тя, по дяволите?

— Старк, добре ли си?

— Добре съм. Ти трябва да... или... — Изведнъж си спомних. Объркващата мисъл бе изчезнала. — Трябва да си починеш, иначе ще се преумориш. Все едно си лягаш вкъщи. В началото всичко е наред, после се чувстваш много уморен и започваш да халюцинираш. Тук е същото, дори по-ясно, защото не можеш да сънуваш.

— А това е петзвездна версия на уютния дом, който видяхме снощи?

— Нещо такова, но много повече. Тук сме на сигурно място. Може и да ти приличат на влечуги, но са добри хора.

— А ние добри ли сме?

— Да, защото пристигнахме първи.

— Това — изрече прочувствено Окланд — е добра новина.

— Утре ще стигнем до потока. Ще възстановиш силите си. Може би ще открием начин заедно да разсеем Нещото, което те тормози. Но сега е време за почивка.

Някой дръпна дебелия кадифена завеса, която служеше за врата и две жени влязоха в стаята.

— Добър вечер, господа — поздравиха ни те едновременно с усмивка.

Опулихме се. Бяха еднакви, с красиви, нахални лица и безупречно прибрани нагоре медноруси коси. (Напомняха за учителката ми, когато бях на седем. Доста бях хлътнал по нея. Мис Тейлър, така се казваше. Споменът бе сложен, топъл от детска обич, но наситен със смущение. Един от съучениците ми бе оставил бележка на бюрото ѝ на Св. Валентин, като написал, че я обичам и се подписал с моето име). Гледаха с големи и влажни очи, усмивката им откриваше перфектни зъби. Бяха облечени в луксозни кафяви хавлиени халати.

— Тъхъ, здрасти — казах аз. — Съжалявам, да не сме влезли във вашата стая?

— О, не — засмяха се те, отново едновременно. — Ние сме вашите Пуфита.

Изведнъж разбрах какво са „Пуфитата“. Тези жени наистина влизаха под душа с теб, само за да заглушат шума от водата и да не ти е прекалено широко, каквото и да означаваше това. Странен начин да си изкарваш хляба.

— Правилно — озадачих се леко аз. — Значи е време за душ тогава.

— Старк — промърмори тихо Окланд, — да не би тези дами наистина да влязат с нас под душа?

— Да. Мисля, че да.

— Разбирам.

Тогава отново ми мина същата мисъл през ума, дърпаше ме, без да се разкрие, танцуваше в сферата на неразбираемостта. Не можех да я проумея. Трябваше да направя нещо, нуждаех се от нещо...

Двете жени едновременно се освободиха от халатите, разкривайки еднакви тела — идеални, бели и много, много чисти. Те коленичиха и започнаха да си бърбят. Чакаха ни да се приготвим за душа.

— О, по дяволите! — възкликнах аз. — По дяволите!
— Какво? — сепна се Окланд.
— Забравих нещо — казах бързо и си грабнах сакото.
— Какво?
— Не знам. Просто забравих нещо, загубих нещо.
— Старк, за какво говориш?
— Трябва да се върна. Сега трябва да се върна.
— Къде? Да се върнеш къде, Старк?
— Където и да съм го оставил. Виж — бързах аз, — трябва да вървя. Ти си вземи душ. Ще се върна навреме за вечеря.
— *Къде ще ходиш?*

— *Не знам.* Просто трябва да тръгна. Ще се върна. — Хукнах към вратата, като оставих Окланд втренчен след мен, дръпнах завесата и полетях по коридора. Бягах по широките каменни пътеки и задминавах крякащи благородници. Слугите се щураха, изпречваха ми се на пътя с подноси храна и кошници цветя. Заобиколях ги и бягах с всички сили към главния вход. Прожекторите пръскаха жълта светлина. Огромните дървени врати зееха леко и аз се промуших навън. Никой не ме спря, дори не ме видяха като се запътих към централния двор.

Бойниците бяха странно опустели. Спомних си за люковете и отворих един от тях. Преди да се вмъкна, погледнах надолу — пътят бе дълъг. Но трябваше. Трябваше да се върна, да открия какво бях загубил и да се прибера за вечеря.

Провесих крака през дупката. Опипах колоната с пръстите на краката си. Намерих пролука, спуснах се, освободих раменете си и потърсих къде да се захвана ръце. Веднага щом се закрепих, побързах надолу.

Трябваше. Трябваше да се върна. Трябваше да го намеря. Веднъж като го намеря, можех да се върна. Ще го намеря и ще се върна. Ще се върна навреме за вечеря. Сега колоната бе много по-висока отпреди и не слизаше към равнината, която бяхме прекосили. Тя просто се спускаше надолу и надолу. Чудех се отчаяно къде свършва, защото трябваше да сляза до долу, да намеря пътя си към където и да е и да открия каквото и да бях загубил. Трябваше да го намеря. Трябваше да го намеря и да се върна.

Ръката ми започна да се изплъзва от стената. Преди да забележа, вече се държах само на крака. Тялото ми се олюля назад, теглено от леката гравитация. Размахвах ръце, опитах да възстановя равновесието си.

Все едно не съм излизал. Ще се върна за вечеря.

Паднах от колоната. Почувствах как се прекатурвам надолу. Падах все по-бързо, но единственото, което имаше значение, бе, че трябва да го намеря и да се върна навреме за вечеря. Падах, падах, падах. Вече си мислех, че скоро ще се размажа на дъното, когато открих, че седя изправен на канапето в апартамента си в Цветния Квартал.

ПЕТНАДЕСЕТ

Стоях един дълъг миг вдървен, без да съзнавам къде съм. Когато разбрах, скочих на крака. Ритах каквото ми попадне във всекидневната и размахвах юмруци. Псувах ожесточен и шокиран.

Вбесях се, че не мога да повярвам. Повторих си го толкова пъти! Джи би поклатил изумено глава в неодобрение, но наистина не можех да повярвам.

Когато най-накрая се поуспокоих, проучих апартаментата си. Входната врата не бе заключена. Нямаше никой вън в коридора. Очевидно в Центъра бяха решили, че не си струва да пазят апартаментата, след като могат да ме заловят във влаковете. Може да са оставили някого долу на партера за всеки случай, но това бе проблем, с който можех да се занимавам по-късно.

Извадих Бъг Анели от бюрото и го накарах да сканира бързо апартаментата. Беше чисто. Машинката разумно остана много учтива и почтителна през цялото време. Наричаше ме „сър“ с покорен тон. Явно бе усетила, че в момента бих могъл да изпълня отдавнашната си заплаха да я науча да лети по неприятния начин. В останките от кухнята намерих вода и си направих чаша Джахаван. Върнах се бесен във всекидневната. Пушех ожесточено.

Не можех да повярвам, по дяволите!

Трябва да знаете, че познавам Страната на Звездите много добре и никога преди не ми се беше случвало да се хвана така. Подобни работи стават в истинските сънища или с онези, които за пръв път ходят там. Но не трябваше да се случва на мен. Знаех прекрасно, че импулсът да се върна назад, за да намеря нещо, както и вратата, че като се върна всичко ще бъде наред, са абсолютна глупост. Страната на Звездите си прави майтап с теб. Дори и да се върнеш, хората, с които си бил, ситуацията, в която си се намирал, са изчезнали. Още по-лошо, може изобщо да не успееш да се върнеш или пък да се събудиш. Бях се събудил, изоставяйки Окланд сам.

Още повече, там той беше хванат на тясно. Бях му казал истината, когато ме помоли за почивка. Обикновено човек не може сам

да се събуди или поне повечето хора не могат. Трябва да си слабоумен, за да се хванеш по толкова нелеп начин. В момента Окланд бе там, а аз тук. Тотален провал.

Можеше и да е по-зле, разбира се. Например да се случи в джунглата или на още по-опасно място. Засега поне Окланд бе в относително сигурни ръце. Но без моите напътствия сънят му би могъл да тръгне по коренно различна пътека, която да се окаже опасна за него или да затрудни проследяването му след като се върне там. Ясно е, че би могъл да си има големи неприятности.

Трябваше да се върна незабавно. Работата със Страната на Звездите е следната: първия път минаваш през равнина и трябва да внимаваш да не сбъркаш. След това, ако ти се случи да се събудиш, можеш да се върнеш на същото място, само ако заспиш и сънуваш. Проблемът, разбира се е, че колкото повече искаш да заспиш, толкова по-невъзможно става да го направиш. Не можеш да използваш лекарства. Те само изкривяват сънищата ти. Всичко, което остава за теб, са вълнуващи лоши събития.

Затворих очи. Опитах да се концентрирам. Оставих мислите си да се реят пред мен. Ясно ми бе, че това няма да проработи и няма да заспя.

Можех ли все пак да направя нещо конструктивно? Взех един бърз душ. Отдавна се нуждаех от него. Дори се усмигнах на себе си при мисълта, че Окланд вероятно прави същото, но в присъствието на Пуфи. Съжалявах, че изпуснах този момент. Колкото повече се замислях, идеята да си вземеш душ с някой друг, макар и платонически, ми звучеше добре. След първите хиляда пъти или там някъде вземането на душ става досадно, не мислите ли? Оставате сами с водата, стараете се да не се попарите или да замръзнете, сапунисват се — това е то, наистина. Не е особено вълнуващо, интересно или приятно. Може би все пак те не бяха само изкуствени кукли.

Изгладих дрехите си с Клоуз Валет — уредът сякаш работеше отново както трябва, защото цветовете не се промениха.

После конструктивно повървах насам-натам из стаята. Все още кипях от гняв, опитвах се да реша какво да правя оттук нататък. По едно време ми се стори, че чух нещо откъм коридора. Притаих се зад вратата с пистолет в ръка. Беше Зоя, жената, която живее през няколко врати от мен. Тя изцяло покриваше мъжките фантазии за жена. Не съм

сексуален маниак. Такава ѝ е работата. Пише го в паспорта ѝ и така нататък. Изведнъж си спомних, че една от кралиците приличаше малко на нея. За миг тази част от съня ми се избистри, но после отново изчезна.

В случай, че още се чудите, да изпразниш пистолет срещу чудовището на Окланд си е чиста загуба на време, при това е доста опасно. А аз бях опитал и стана съвсем лошо. Умът е като общество в бедствено положение, с различни раси и религии. Блъскат се една с друга, понякога се сбиват. Опитах ли да се намесиш, да изясниш положението, бунтът е готов. А умствените бунтове са най-лошите — не вдигат много шум, но оставят голяма бъркотия.

Прегледах си съобщенията. Джи искаше да се свържа с него. Позвъних в бара, но не беше там. Оставих му съобщение, че засега съм се върнал. За миг си помислих да се обадя на Зенда, но знаех, че не мога. Линията ѝ сигурно се подслушваше от сто места. А и не исках да я обвързвам със себе си повече, отколкото тя вече беше.

Още известно време крачих нервно напред-назад. После седнах на бюрото да разработя тактика. Трябваше да превърна проблема в предимство, да използвам времето за проверка на случките до този момент, да видя имаше ли нещо, за което си струва да помисля. Щеше да е по-добре, ако съм подготвен като се върна отново там. Погледнах часовника. Беше минал половин час, откакто бях излязъл от съня. Надявах се, че не са се случили много неща на Окланд през това време, затова седнах и се концентрирах.

Той бе видял бебетата. Те бяха нещо, на което се бе натъкнал. Това не беше добре. От този момент знаех, че проблемът му е по-голям, отколкото си представях. Бебетата са много лошо нещо. Освен това не са естествена част от Страната на Звездите.

Това, че имаше асоциации в стила на Мег Финда, бе леко окуражаващо. Хора, които са чели подобни приказки като деца, чиято психика е била оформена от историйки с щастлив край, се справят по-добре от другите с пречките в Страната на Звездите. Все повече и повече деца не четат подобни книжки и след това преживяват трудни моменти. В днешно време всеки си мисли, че реализмът е по-удачен за децата, че те не бива да бъдат лъгани за начина, по който стават нещата в света. Това са пълни глупости. Умът на детето е широко отворен за света и реализмът е последното нещо, от което се нуждае то. В някаква

степен нещата около нас стават така, както си ги представяме, както е в Страната на Звездите. Веднъж там придружавах един, който бе израснал в покрайнините на Обърни Се — Боже, *лошичко* си беше.

От най-голямо значение бе чудовището. Чудовищата винаги са най-значимите. Аз разбрах каквото трябваше, но не знаех какво бе научил Окланд. Ала едно бе ясно — нещо гниеше дълбоко в тихите води на Действащия. Каквото и да го преследваше, по-добре аз да го открия пръв.

Спомените ми от преследването бяха доста откъслечни. Повярвайте ми, когато нещо подобно ви преследва, всички умни части на главата ви, скритите кътчета, рационалистичните способности, всички те се вцепеняват. Препращат цялата си енергия към центровете на „Да се махаме оттук“ и се оставят на течението. Всичко, което си спомних, бяха думите на Окланд, че това не е по негова вина, повтаряше ги непрекъснато.

Случи му се нещо лошо, изправи се пред онова, което отдавна не бе виждал. Разбира се, съществуваше шансът и той самият да не си спомня. Беше доста странно, че не попита нищо. Чувствах се странно отново сам, без никого, за когото да се притеснявам.

Активирах терминала на бюрото си и се свързах с Главната База Данни за Гости в Центъра. Имах си няколко псевдонима, любезно предоставени ми от Брайън Диод IV, но действах бързо. Притеснявах се да не ме разкрият. Главната База Данни за Гости — ГБДГ съдържа информация за външните посетители и по принцип достъпът до нея е позволен. Представлява само частица от компютърната им мрежа, но носи доста информация за самите Действащи. Похвално.

Проследих семейното дърво на Окланд. И двамата му родители бяха мъртви. Бяха починали от инфаркт преди повече от двайсет години. Както повечето Действащи — инфаркт или язва на стомаха. Тези данни не можеха да ми помогнат, но открих нещо интересно — Окланд имаше сестра.

Или е имал. Името ѝ бе, или е било, Сузана. Родена е две години след Окланд. Сега би трябвало да е на шейсет. Но когато поисках нейна скорошна снимка от ГБДГ, екранът показа нещо доста странно — снимка на тригодишно момиченце. Хубаво, усмихнато момиченце с развята пепеляворуса коса, която закриваше лицето. Образът бе избледнял от времето. Снимката бе направена в лунапарк. Тя бе

прегърнала силно едно мече. Зад нея бе коленичила майка ѝ, облечена по модата отпреди шейсет години и усмихната гордо. Имаше нещо странно в снимката, но не можех да разбера какво. Нещо в нея ме натъжи.

Сузана не бе никакъв отговор. След снимката нямаше други данни за нея. Аз съм предпазлив човек. Излязох от директорията и опитах отново с друг псевдоним. Тръгнах към дървото на Окланд по абсолютно различен маршрут. Не открих никакви братовчеди или никакви други роднини.

Облегнах се назад и затворих очи. Опитах да си спомня едно стихотворение, което знаех през детството си. Отне ми доста време, а и си спомних малко, но беше достатъчно.

Когато умът ми се проясни, аз насочих мислите си към Окланд. Опитах да си спомня всичко, което ми беше известно за него. Знаех, че е работил за Департамента Да Стигнем До Сърцевината На Нещата. Може би някои хора там имаха информация за него, но нямаше начин да се свържа с тях. Ако опитах, можех да попадна на погрешен човек и АИЦ да се нахвърли върху мен с цялата си мощ. Не можех да вляза в Центъра като пробвам да се добера до тях лично. До никъде нямаше да стигна, ако опитах да използвам картата си. Е, щях да стигна, но не там, където исках. Засега Центъра оставаше недостижим за мен.

Изведнъж успях. Промъкнах се отново към Окланд, пропуснах един период и проследих ранните му ученически години. Като изключим едно леко необяснимо хълцане от шестгодишната му възраст, досието му бе прекрасно, както всеки може да предположи. Но не това търсех. Децата в Центъра имаха по два учебни часа в училище. До десетгодишна възраст те се обучаваха в класове по шестнадесет. После класът се разделяше на четири групи по четири. Всяка група се запазваше, докато постепенно училището не преминеше в работа. До осемнайсет се водеха като ученици, но тъй като по това време повечето от тях драпаха нагоре по стълбицата на Департаментите, това не значеше много.

Открих имената на всички от първия клас на Окланд. Вероятно бе човекът, когото търсех, да е свързан с ранното му детство. Издирването на шестнайсет души нямаше да отнеме много повече време от това на четирима. Затова бе по-добре да се покрият всички версии.

Набелязах имената и настроих компютъра на основно търсене по биография. Щях да получа кратка информация за всяко име. Компютърът бе готов с информацията, когато влязох във всекидневната с втора чаша кафе.

Трима от първите съученици на Окланд бяха мъртви. Двама бяха остарели, един бе убит от падащо куче. Последното звучеше интригуващо. От останалите тринайсет всички, освен двама бяха, в Центъра. Други двама се бяха прехвърлили в Нацисткия. Минах към последния му клас. Само един от прехвърлилите се бе останал в същия клас. Може би мъжът, когото търсех, се казваше Спок Белрип.

Грабнах си палтото. Имах чувството, че Белрип бе помогнал на Окланд да влезе в Стабилния, свит в могъщия компютър. За да го направи, значи са били доста добри приятели. Ако имаше някой, способен да ми помогне да науча повече за Окланд, това трябваше да е той.

* * *

Отне ми близо шест часа да стигна до портала на Нацисткия. Ще ви спестя детайлите. Не можех да рискувам да мина през портала на Цветния. Нямах да се учудя, ако вардеха стражи на АИЦ. Затова слязох на предишната спирка и влязох в Дебелия Квартал по друг път. Дори напуснах блока си по най-предпазливия начин — през покрива. Преминах безстрашно още няколко сгради, преди да сляза потайно по един аварийен изход на улицата и да се слея с утринната тълпа. Дебелия Квартал е сравнително нов. Там хората живеят, незасегнати от изискванията за добър външен вид. Тези, които не влизат в стереотипите за елгантност и привлекателност, отиват там. Освобождават се от тягостното чувство да се самосъжаляват. Това е страхотна идея, но тъй като изглежда, че всеки, който живее там, спазва диета, не мисля, че има резултат. До такава степен са против стереотипите в останалите квартали, че дори не си поправят влака. Сигурно си мислят, че така ще го насилват да приеме стереотипа на полезен транспорт.

Влизането в Нацисткия е относително лесна работа. Не е абсолютно свободен за всички като Цветния или като Кварталите за

развлечения, но не е и недостъпен. Просто трябва да можеш да назовеш пет известни компютърни програматора и четири основни субатомни частици и да демонстрираш лек интерес към записване на влакове. Изобщо не се интересувам от последното, но знам какво да кажа. Мога да се справя.

Подариха ми карта и ми пожелаха приятно прекарване в Квартала. Веднъж като минах портала, аз включих картата и потърсих адреса на Белрип. Бях само на половин миля от него. Реших да повървя пеша. Най-популярното занимание за хората през свободното им време в Нацисткия бе стоенето край влаковете и отбелязването на поредния номер на вагоните. Като изключим ужасната скука на подобно занимание, аз лично се забавлявам да наблюдавам групичките дребни мъже и жени в бели палта как се взират във влака и си водят бележки.

Всъщност, картите са готини. Мисля, че трябва да ги въведат навсякъде. Представляваха малка платка, около шест квадратни инча, с екран върху нея. Когато се движиш, показва малка дигитална карта на областта, където се намиращ, казва ти какво се продава във всеки магазин, който подминаваш, кой живее в близкия блок и коригира информацията на всеки ъгъл. Ако търсите определено място, екранът ви показва червена линия, която да следвате и ви шепне кога да завиете. Аз поисках направление за къщата на Белрип. Тръгнах по чиста улица. Нацисткия е изключително чист Квартал. Имат всякакви дройдчета, които щъкат насам-натам постоянно и почистват всичко.

Ако нещата вървяха добре, Окланд трябваше вече да е заспал, но можеше и да е буден и да се чуди къде, по дяволите, съм отишъл. Бях му казал, че ще се върна и съм сигурен, че ми е повярвал. Но от друга страна, бях му казал, че ще бъда там за вечеря, но не го бях направил.

От момента, в който напуснах апартамента си, се опитвах да успокоя ума си, да се освободя от напрежението, което ми пречеше да заспя. Но не се получаваше. Все още се чувствах нервен и буден, а и не можех да се свържа със Зенда и да проверя дали е добре. Това също ме изнервяше. Искаше ми се да се бях сетил да проверя биографията ѝ, когато се бях включил в системата, да проверя, че все още я водят като помощник-шеф в Да Ускорим Реално Работата. Но не го бях направил и сега се чувствах като кълбо от нерви. Вървах по улиците, воден от тихия настоятелен глас на картата. Спрях в една агенция за новини,

взех си още няколко цигари и сканирах копие на *Централни Новини* да видя дали се споменава за изчезването на Окланд, но цялата работа все още бе покрита. На улицата хвърлих празния пакет от цигари. Близкият дроид подскочи по изумителен начин и го улови три инча над земята.

— Добра работа — отбелязах аз.

— Имате ли още? — попита ентусиазирана машината и хукна по петите ми — малък метален цилиндър с червена светлина отгоре и вретеновидна метална ръка.

Зарових ръце в джобовете си.

— Не мисля.

— Много шепнеш.

— Махай се, дроид — раздразни се картата.

Намерих една стара кибритена кутия в джоба си и я извадих.

— Страхотно! Хайде, хвърли я! — подкани ме дроидът, готов за действие.

Хвърлих кутията и дроидът се стрелна към нея. Действаше прибързано, но при втория опит успя да я хване. Махна ми, после хукна надолу по улицата към едно падащо листо на сто ярда от мен. Още два дроида пристигнаха на мястото в същото време и издрънчаха от сблъсъка. Единият успя да улови листото и хукна по улицата като го развяваше триумфално над главата си.

Две минути по-късно свърнах в област 205 М и открих блока на Белрип. Усилията да се справям с вратата ми бяха спестени от група развеселени мъже в бяло, които я оставиха отворена за мен, докато излизаха. Поради някаква причина всички Нацисти живеят разделени по полове в блоковете. Те се женят и така нататък, но дори и тогава просто преспиват в жилището на другия. Изглежда ми странно, но очевидно са щастливи по този начин. На рецепцията видях табло с брошури за общества и клубове, както и знак към трапезарията. Доста бях изгладнял, но реших да почакам. Може би щях да успея да поканя Белрип на обяд.

Нямаше никакъв асансьор и трябваше пеша да изкача шестте етажа до апартамента на Белрип. Стигнах вратата му и натиснах звънеца, но дълго време никой не ми отвори. Копелето не беше вътре.

Въздъгнах и се опитах да реша какво ще правя по-нататък. Извадих лист хартия и написах бележка на Белрип. Помолих го да се

свърже с мен. Оставих адреса си, номера на домашния си видеофон, номера на преносимия си видеофон, номера на трансфакса си, дори зодията си. Наистина трябваше да говоря с него, при това скоро. Исках веднага щом е възможно да заспя, а липсата на информация щеше да ме държи буден с дни.

Сгънах бележката и се наведох да я пъкна под вратата. Тогава се случи нещо, което не очаквах — вратата се помръдна.

Изправих се бързо. Вратата се отвори няколко инча.

— Ъ-ъ, г-н Белрип?

Никакъв отговор. Не че очаквах никакъв. Ако имаше намерение да отговори, щеше да го направи след като позвъних. Явно не беше там.

Хвърлих поглед назад и бутнах вратата. Вмъкнах се вътре и я затворих зад мен. Апартаментът много приличаше на този на Брайън Диод. Изкашлях се високо. Никой не ми обърна внимание. Тръгнах предпазливо към всекидневната. Вратата леко зееше. Ослушах се за миг, но не чух нищо. Приготвих се за някакво качествено извинение, ако се окажеше, че човекът е глух и отворих вратата.

Светлината в стаята бе особена. Отне ми време да разбере защо. Белрип седеше в кресло в центъра на стаята, а косата му стърчеше под чудноват ъгъл.

Както и се оказа, той беше глух. Беше глух, защото бе мъртъв. Беше и сляп, защото очните му ябълки бяха обгорени. Единият му крак лежеше на два ярда от креслото. Ръцете му все още се държаха за тялото, но само по кости. Мускулите бяха изрязани на ленти и висяха като нестабилни пипала от лактите му. Областта между врата и таза почти я нямаше. Сякаш тялото бе експлодирало отвътре. Стените и прозорците бяха изцапани с кръв. Петната засенчваха светлината в стаята. Едно черво лежеше на пода пред него като уморена змия. Цялата стая бе опръскана с кръв — частици от органите му, парчета кокали и каша от полупреработена храна. Стаята миришеше като тъмен, непочистван никога ъгъл в скотобойна. Сякаш някой се бе сврял там и бе повръщал кръв в топъл ден.

Не си направих труда да вадя оръжието си. Кръвта по стените и прозорците бе засъхнала. Това, което бе останало от самотния крак на Белрип, приличаше на купчина разложена смес. Дори и в тази жега можех да разбира, че бе мъртъв най-малко от преди пет-шест часа.

Внимателно си проправих път през телесните останки и заобиколих стола. Косата на Белрип стърчеше, защото някои части от мозъка му липсваха. Сякаш снаряд отвътре бе размазал няколко инча от главата му.

Не снаряд бе направил всичко това, а ръка. Изведнъж разбрах нещо, което отдавна трябваше да ми е станало ясно. Нещо, което е било там през цялото време. Внезапно и ужасяващо, парчетата започнаха да се сглобяват. Знаех чия ръка го беше направила. Знаех кой измъчва Окланд. Не можех да го отрека, колкото и да ми се струваше невъзможно.

Беше Рейф.

ЧАСТ ТРЕТА
РЕКВИЕМ

ШЕСТНАДЕСЕТ

Пристигнах в Бар Джи след четири. Бързах, но трябваше да заобикалям, тъй като не можех да мина през Центъра, а влакът в Червения бе повреден. Прекосявах бавно опустошените улици. Черните ми дрехи вършеха добра работа. Не забелязвах жива душа по улиците и това ме радваше. Появеше ли се някой, трябваше да го застрелям, ако преди това той не застреляше мен.

Емблемата на Джи се виждаше по стените на много повече места, отколкото преди. Явно двамата братя тържествуваха над другите банди. Голяма част от новата територия бе изцяло разрушена. Снаряди бяха разбили улиците така, че рядко се откриваше проходима пътека. Уличното осветление беше по-бледо от всякога.

Когато се убедих, че съм прекрачил в зоната на Джи, извадих пистолета си и тръгнах с небрежна походка. Все пак внимавах емблемата върху оръжието да се вижда добре. Улиците тук шумяха и се вълнуваха от схватки и случайни увеселителни изстрели. Проститутките бяха заели плътно тротоарите и се наложи да вървя по пътя. Сякаш в областта бе настъпил разцвет на покварата. Така и си беше. На това място се намираще свърталището на най-опасните копелета в най-опасния Квартал.

Бар Джи пулсираше от живот. Рок-музика оглушаваше всичко поне на сто ярда наоколо. Вървах по най-оживената улица и с трудност си пробивах път напред. Размахвах пистолет на всеки, който ми хвърлеше особен поглед. Изражението на лицето ми беше доста категорично и ми помагаше сред навалищата.

Добрах се до бара и се огледах за Джи или Снед. В началото не успях да ги видя. От край до край барът бе претъпкан с упоени от Допаз отрепки. Те се олюляваха в оранжевата светлина и приканваха изпълнителите на сцената със звучни мръсотии. Някой хвърли счупена бутилка, която се спря в лицето на една от изпълнителките. Както всички, тя развяваше дълги черни коси, черни като засъхнала кръв. Момичето се олюля и падна, но после отново се изправи. Кръвта струеше от челото ѝ, ала това само развесели тълпата.

Тогава ги видях — седяха авторитетно на маса отсреща, а Фид и още един бодигард пазеха гърба им на друга маса. Те седяха с минохвъргачки в ръка само на няколко крачки разстояние — за всеки случай, ако нещата започнеха да излизат извън контрол. Тръгнах покрай стените към масата. Един безделник изрева насреща ми, защото затъмних гледката му към сцената. Бутна ме грубо, но аз опрях дулото на пистолета си в гърлото му, с пръст на спусъка. Той разбра намека.

— Хей, мамка му, Старк, какво правиш тук? — изкрещя приветливо Снед.

— Какъв е проблемът? — Джи веднага схвана картинката.

— Може ли да се качим горе?

Джи махна на Фид да си остане там, където бе. Последвах Джи и Снед към задната част на помещението. Двамата братя минаваха през тълпата като нож през масло.

Горе бе малко по-тихо, но не много. Част от музиката се промъкваше през пода, съпровождана от непрестанните крясъци на упоените с Допаз, вилнеещи в транс. Един от тях викаше и виеше все по-силно и по-силно. Накрая се чу изстрел и виковете му стихнаха с хриптене. Миг по-късно един от персонала на Джи изнесе тялото от помещението и го метна по улея, който се спускаше към задната улица. Крясъците продължиха. Градът сякаш повдигна вежди.

Снед затвори вратата след нас. Джи ми подаде кана с алкохол. Отпих дълга глътка и му върнах каната.

— Така — подхвана сериозно Джи. — Какво става?

— Преди да започна, защо си ме търсил?

— Да те предупредя. Някой те търси.

— Кой?

— Не знам — отговори Снед. — Оная, за която работеше, се обади на Джи няколко дни след като беше открил Окланд.

— Откъде се обади?

— От Центъра.

— Добре ли звучеше?

— Йеа. С тона на един всеможец. Каза, че сте си прекарвали страхотно в Цветния.

— Наистина — ухилих се аз, успокоен от новината, че Зенда се е прибрала жива и здрава.

— Каза ни за Окланд. Сложно.
— Йеа.
— Къде е той сега? — попита Джи.
— Почакай. Какво искаш да кажеш с това, че някой ме търси?
— Ами... Само това: Когато изравнихме със земята територията на Шен Криз, ние го домъкнахме тук, в случай, че знае нещо, което и ние би трябвало да знаем.
— А знаеше ли?
— Не-е. Само това, че някой се опитвал да те открие.
— Още нещо, Старк — каза Снед. — Спомняш ли си, когато те видях за последен път, ти казах, че някой иска да разбере как да влезе в Стабилния.
— Йеа.
— Може ли да е бил Окланд?
— Не — отговорих аз. Ясно беше, че след като Окланд е успял с компютъра, едва ли би тръгнал да се мотае из Червения, за да търси друг начин да прониква в Стабилния.
— Тогава някой друг е търсил вас двамата.
— Йеа.
— Знаеш ли кой?
— Йеа. Затова съм тук.
— Добре, кой, мамка му, е бил? — изрева нетърпеливо Джи.
— Рейф.
Джи се облеци в мен невярващо.
— Не ставай глупак, Старк. Рейф е мъртъв.
— Знам — казах аз.

* * *

Замълчахме за една дълга минута. Музиката все още кънтеше долу, но ни се струваше далечна, суха и бледа. Запалих цигара в паузата и си дръпнах дълбоко. Сякаш изгори това, което бе останало от дробовете ми. Пушех прекалено много, но не се обвинявах.

Джи и Снед просто продължиха да ме гледат с широко отворени очи. И двамата несъзнателно потриваха устни по един и същи начин.

Би било смешно, ако не беше толкова ужасно. Наистина не беше смешно. Изобщо не беше.

Джи пръв наруши мълчанието.

— Разкажи ни — продума той.

* * *

— Окланд е в Страната на Звездите — започнах аз. — Знаете ли какво се случи? Събудих се.

Джи се облеци.

— Какво си направил?

— Каквото чу. Бях в замък, където щяхме да си починем след доста лоши събития. Точно тогава аз си тръгнах. Случи ми се онова „забравил съм нещо“ и „ще се върна навреме“. Трябваше да се усетя много по-рано, по дяволите. Мисля, че дори знаех, но си позволих да не си го обясня.

— Знаел си какво? — Джи взе една от цигарите ми.

— Заведох Окланд там, защото сънуваше кошмари. Особено лоши. В началото само регистрирах факта и реших, че не е нещо целенасочено. Просто Нещо, което обикаля Страната на Звездите и си търси някого да му види сметката. Тогава открих Окланд. Когато разбрах, че той не е бил отвлечен, а сам е избягал и защо го е направил, взех го по-сериозно. Стори ми се доста болен. Влошаваше се по-бързо, отколкото трябваше. В същото време се налагаше да продължи да бяга от Центъра. Имаше проблеми... Затова го заведох там — не беше весело прекарване... Сънувах Рейф... Окланд видя бебетата.

— *По дяволите!*

— Йеа. Това трябваше да ме насочи, но си казах, че може да е просто случайност. Както и да е, в началото нещата тръгнаха добре. Нахраниха ни, поспахме, пристигнахме там, за където бяхме тръгнали — а именно в джунгла. По това време Окланд беше започнал да прилича на зомби, а аз взех да се чудя какво точно става. Сякаш някой настройваше нещата. Освен мен, не би трябвало да има никой друг способен да направи това. Тогава видяхме тигър.

— Виждали сме веднъж подобен, спомняш ли си? — попита ме Джи замислено.

— Да — казах. — Случи се преди много време.

— Беше готино. Превърна се в коте.

— Но не и този — отбелязах аз. — Той експлодира, а после се превърна в чудовище.

— Чие?

— На Окланд.

— Лошо?

— И по-лоши съм виждал. Но не често, нито пък напоследък. Всъщност, от осем години не съм. — Погледнах Джи. Той ми отвърна с напрегнато изражение. Нищо на този свят не може да изплаши Джи. Но ние говорехме за Страната на Звездите, а там нещата са по-различни. Той знаеше колко по-различни.

— Стигнахме замъка. Обикновената ситуация — хора в коприна тръбят за вещици и покойни кралици, подобни глупости. Тъкмо щяхме да си вземем душ, когато се случи всичко това. Нямах представа защо се връщам или къде отивам. Но тръгнах и се събудих. Събудих се в Цветния и, момчета, бях се изпуснал.

Млъкнах и запалих цигара. Тримата приличахме на разбит отряд, на който е поверена важна мисия. Снед подаде алкохола. Отпих дълга глътка. Не се изненадах, че ръцете ми треперят.

— Сега си мисля, че трябваше да се осъзная по-рано. Искам да кажа, че трябваше да се стегна: Нима се събуждам? Защо пропадам? Но не го направих... Проучих миналото на Окланд. Опитах се да разбера какво би могло да бъде неговото чудовище. Не открих много, но разбрах кой може да знае повече. Затова отидох в Нацисткия да говоря с него.

— Кой беше?

— Казваше се Спок Белрип. Познавал е Окланд от ученическите му години. Мъртъв беше. Затова дойдох тук.

— Мъртъв как? — повдигна рамене Снед. Както може би сте разбрали, смъртта сама по себе си не го впечатляваше особено.

— На парчета. Изтърбушен, разпльокан по стените. С дупка в тилната част на черепа.

— О, мамка му, не! — изправи се Джи. — Дявол да го вземе! Шибана работа?

Снед се сепна, погледна брат си за миг, после се обърна към мен.

— Какво става? — попита той.

* * *

Тук трябва да се върна малко назад. Предполагам, че може и да съм позакъснял.

С Джи се познавахме от дълго време. Той е бил в Страната на Звездите. Заведох го там, за да му помогна, извадих му бодил от лъвската лапа. За отплата той ми помогна в нещо много важно. Разбира ме по-добре от всеки друг, по-добре от Зенда дори. Той знае за бебетата, за Нещата, знае и за чудовищата. Винаги е било така.

Снед никога не е присъствал. Срецнах го едва след последния път, когато Джи беше в Страната на Звездите, но тъй като не бе част от главното действие, не му бяхме казали какво точно става. Само трима знаехме — Джи, Зенда и аз. Така че макар в общи линии да схващаше разказа ми, той не го разбираше до край. Не би могъл да разбере как представата за човек с дупка в черепа може да накара брат му, да накара Джи да се щура безпомощно из стаята, сипещ проклетия.

Както казах, Страната на Звездите е такава, каквато ти си я направиш, а Джи бе израснал в най-черната дупка на квартала Обърни Се. Джи се беше превърнал в кораво копеле, изключително опасен мъж, главатар на банда, от чийто поглед лайната на другите главатари замръзваха. Но като всеки друг и той някога е бил дете. Преди да стане добър или лош, светец или невменяем, преди да се превърне в личност, всеки е бил дете.

Вземете мен, например. Приемам нещата такива, каквито са. Опитвам се да ги обмислям, да ги осъществя преди дори да са ми се изяснили. Ала преди всичко това, преди да заговоря или мисля по начина, по който го правя, преди да получа всичките си рани, също съм бил дете. Трудно е да се повярва, но е истина.

Спомняте ли си? Спомняте ли си времето, когато сте били дете?

Страхувам се, че отговорът е не. Може да си помислите, че успявате, но не е така. Всичко, което смътно си спомняте от онези дни, са събитията, които са ви направили такъв, какъвто сте днес. Спомняте си оживени моменти, изключителни случки, неща, които са ви впечатлили и са станали част от вас. Но не можете да си спомните останалото. Не можете да си спомните всъщност *детинското* у вас от

времето, когато детският свят е бил единственото нещо, което сте познавали.

Но в Страната на Звездите това става възможно.

Там си спомняте какво е да си щастлив до глупост. Спомняте си времето, когато не сте търсели щастието, а то само ви е намирало. Спомняте си какво значи един предмет да ви е талисман, как трябва да го държите близо до себе си, как тази нова играчка *трябва* да стои на нощното шкафче, за да бъде наблизко, когато се събудите. Спомняте си какво е да те прегърне мама просто така, само защото те обича, по времето, когато не сте били твърде големи, за да се притесните от подобно нещо. Спомняте си какво е да тичаш ей така, чувството да притежаваш цялата енергия на земята. Чувството на сигурност, че нищо няма да се промени, освен към по-добро и че няма нищо, което да не може да се оправи. За малко успявате да се усетите цял, детето и възрастният у вас се хващат за ръка, застават един до друг и се сливат в едно.

И сте щастлив, защото детето винаги е вътре във вас, макар и заключено в затънтена клетка, където светлина не прониква, където няма какво да се прави, нито пък има някой, с когото да поговориш. Това не са празни психо-приказки за детето в нас. Нещата стоят буквално така. Детето трепери там, само във влагата и студа, на хиляди мили вътре в теб, все още се надява, че един ден ще се върнеш за него, ще го поведеш за ръка на слънце, някъде навън до някой поток, където ще си поиграете заедно. Но това никога не се случва.

Как мислите, кои са важните неща в живота ви, нещата, които ви правят щастливи? Да обичаш някого, да го обичаш толкова силно, че протегнеш ли ръце, да го прегърнеш и да те прегърнат. Да похапваш нещо вкусно и да се наслаждаваш на всяка хапка. Това не е биологична потребност. Не е нужно да обичате, за да чукате и може да ядете всичко, което не е от метал. Щом веднъж сме спрели да се катерим по дърветата и сме се научили да ръководим гравитацията, биологичните потребности са потънали в забвение. Днес природата знае, че сме независими от нея и ни е оставила да се оправяме сами. Тя се разтакава наоколо с буболечки и растения, задоволява се с разпространението на някой вирус от време на време, просто да ни напомни, че все още е тук.

Обичате някого, защото имате нужда от него, както когато сте били дете. Храните се добре, защото чувството за насищане ви напомня за задоволена нужда, за облекчена болка. Най-затрогващата рисунка не е нищо повече от червеното венче на цвете, полюшващо се от полъха на бриза, когато сте били на две години; най-вълнуващият филм разказва за обикновени неща, връща ни във времето, когато сме гледали ококорено бушуващия хаос около нас. Всички тези неща карат възрастния да се уедини за малко, да отвори за миг прозорчето на клетката отвътре и да позволи на пребледнялото дете да надзърне и жадно да пие от света, преди отново да падне мрак.

Страната на Звездите държи отворен този прозорец, широко отворен и позволява на детето да избяга. Оттук идва и името ѝ. Представете си, че сте на четири, представете си, че мечтаете. Още не знаете какво е мечта, но гледате към звездите.

Ала това не е всичко, което може да си спомните там. Не всичко в детството е чудесно, слънчево и сладко. Някои спомени са объркващи и горчиви, а други са ужасни и страховити.

Може би сте се будили нощем с усещането, че някой стои над вас и сте разбрали какво ще ви се случи. Може би, като Джи, сте израснали в кошмар, където лудата ви майка е убила баща ви пред вас и е запазила тялото му в стаята, докато то се е превърнало във вонящо петно на пода. Може би всичко, което правите, всичко, което чувствате, е зависимо от нещо ужасно, което не искате да си спомните. Изречените и неизречени, състоялите се и несъстояли се неща се срастват в Нещо Лошо, което пулсира дълбоко във вас. Това са чудовищата и затова те не могат да умрат докрай — защото са неразделна част от човека, сенки зад очите, които го отличават от другите.

Когато сте се родили, е затрептяло пламъче, което осветява живота ви. Остарявате, но светлината все още ви следва и проблясва, сякаш се процежда през спомените. Ако имате късмет, ще запазите себе си през годините. Ще държите здраво всичко, което ви принадлежи и нищо няма да оставите назад, нищо, което да затъмни светлината. Но ако ви се случи Нещо Лошо, част от вас изсъхва на място, заклества се завинаги в този миг от времето. Останалата част продължава напред, справя се с днешните и утрешни събития, но нещо от вас си остава някъде в миналото. То затъмнява светлината, хвърля

сянка напред върху живота ви. Ала по-лошото е, че остава живо, дишащо, заклещено завинаги в мига и само в тъмнината.

В Страната на Звездите вие може да си спомните и това да промени нещата завинаги. Ще се срещнете с предишното си „аз“, ще разберете колко гняв има в него от това, че е било изоставено, колко омраза е насъбрало. Няма смисъл да му казвате, че вината не е ваша. Ще го заболи.

Имах късмет като дете. Запазих повечето си псувни за по-късно. Може би и вие сте направили така. Но може де сте видели и нещо друго. Може би като малък сте видял нещо, което не сте могъл да споделите с никого, защото никой не би ви повярвал. Нещо невъзможно. Нещо, което никога не бихте си спомнили като пораснете, защото не си подхожда със света, но то ще остане част от вас завинаги.

Случвало ли ви се е нещо такова? Никога няма да разберете, защото никога няма да си спомните. Повечето хора не си спомнят.

Но аз си спомних.

* * *

Постепенно Джи се успокои и спря да трепери. Махна с ръка и почти веднага вратата се отвори. Фид влезе с още бутилки алкохол. Помислих си, че е някакво призрачно съвпадение, преди да осъзная, че вероятно стаята се наблюдава на видеоекран.

— О'кей — изрече Снед, когато разбра ситуацията. — Но каква е тази работа с продупчения череп? Защо е толкова голяма новина?

— Защото — казах аз — познаваме един, който убива по този начин, нали, Джи?

Джи кимна, но изглежда не му се говореше.

— Страната на Звездите има история — продължих аз. — И този човек е част от нея. Той може да причини повече болка, отколкото хиляди Неща, взети заедно.

— И това е Рейф?

— Беше — казах аз. — Рейф е мъртъв.

— Откъде знаеш?

Джи ме погледна и двамата се взирахме един дълъг миг, докато накрая той отговори на брат си:

— Защото ние го убихме.

— Какво ще правим?

Погледнах Джи и се замислих за миг.

— Не съм сигурен — последва мълчание. Опитвах се да не мисля какво да направим, как да се справим с това. Двамата братя седяха и чакаха. Снед беше разбрал, че не може да проумее какво става. А Джи винаги се е обръщал към мен по въпросите, засягащи Страната на Звездите.

— Първо, Джи, искам да се свържеш със Зеңда. Аз не мога, защото Центъра ме търси. Знаят, че Окланд е при мен. Е, донякъде. Както и да е — добавих мрачно аз. — В момента заемам доста високо място в списъка на отрепките на Центъра.

— Тая работа с Дилигенц... — обади се Джи. — Странно е, нали?

— Йеа — отвърнах. Така беше. От самото начало си го бях помислил, всъщност. И въпреки всичко, което знаех до този момент, си оставаше странно. — Ако не можем да кажем, че нещата си идват на мястото, то поне можем да кажем, че се приближават до него.

Центъра не се нуждаеше от тази ужасия. Искам да кажа, че винаги ще има хора, които да нарушават правилата, да се опитват да спечелят предимство по нечестен път. Но по принцип не това е Центъра. В Центъра правиш нещата сам. Това не означава, че са непременно абсолютно морални неща. Не означава, че няма хора, които да кроят капани и машинации в името на кариерата си, но да се опиташ да подчиниш мозъка на хората, да го отглеждаш като добиче — това звучеше странно. Да си толкова жаден за успех и да искаш да управляваш решенията на другите в такъв важен Квартал, това намирисваше на грандомански сценарий, а нещата отдавна не ставаха по този начин.

Хората са се вгълбили, отишли са на мястото, където искат да бъдат. Във време, когато никой не си прави труда да посещава Квартали по-далеч от десетина мили, емоционалният стремеж за властване над света не можеше да съществува. Имаше нещо атавистично и неуместно в цялата работа.

— Какво да кажа на Зеңда?

— Нищо не й казвай. Измъкни я оттам. Тя е в опасност, както и ти.

— Наистина ли смяташ, че така стоят нещата?

Призля ми. Въздъгнах. Опитах се да му се усмихна. По очите му разбрах, че не съм успял.

Джи ми кимна бавно и мрачно.

— По дяволите — каза той.

— Вие тримата трябва да се скриете някъде. Някъде на сигурно място.

Страхът на Джи прерасна в неконтролируем гняв.

— Хайде, Старк, знаеш, че е невъзможно. Ако, ако... — той се опита да каже името. Още веднъж Снед погледна брат си. Поведението на Джи го караше да осъзнае, че наистина става нещо лошо. — Ако Рейф е по следите ни, *ниито едно* шибано място не е сигурно!

— Знам — креснах аз. — Но какво друго мога да ти кажа? Със Зеңда сте в голяма беда. Знаеш това. Опитвам се да измисля кой стои зад всичко, защото знам, че истинският отговор е невъзможен.

— Добре, значи е Рейф. Трябва да е той. Исусе! — Джи се изправи и се олюля към другата страна на стаята.

— Налага се да се скриете. Трябва да си вдигнете задниците оттук и да се покриете някъде далеч. Той сигурно знае къде живеете.

— Но къде? Не можем да отидем до Идилия.

— Не — казах бързо. — Не ходете там, не и сега.

— Къде тогава? Хайде, Старк, това е твоят Департамент. Твоят шибан кошмар. Какво, по дяволите, правим?

Изведнъж ме обзе лошо предчувствие. Джи като че ли го усети по изражението на лицето ми. Станах. Снед ме последва. Властните му черти бяха придобили странен вид.

— Какво? Какво означава това?

— *Не мога* да ви кажа къде да отидете! — изкрещях аз.

— Защо?

— Просто не мога. Ако го направя, той ще разбере. — Джи и Снед ме гледаха. Можех да видя по лицата им, че става нещо. Започнаха да се отдалечават от мен. Снед залитна към един стол. — Просто вървете. Някъде на сигурно място. Някъде, където никой няма да ви види. Хайде, вървете! Майната ви! ТРЪГВАЙТЕ!

Снед вече бе стигнал вратата и със замах я отвори. Погледна за миг назад към мене и осъзнах, че лицето му изглежда странно, защото за пръв път го виждах изплашен. Знаех какво вижда и не бях

изненадан — той виждаше някой, когото е познавал в съвсем друга светлина. Струваше му се, че съм загърбил нещата зад мен, че се откроявам като дърво пред буреносни облаци.

Джи побягна към вратата и бутна брат си през нея. Преди да я затръшне, той се обърна и също ме погледна. Лицето му ме накара да се почувствам по-добре за миг. Чувствах как в този момент вятърът се вдига зад мен. Знаех, че сигурно ме обгръща бледа светлина и приличам на евангелски образ. Но Джи беше там. Той бе ужасен, но стоеше там. Джи бе скала и старият гняв набираше сили под страха в него. Кимна ми.

— Ще я измъкна оттам — каза той. — И ще чакаме. Късмет. — Побягна след брат си, а аз зачаках това, което идваше. Не чаках дълго.

* * *

Обърнах се на другата страна. Пъхнах ръка под възглавницата, поех с удоволствие хладината ѝ. Чувах чуруликането на птички отвън. Знаех, че съм се успал. Още един миг се порадвах на топлината и уюта на меките завивки в сутрешната хладина. После отворих очи. Грапавото стъкло на извития каменен прозорец в стената отсреща придаваше призматичен ефект на утринната светлина и хвърляше цветни ленти по камъните на пода. Някъде отдолу в замъка се чу тръба. Долетяха и оживените гласове на войниците в двора.

Тогава разбрах. Бях се върнал в Страната на Звездите и бях закъснял.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Преди много време, когато бях млад и все още се надявах, че ще стана музикант, една сутрин се събудих в хотелска стая. Гледах със замъглен поглед дигиталния часовник на нощното шкафче през гъста мрежа от болезнена умора и разпадащ се махмурлук. Осъзнах, че е десет часа, а бях настроил будилника за седем. Смътно си спомнях нещо като звън.

Изведнъж се разсъних с поразяваща яснота. Изстенах на глас от отчаяние и се изстрелях от леглото по най-бързия начин. Главата ми плуваше и пулсираше, докато се тътрех към банята като ранен жерав. Взех си душ. Мозъкът ми туптеше в буреносна скръб. Събрах си нещата, грабнах телефона и се обадих в автогарата.

Накараха ме да чакам двайсет минути. През това време напълних един стъклен пепелник с разкривени фасове. Когато ме свързаха, научих това, което вече знаех, това, което бях разбрал веднага щом се бях събудил — бях изпуснал автобуса.

Не ви се струва кой знае какво да изпуснеш автобус, нали? О'кей, оказах се заклещен в градче, където никого не познавах, без пари за следващата вечер. Но не е кой знае какво, нали? Лошото беше, че няма да пристигна там, където отивах, а трябваше да се срещна с хора, които не бях виждал дотогава. Те учтиво ми бяха предложили гостоприемството си. Не бях сигурен дори, че имам телефонния им номер, за да ги уведомя, че няма да пристигна. Все пак и по-лоши неща се случват.

Работата бе, че бях в чужбина. Прекарвах първата си самостоятелна ваканция и за пръв път никой не се грижеше за мен, никой не ми казваше какво да правя.

Приятелите, с които прекарах предишната седмица, вече бяха напуснали града. Чувствах се много объркан и виновен заради едно момиче, което също си бе отишло. Бе ме оставила да се чудя какво се е случило между нас и какво означаваше случилото се. Но едно нещо със сигурност знаех — че на хиляди мили от мен има някой, който с

право може да ме презира. И че той е последният човек на света, когото исках да нараня.

Както се оказа, нещата се подредиха. Понякога и това се случва. Звъннах на хората, с които трябваше да се срещна и ги осведомих, че съм абсолютен глупак. Намерих къде да прекарам нощта и тръгнах на другата сутрин. Връзката с момичето, на което много държах, се провали за добро, но продължихме познанството си и успяхме да останем приятели.

Но в онази сутрин, докато треперех до телефона, изпитах ужасен страх, почувствах се непоправимо самотен и изгубен. Това чувство никога след това не ме напусна. То винаги е тук, дълбоко под повърхностната духовитост и озъбените мисли. Когато се събудих и открих, че отново съм в Страната на Звездите и усетих интуитивно, че Окланд го няма, тези чувства изплуваха на повърхността и за миг бях отново самотно момче на двайсет и две, млад мъж, който отдавна преди това бе умрял.

* * *

Изхвърчах от стаята. Някой бе спал в другото двойно легло. Нямахше нужда да питам, за да разбера, че е бил Окланд и че вече го няма в Страната на Звездите. На това място човек усеща тези неща. Знаете какво имам предвид — били сте там.

Един прислужник в бяло ме повика, докато тичах надолу по стъпалата, но не му обърнах внимание, защото щеше само да ме отвлече от целта ми. Трябваше да намеря Окланд, при това по най-бързия начин. Ако не успеех, щеше да умре.

Не можех да отричам повече, че Рейф се бе активирал отново, колкото и трудно да бе това за възприемане и разбиране. Никой и нищо не биха могли да ме върнат обратно в Страната на Звездите. Само един човек притежава силата и омразата, които се изискват за това. Нещо в ума ми се бе опитало да ме предупреди, че някой иска да влезе там, някой, който ме познава много добре. Има само един човек, който ме познава отпреди всичко това. Съжалявам, но не бях абсолютно искрен с вас. Има много неща, които не знаете за мен, а сега нямам време да ви ги разказвам.

Стигнах първия етаж и завих зад ъгъла към приемната на Краля. Опитах се да се успокоя с факта, че сега поне Джи знае за появата на Рейф. Надявах се, че се е добрал до Зенда навреме и че е разбрал за кое място му говоря — най-безопасното за тях. Искаше ми се да имах повече време, за да се уверя, че са стигнали там, време да се подготвя. Но времето никога не ми стигаше.

Влязох в приемната и спрях. Кралят отново седеше на трона си и пушеше, отново изтърсваше пепелта си в голям хотелски пепелник. Нямаше никой друг в залата. Той ме погледна с благоволение, когато застанах пред него задъхан. Забелязах, че пепелникът има емблема. Беше ми позната. Разбута стари спомени. Приближих замислен напред, наведох се, опитах да си спомня. Нещо свързано с хотел, сувенир, виновност...

— Е?

Изправих се стреснат и объркан. Кралят ме гледаше втренчено. Изглеждаше неуместно доволен от нещо.

— Ъ-ъ... Добро утро, Ваше сиятелство — запелтечих потен аз. Малък стъклен пепелник с емблема на него. Чувство за вина. Жена...

— Имате ли представа колко е часът? — попита ме Кралят с копrienено спокойствие. Не знаех. Мразя да нося часовник. — Единадесет часа е, Старк. Единадесет часа. Знаеш ли какво означава това?

Поклатих глава. Опитах се да прочистя мислите си и да отговоря на въпроса.

— Изпуснахте си автобуса! — изграчи триумфално Кралят. — Замина! Не е тук! Вече е история!

Изведнъж стотици хора запяха. Извърнах се и видях, че навсякъде по ъглите и зад завесите се крият хора. Обрик беше там, жените в бели халати, група Пуфита, благородници, редици от слуги и войници. Пееха:

— Чао, чао, автобусе, чао.

Когато се обърнах, те пристъпиха напред и се удвоиха. Смееха се и ме сочеха. Погледнах изплашен към Краля, но той също се смееше. Извърнах се отново да посрещна тълпата. Все така ме сочеха и се смееха. Затананикаха:

— Виждаме ти задника, виждаме ти задника!

Погледнах надолу. Бях гол. Поставих ръце отпред и отново се обърнах към Краля. Той все още се смееше, по-силно и по-силно. Тялото му се тресеше така, че не успявах да видя главата му.

Една от Пуфитата смъкна халата си и го хвърли към мен, но той не ме достигна. Просто изчезна във въздуха. Всички се засмяха. Погледнах стомаха ѝ. Видях изрязан с нож символ. Кръвта все още капеше и закриваше очертанията, но виждах, че е същата емблема като на пепелника.

Вина.

Чуха се викове от тълпата, извиха се над песента.

— Мис, може ли да видим гордостта на Старк!

Пуфито пристъпи крачка напред и застана на няколко ярда от мен. Плачеше и ми крещеше. Лицето ѝ бе погрозняло от болка. Сива хрътка на бляскава каишка изскочи от тълпата и седна до нея — ближеше капките кръв от пода.

— Пропусна изпитите, Старк. Започнах в девет, не знаеше ли? Не ти ли казахме? Пропусна ги!

Чу се тих пукот от дребни бели неща край главата на кучето. Зъбите на Краля хвърчаха от устата му, докато той се превиваше, гърчеше и квичеше от смях — смях, който разкъсваше гърлото и дробовете му.

— Старк те желае, Мис!

Изведнъж Пуфито спря да пици. Замлъкна. Погледна ме с деформирани, неестествени и глупави очи. Едната ѝ ръка задраска по крака, дългите нокти се загубиха в плътта, дълбаеха дълбоко, по-дълбоко, още и още на едно и също място. Другата ѝ ръка тръгна към раните по стомаха. Хвана една от драскотините между два нокътя и дръпна. Бавно обели лента капеща плът. Лентата беше дебела. Хвърли я на кучето и то бързо погълна хапката. Пуфито започна отново да къса. Откри лъскава верига месо към мускула. Кралят вече пищеше от смях. Колкото повече се опитвах да се прикрия, толкова повече се разголвах. Тогава Пуфито започна отново да ми крещи:

— Ти, дребно лайно! Шибано копеле! — Дръпнах се изплашен назад. Усетих, че настъпвам един зъб. — Малък перверзник! Как *смееш* да си помисляш за голотата ми! Имам си добра причина да те *накарам* да вървиш гол пред всички други учители, пред цялото училище! Пред момичетата! Какво ще кажеш за това, лайно *такова*?

Обрик пристъпи напред в спортен костюм. Откъсна парче от стомаха на Пуфито и го пусна в отворената ѝ уста. Той бе приятелят на мис Тейлър. Въртеше безучастно ключовете на спортна кола на единия си пръст. Хвърли ми незаинтересован поглед — мъж с кола, който поглежда болен от любов седемгодишен. Пуфито свирепо сдъвка парчето месо, после придърпа главата на Обрик към своята и опъна пропития си с кръв език към него. После те се обърнаха, наведоха се над мен и изкрещяха: „Той има кола!“ в лицето ми много пъти. Нещо в стомаха на Пуфито се раздвижи. Киселини се качиха от стомаха и ми се повдигна дори преди да разбера какво съм видял. Малка ръчица се подаваше от раздрания ѝ корем, подаваше се и ми махаше.

Кралят все още се смееше. Цялото му тяло се гърчеше и въртеше с нечовешка ярост. Ръцете и краката му махаха невидими като криле на насекомо. Другата ръка на Пуфито все още копаеше в крака ѝ. Пръстите ѝ бяха кръвясали, покрити с парченца месо. Ноктите ѝ стържеха видимо оголения кокал.

Когато тя бръкна с ръка в дупката и извади ябълката на бедрената си кост със звучен пукот, аз припаднах.

* * *

Веднага след това се намерих на зелена поляна. Толкова силно треперех, че чувах как костите на китките ми скърцат, но поне си отдъгнах. Посегнах към сакото си, без да се оглеждам къде съм. Не исках и да знам, докато не запалех цигара.

Намирах се на малък остров, широк около десет фута. На десетина ярда се виждаше друг остров, този път малко по-малък. Имаше много такива около мен. Отидох до брега на този, на който се намирах, и погледнах. Нямаше никаква вода между островите. Всъщност нямаше нищо между тях. Те представляваха върховете на назъбени каменни колони, огромни естествени стълбове, които се спускаха хиляди фута надолу в мъглата. Небето бе притъмняло. Приличаше на заскрежено стъкло — небе, което обещаваеше сняг.

Стоях и се оглеждах объркано известно време. Нямаше къде да отида. Островите се простираха във всички посоки, докдето ми стигаше погледът — различни по размер и отдалеченост, но аз не

можех да достигна дори най-близките. Знаех, че съм бил на това място и преди, в по-ранните си сънища, но не можех да разбера какво, по дяволите, мога да направя. Почувствах се като легендарен пътешественик, решил да се поразмърда. Качва се в колата си без определена цел и открива, че не може да я запали.

Вървах насам натам из острова и потривах ръце да се постопя. Кондензиран облак закриваше лицето ми. Не можех да си спомня. Не можех да си спомня мелодията.

Най-лошото беше, че знаех — замъкът бе само топъл отдих. Не беше забавно, в никакъв случай, но според стандарта на Рейф това бе лек сън. Бяха изминали осем години, откакто бях срещнал себе си, осем години, в които бях успявал да водя случайните страдалци безопасно през Страната на Звездите. Сигурност ми даваше увереността, че рискът идва само от чудовищата на другите.

Но сега ситуацията се беше променила. Не бях в безопасност — личността, която представлявах толкова време, си бе отишла. Бе подкопана, ограбена, раздрана. Отново бях само аз и се страхувах. Бях забравил какво е да си само ти. Крачех нервно по острова и мислех какво, по дяволите, ще бъде следващото събитие. И работех по спомените си. Трябваше да измина дълъг път, да си спомня кой съм бил някога. Изгубеният Рай или Намереният Рай? Вие ми кажете.

Тогава ме озари интуицията ми. Погледнах зад мен. Там нямаше нищо.

* * *

Три минути по-късно там *имаше* нещо. Не на острова, върху който стоях, а в далечината на разстояние около двайсет острова идваше Нещо като буревестник към мен. Все още не можех да разбера какво е, но бях сигурен в едно. Че не искам да го срещна и да се запознавам, че нямам никакво желание да влизам в каквито и да било взаимоотношения с него.

Какво представляват Нещата? Ами, убийте ме, ако знам, всъщност. Личи и по начина, по който ги назовавам. Те са просто лоши неща. Като отмъстителните моторни лодчици, които вълнуват водата и създават вълни в Страната на Звездите. Не толкова ги виждате, колкото

усещате ефекта им. Винаги са били там. Въпреки че, мисля си, днес са повече, отколкото преди и със сигурност са много по-злобни. Повечето от хората, които бях превел през Страната на Звездите, страдаха от ефекта на Нещо, което безцелно се е намесвало в потока им и е обърквало течението. Имало е случаи, когато Нещо е помагало на посоката на потока, но не често и не напоследък. Всъщност от осем години не се бе случвало.

При нормално стечение на обстоятелствата аз се справям ефективно с Нещата, въпреки че това не е неизменно правило. Не е точна наука, нито пък е лесно и ти изпива силите. Затова няколко дни след всяка работа не ставам за нищо. Представяват невидими лепкави сфери — търкалят се в стая, пълна с пепел. Колкото повече се търкалят, толкова повече прахоляк събират. Колкото по-тежки стават, толкова по-бързо се търкалят. Важно е да знаеш как да ги спреш да преследват клиента ти, да не се търкалят точно в неговия прахоляк. Придобил съм опит с годините и вече съм по-умел, докато те са останали малко или много същите.

Ала сега нещата ще са по-различни. Сега те ще са по-силни, по-лепкави, по-големи и по-бързи. Щях да посрещна едно от тях рано или късно, но не исках да е точно в този момент. Все още се чувствах изтощен от замъка, все още се оглеждах нервно през минута-две да проверя там ли са ми панталоните. Посрещането на Нещо изисква голяма психическа стабилност и решимост. Макар и да се възстановявах по-бързо, отколкото всеки друг, не исках да посрещам повече трудности, отколкото можех да поема. А вече няха власт над Страната на Звездите и не можех да очаквам специално отношение.

По-скоро, за да потвърдя мислите си, отколкото с някаква надежда, легнах на ръба на острова и погледнах надолу. Каменната колона, върху която стоях, изглеждаше напукана и ронлива. Малко бяха удобните и приветливи ниши. Веднага ми се зави свят. Това потвърди притесненията ми. Тази колона не приличаше на онази под замъка. Тук целта бе в спускането. Знаех, че ако се опитам да се спусна надолу, гравитацията ще си свърши работата. Удобните пукнатини за стъпване бяха трик, опит да ме изкушат да сляза. Това означаваше две неща. Първо, че каквото и да се намираше долу, то нямаше да е приятно. И второ, по-лошо, че Страната на Звездите още веднъж започваше да се деформира под натиска на някой друг.

Изправих се и отново погледнах в далечината. Нещото приближаваше — намираше се само на пет острова от мен. Все още нямаше какво да се види, но аз знаех, че то идва. Усеща се нещо във въздуха, когато някой е наблизо, нещо в тила ви. Все едно гледате някое тайно място или гробище през нощта. Някаква болка в палците ви подсказва, че идва нещо лошо.

Затворих очи, концентрирах се. Опитах се да си представя нещо друго. Не е лесно, особено под натиск, но може да се направи, ако изровите правилните спомени, ако натиснете правилния вътрешен бутон. Когато отворих очи, все още се намирах на острова, а лошото нещо приближаваше. Опитах отново, но знаех, че е безполезно. Все едно се опитвах да скачам с вързани крака по пода.

Но от друга страна съществуваше възможността да не съм твърде далеч от Окланд и да трябва да се погрижа за него. Изведнъж ми стана студено.

— Това вашият остров ли е, сър?

Обърнах се и видях двама високи полицаи зад мен. Носеха тъмносини униформи, черни ботуши и високи хромирани шлемове. Съвсем не изглеждаха мили. Еднакви мустаци и пронизващи черни очи. Щяха да създадат проблем. Отново започнах да чувствам вина.

— Ъ-ъ, не — запелтечих аз. Проклинах се, че не мога да се махна, преди да пристигне Нещото.

Едно от ченгетата повдигна вежди.

— Не, сър? — „Сър“ прозвуча някак присмехулно.

— Ъ-ъ, не. — За какво говореха те? Как би могъл да бъде *мой* островът? Полицаят се обърна към колегата си, който също бе повдигнал пищните си вежди. Приличаха на двойка саркастични бухали.

— Ами, хм, ами, полицай Пъркинс — каза той, — какво да правим тогава? Господинът стои тук на острова, ясно е като бял ден, и казва, че не е негов. — Той скръсти ръце и ме погледна надменно. Полицай Пъркинс изсумтя, извади малък бележник и поклати глава.

— *Не-е* — казах аз. — Искам да кажа, не го притежавам, нали?

— Вие, сър, ни казвате... — полицай Пъркинс пристъпи напред и ме погледна строго в лицето. — Стоите ли на него или не?

— Ами да — стараех се да не звуча гузно, но не успях. — В този смисъл е *мой*, да.

— О, видяхте, че е *ваш*, нали? — Скара ми се първият полицай и пристъпи напред. — Имате ли нещо против да видим разрешителното ви?

— Какво разрешително? За какво говорите?

— Отказвате ли да ни сътрудничите, сър?

— Не! Нямам никакво разрешително.

— Аха — отвърна доволно полицаят, а Пъркинс кимна към земята. Сякаш точно това бяха очаквали. — Запиши, полицай.

— Веднага — каза полицай Пъркинс. Намокри върха на молива с език и започна да пише: „Извършвахме разследване по случая по обикновения метод, когато се натъкнахме на заподозрения, който без никакви съмнения, абсолютно ясно стоеше върху един остров. В началото заподозреният заяви, че островът не е негов, но после си призна при разпита на полицай Дженкинс.“

— Благодаря, полицай Пъркинс.

— Няма защо, полицай Дженкинс. Вашите въпроси бяха уместни и ефективни.

— Вижте — казах аз. — Този шибан остров не е мой, разбрахте ли?

Полицаяте се спогледаха с насмешка и почуда. После и двамата пристъпиха крачка към мен. Аз се отдръпнах, за да запазя разстоянието от една ръка между нас. Усещах, че ръбът на острова е само на няколко ярда зад мен.

— Заподозреният използва мръсни думи и заплахи към служебно лице при изпълнение на служебен дълг — обърна се полицай Дженкинс към колегата си и Пъркинс записа. — Правилно — продължи той и ме погледна в лицето. — Мисля, че е по-добре да запишем някои детайли. Съветвам ви да ни кажете истината, сър. Ще си спестите доста неприятности.

Въздъгнах, опитах се да изглеждам спокоен, да не ме превземе вината. Нещата са ненаситни на вина.

— Правилно — каза полицай Пъркинс. — Да започнем отначало. Колко е голям носът ти?

— *Какво?*

— Глух ли сте, сър?

— Не, но...

— Колко е голям тогава?

— Вие и сами виждате.

— Бих искал да го чуя от вас, сър.

— Вижете, какво искате от мен? — Попитах аз, но безполезно. Знаех какво искат. Те бяха Нещо, искаха да ме измъчват. Но аз трябваше да играя играта, да запазя ситуацията на това ниво. Ако кажех, че това са глупости, те щяха да се превърнат в Нещо по-лошо. Страната на Звездите се бе променила, аз също имах лоши спомени. Тук имаше и мои чудовища. Има и мои мехурчета, които се надигат и вълнуват повърхността на тихата вода. Те не ви засягат и затова не очаквайте да чуete нещо за тях. Но са там.

— Какво искаме? — Обърна се полицай Дженкинс към колегата си с доволен реторичен въпрос. — Какво *искаме*? — Обърна се яростен към мен. Трябваше да отстъпя, за да избегна евентуален удар в главата. — Вижете, сър, или това е ваш остров и трябва да представите разрешителното си, което казвате, че нямате...

— Нямате — припя полицай Пъркинс.

— Или това *не е* вашият остров и тогава сме ви хванали в престъпление.

— Хванали сме ви.

— И в двата случая трябва да ви вкараме в пътя, нали, синко?

— Ами, аз — отстъпих назад, а полицаят напред — към убийството.

— Да не споменаваме мръсния език към служебно лице при изпълнение на служебен дълг — продължи той като изброяваше с пръсти деянията ми. — Отказахте да опишете размерите на носа си. Общувате с противоположния пол без нужните грижа и внимание.

— *За какво говорите?*

— Мисля, че е по-добре да дойдете с нас — заяви категорично полицай Пъркинс и прибра бележника в джоба си. Тръгна към мен с ръка напред да ме хване. Направих последната възможна крачка назад.

— Оказва съпротива при арест — продължи полицай Дженкинс и поклати глава. — В големи лайна си затънал, синко.

— До шията. — Двамата полицаи се надвесиха застрашително над мен.

— Може би ще се наложи да кажеш на родителите си за това.

— Ще ги наскърбя.

— Те не го заслужават.

— Все пак, ще трябва да научат.

— Но почакай малко — изведнъж полицај Дженкинс се сети нещо. Лицето му бе на няколко инча от моето. Порите по кожата му изглеждаха огромни. Приличаха на безброй кладенчета. Ментов дъх се изви от тъмната му уста. Отчаяно исках да се отдалеча от тях, но нямаше къде да отида. — *Не можем* да кажем на родителите му, нали?

— Правилно — съгласи се полицај Пъркинс. — Не можем.

— Знаеш ли защо? — попита ме полицај Дженкинс с ехидна усмивка. — Знаеш ли *защо* не можем да им кажем?

— Не — отговорих с тих, изплашен глас. Надявах се да ги умилостивя.

— Защото са мъртви! — изкрещя ми той. — Те са МЪРТВИ!

— Не — извиках аз. — Не са. Все още са живи.

— Виждал ли си ги напоследък?

— Не, но...

— Абсолютно мъртви, така е.

— Плъпнали от червеи.

— Месото се разлага по костите им.

— А ти дори не знаеш. Хм.

Изведнъж разбрах, че говорят истината. Моите родители бяха мъртви.

Усетих спазми в гърлото и ужасно виене на свят. Заповядвах си да спра, да забравя. Да се занимая с това по-късно. Но не се получи. Видях лицата на родителите си пред мен. Чертите им пробягаха като пламъче на свещ. Полицайте знаеха, че са уцелили мястото и натискаха. Навеждаха се все повече и повече към мен.

— Трябва да има, о, три години оттогава.

— Най-малко.

— Трябва да са в доста лошо състояние вече.

— Купчина гнилоч, всъщност.

— А ти дори не знаеш.

— Никога не се обади.

— Нито им писа.

— Никога не им каза къде живееш.

— Не се сбогува с тях.

— Не отиде на погребението.

— Не им каза, че ги обичаш.

— Късно е вече.

— Твърде късно.

— Скъпи, о, скъпи.

— Майната ви, *копелета!* — Изкрещях в този момент аз, раздирайки гърлото си. Те отстъпиха назад изненадани. Изразът, който пробяга по железните им лица, бе в моя полза.

Нещото се замисли за миг, осъзна, че все още имам някаква сила. Че силата, която Рейф бе вложил в него, може да не е достатъчна. Това бе всичко, от което се нуждаех. Информацията, която бяха толкова щастливи да ми съобщят, да ме блъснат с нея по лицето, се обърна всъщност срещу тях. Рейф се бе надявал да управлява вината, която знаеше, че изпитвам за много неща, но бе постигнал обратното. По-късно щях да се чувствам виновен, по-виновен, отколкото до този момент, но засега болката успя там, където грубото усилие на съзнанието не бе успяло. Тя отключи другия у мен, по-твърдия и по-опасния.

Над рамото им можех да видя тесен мост в другия край на острова — дървени стволоче, прикрепени с въже. Мостът се олюляваше към следващия остров. Може да прозвучи като случайност, като път за бягство отникъде — така стават тези неща. Трябва да забравите следването на правилата. Спомнете ли си, преди много време ви бях казал, че плановете от А до Я са невъзможни, че трябва да приемете нещата такива, каквито идват. Не съм ви го казал ей така. Обикновено знам какво говоря. Ще бъде добре, ако започнете да ме вземате малко по-сериозно.

Нерешителността по лицата им продължи секунда, но когато се спуснаха към мен, вече беше късно. Симулирах бягство наляво, колкото да видя, че полицаите тръгват в тази посока и после се измъкнах отдясно. Полицай Пъркинс стигна до ръба на острова, олюля се за миг, и се опита да запази равновесие с ръце. Полицай Дженкинс го сграбчи и го дръпна. Когато се обърнаха към мен, аз вече бях преполовил острова и приближавах моста.

Изглеждаше ужасно нестабилен. Държеше се не толкова заради физичните закони, колкото по някаква случайност. Но бе най-добрият, на който можех да се надявам в тези условия. Побягнах по него. Ръцете ми следваха въжетата. Дъските се олюляваха застрашително под нозете ми. Сърцето ми се сви като чух как едно от въжетата се скъса.

Минах последните два ярда с две огромни крачки. В момента, в който докоснах следващия остров, се появи подобен мост от другата страна. Побягнах към него, но преди това хвърлих бърз поглед назад — полицаите бяха вече на моста. Бягаха след мен с кошмарни малки стъпки, не по-дълги от девет инча, но толкова бързо, че постигаха моята скорост. Подхлъзнах се на мократа трева и паднах на колене за миг.

— Ще те хванем, копеле!

Изправих се отново на крака. Чувах скрибуцане на ботуши по влажната трева. Ръцете ми блестяха от вода. За миг ми мина нещо през ума, сякаш бях закъснял. Продължих да бягам, концентриран върху тази мисъл, пропит от нея. Не страдам от манията, че закъснявам, освен онази случка в хотелската стая, но това е стара работа без никаква връзка с момента. Кошмарът в замъка бе по-лош, отколкото трябваше. Имах чувството, че усещанията, които приемам, не са изцяло мои.

Скочих на моста и хукнах. Стараех се да стъпвам встрани, където трябваше да е по-стабилен. Мостът видимо се люлееше. Без малко да ме изхвърли, но успях да стигна следващия остров. Видях, че друг мост се появява в отсрещния край. Бях един остров пред полицаите и хукнах — островите се простираха пред мен. Чудех се колко трябва да прекося, колко още ще се появят.

Изведнъж, някъде в далечината, зад последния остров на хоризонта, видях, че се провежда събрание, на което се очакваше да присъствам. Не бе моя вината, че закъснявах. Нещо лошо се беше случило, нещо, което трябваше да спра. Разклатих глава. Опитах се да изгоня чувството, защото не бе мое. Тогава блед спомен мина през ума ми — руса коса под слънчеви лъчи, смях на малко момиче и един железен люлеещ се кон със странно лице. Със сигурност знаех какво бях започнал да си спомням. Вървах в правилна посока. Сънищата ни се бяха смесили. В мен се кръстосваха и смесваха следи от сънища на Окланд, които витаеха във въздуха като пушек в мъглива стая.

Веднага щом стъпих на следващия мост, разбрах, че е в по-лошо състояние от другите. Редуваха се тъмни изгнили клони и бледи изсъхнали кори. Всяка внимателна стъпка издаваше шум, мокър удар и сух пукот. Трябваше да забавя ход, да намеря ритъма, който да ме изведе от опасния път. Светлината, в никакъв случай ярка, бързо се

скриваше. Заплахите на полицаите с червени лица ме преследваха като експресен влак.

Един клон не поддаде на ритъма и аз се килнах на една страна, за да избегна политане в бездната. После бързо се прехвърлих напред от другата страна. Пукотът не спираше. Лицата на полицаите лъщяха от гняв в тъмнината. Те бяха по средата на острова. Приближаваха. Още един пукот под краката ми и щях да изгубя контрол. Всичко, което можех да направя, бе да продължа да се издърпвам напред по останките от моста. Стисках здраво въжетото. Опитвах се да приближа острова към себе си. Бях все още на ярдове далеч, когато висок мъж се изправи пред мен. Стоеше на края на моста в черно палто. Привеждаше се леко надолу, сякаш говореше с някого, висок само няколко фута. Чух откъс от бърз разговор и спрях за един дълъг миг. Не знаех кой съм и кой не съм аз.

— Не, моля те, недей.

— Чудя се, кой от вас е пръв?

— Ще кажа.

— Не, няма, и двамата ще ви убия.

Стъпките на полицаите туптяха в ушите ми. Помислих, че мостът накрая е забравил молитвата, която го е сглобила. Сякаш материята изчезна и ме остави да се въртя във въздуха. Стори ми се, че чух някого да киха.

* * *

Всичко бе синьо и извън фокус. Не точно извън фокус, а двойно. Мъглива светлина струеше през прозорците, но тя идваше отникъде и нищо не осветяваше. Само тъмнина.

Олюлях се на крака като преди това напосоки реших къде е горе. Плътна мъгла покриваше пода, въртеше се и пълзеше по своя воля в безветрено тайнство. Кракът ми се огъна за миг, олюля ме встрани. Видях един мъж, втрещен в мен. За миг бях сигурен, че няма глава, но тогава видях, че това съм аз. Огледалото бе високо, поне колкото вратата. Погледнах в него. Видях, че нещо се раздвижи зад мен. Обърнах се. Някой изчезна зад ъгъла — висока жена в бял халат със сини шарки, с водопад от коса и без лице. Ситнеше конвулсивно.

Спуснах се към ъгъла, но той водеше към тъмнина, висока стена, път към никъде. Почувствах необяснима скръб и натиснах стената, но тя не поддаде. Обърнах се. Зад огледалото в стената имаше свод. Спуснах се натам и излязох.

На ливада, вълниста синя ливада от висока трева с пръски бяло под синьо-черното небе. Ливадата бе красива, но мъртва. Не пееха птички. Тръгнах през високата трева, олюлявах се, залитах, дълбаех крива пътека в тъмния следобед.

След сто ярда спрях и се обърнах — никаква ограда зад мен. Докато се опитвах да се справя със замайването от тежкия въздух, заваля сняг. Огромни чисто бели снежинки си пробиваха път през оловното небе. Със снега въздухът леко се прочисти. Успях да се окопитея достатъчно, за да изровя цигара от джоба си. Понякога имам чувството, че животът ми е начин да запълня времето между запалване на проклетите цигари.

Запалих с треперещи пръсти. Спомних си как в началото се бях почувствал зле да пуша тук — да хвърлям фасове, направени от човека на земята, изтъкана от сънища. После, веднъж изпуснах няколко монети, докато се пазарях да взема обратно любимото яке на клиента. Като погледнах надолу към пода, монетите не бяха там. Те бяха истински монети, монети от Града. Нямах представа къде изчезнаха.

След това не мислех много за цигарите или кибритените клечки. Ако метачът тук не можеше да се задържи, то беше сигурно, че и те ще изчезнат. С годините разбрах, че това не е от особено значение, че каквото и да изпуснеш, то минава през нематериална земя и пада някъде другаде. От тогава не можех да се преструвам, че Страната на Звездите не се променя от нашето присъствие, че винаги ще бъде същата.

— Не! Моля те, недей!

— Още една дума и ще ти разрежа гърлото и ще сложа паяци в него.

Обърнах се да видя пътя, по който вървах. Усетих, че ме дърпат. Гласът мина покрай мен, изгуби се със снежинките. Чух го ясно сякаш бе до мен. Но бях сам. За секунда целият се разтърсих от погнуса, мазна и хлъзгава в кристалния въздух. Усещането за топъл тъмен ужас ме скова целия. После чувството изчезна, търколи се и се изпари в далечината — остави ме кален и мръсен. Всичките ярки светлини на

света ме заслепиха наведнъж. Дръпнах дълбоко от цигарата и проследих чувството.

Вървях, снежинките падаха тежко. Краката ми свистяха в превитата трева. Мисля, че ходих около час — следвах инстинкта си, следван от глух кикот зад завесата от ронеща се белота. Не бях далеч от Окланд. Нишките на съня му бяха твърде плътни.

И преди бях губил хора тук и знаех колко малко изисква откриването им. Колко малко, защото след откриването им започва сложната част. Не всичко тръгва изненадващо и подозрително добре, когато отново ги видя. Всеки техен лош сън става част от мен. Мога да откривам хората и да ги водя, защото умея да споделям сънищата им. Ако това ви звучи като хипарски брътвеж, значи е зле. А ако изгубването на хора ви кара да си мислите, че съм некомпетентен, значи не знаете какво говорите. Когато сънувате следващия път, опитайте се да направите нещо, *каквото и да е*, чрез волята си. Да не говорим да вземете някого с вас, нито пък да го придружавате в съня му и да понасяте ударите, докато откриете правилния път, без да ви пробощда вина от всеки ъгъл, а единственото ви желание да е да се приберете вкъщи. Няма кой друг да направи това. Аз го правя доколкото мога. Не съм го искал. Това, което желяех, бе различно. Просто го намерих. Изгубих всичко друго, абсолютно *всичко*, освен това, което наистина исках да изгубя.

Видях кола. Стар модел, олющена и очукана, отдавна изоставена, покрита с девет инча сняг. Бавно я заобиколих, опитах се да разбера за какво ми напомня. Пламъчета памет затъмниха въздуха около мен, защото Паметта е много близо до Страната на Звездите и вие можете и там да отидете, ако знаете как.

Дръпнах една от вратите. Тя се отвори. Плъзна мирис на стара кожа по снега. Имаше и нещо друго, лек аромат, кафяв и вълнуващ. Пъхнах вътре глава, облегнах се на една от червените кожени седалки и се опитах да уловя спомена.

Скоро дойде. Беше колата на дядо ми, първата и единствената ми кола. Мирисът идваше от цигарите в студения въздух, първите цигари. Младост, пакости, семейство. Излязох бързо от колата, навреме, за да видя как се разпада. Тя никога не е била там, само купчина сняг и висулки със случайна форма. С падането си снегът образуваше фигура на мъж, който седи в кола, а главата му е обърната към мен. Лицето бе

старо и сбръчкано, лице, което едва си спомнях. Тогава снегът изчезна, образът се раздроби и изпари някъде във въздуха.

— Направи го!

— Не — и отчаяни конвулсивни ридания, последвани от плесници.

Дръпнах се от купчината сняг. Газех забързано в преспите към шума.

* * *

Намерих го.

Всъщност, спънах се в него. Чух някой да плаче и хукнах към него, макар и да приличаше на плач на малко момиченце, а не на възрастен мъж. Бягах двайсет ярда, петдесет, студеният въздух прорязваше дробовете ми. Бягах с всички сили преди нещо друго да се случи и отново да ни раздели. Обикновено не е толкова трудно да следваш някого. Но сега нещата бяха по-трудни. Страната на Звездите не приличаше на себе си, бе преструктурирана, разбита от мой познат. Някой, който си мислех, че е мъртъв. Не, по дяволите, някой, който *знаех*, че е мъртъв.

Бях сигурен, че трябва да направя всичко, което мога, по възможно най-бързия и добрия начин. Времето на втората възможност изтичаше. Рейф бе лош като жив. Мъртъв, без съмнение, щеше да си остане същият.

След сто ярда започнах да се съмнявам в интуицията си. Вървах по-бавно, обръщах се назад, надзъртах в снега, който се сипеше около мен. Тогава съзрях преспа, която приличаше на игрище и хукнах натам. Снегът проблесна, завихри се и формата изчезна. Краката ми се оплетоха в нещо. Спънах се и без малко да падна по гръб. Беше фигура, свита като зародиш в утроба, засипана от сняг. Снежната покривка растеше с всяка секунда. Беше Окланд.

Хвърлих бърз поглед наоколо. Приседнах до него и го докоснах по рамото. Пръстите ми бяха студени, но не колкото неговите.

— Окланд — разтърсих го за рамото. Той не отговори. Гънките на сакото му бяха замръзнали. Когато го обърнах, той иззвъня. Една част от лицето му бе изгоряла. На другата личеше дълбока рана.

Кожата бе с цвят на изцапано тъмно зелено, цвят на нещо, което всеки момент ще избухне. Погледнах дланите му. Те също бяха позеленели.

Изведнъж чух нещо и погледнах нагоре. Нямах какво да се види, нищо в близките десетки ярдове бляскава видимост, която снегът ми откриваше. Приличаше на водопад. За миг почти се усмигнах. Тогава отново чух шума. Някой кихаше. Веднага след това се разнесе кашлица, твърде бързо, за да е от един и същи човек.

— Хайде, Окланд, отново са кихащите полицаи. — Разтърсих го аз. — Време е да се събудиш. — Никакъв отговор. Поставих ръка на устата му и стиснах ноздрите му силно. Той не реагира дълго време, а след това ми се стори, че виждам как една от ръцете му помръдва.

Той нямаше да се събуди. Дори не бях сигурен, че ще оцелее. Чух друга кихавица и разбрах, че ще трябва да направя онова, което се бях закълел да не върша никога повече. Беше нещо, което бях направил преди много време без да му мисля, преди още да знам каква беда ще причиня.

Легнах до Окланд в снега и го прегърнах. Потреперих от неговия студ, който прониза и мен. Не чувствах дъха му, макар и да бях толкова близо до него. За миг се отчаях. Гърлен смях отдалеч ми подсказа, че всичко започва отначало. Обърнах му гръб. Затворих очи и ударих ума си, ударих го с тежък ковашки чук, натиснах го с нажежен метален остен, докато ме заболя толкова силно, че получих силата, от която се нуждаех. Минало бе много време, откакто бях правил същото. Без малко да не се получи. Но накрая усетих, че падам бавно в леглото. Събудих се на канапето си.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Излъгах ви като ви казах, че няма начин да се събудиш умишлено. Аз мога да го направя.

Излъгах ви и като ви разказвах за двамата влюбени, които си приказвали глупости, разхождайки се по плажа. Те били любовници, но не се разхождали по плажа. Имали само няколко ноци и оставили след себе си единствено нещастие.

Излъгах за повечето неща, защото пропуснах точните моменти.

Най-вече, излъгах за себе си.

Надявах се да запазя тази лъжа, но не винаги животът върви, както искаме.

Забелязали ли сте това? Наистина е така.

* * *

Апартаментът бе топъл и гостоприемен. След като видях къде съм, аз отново затворих очи за един блажен миг. Тежестта на Окланд бе достатъчна, за да се уверя, че съм го взел със себе си. Лежах известно време и слушах тихите капки от топящия се лед.

Накрая се изправих и бутнах Окланд от канапето. Той се простря в абсурдна поза. Изглеждаше толкова мъртъв, че за миг си помислих, че битката вече е изгубена. Лицето му, макар да бе изгубило зеления си цвят, изглеждаше ужасяващо опънато и деформирано. Дясната половина бе ярко червена. Ръцете му бяха покрити с ръждиви петна, които преди не бях виждал. Дълбока рана зееше на другата буза. Наведох се към него. Усетих лек дъх и се поуспокоих. Имаше малка надежда, засега. Часовникът ми показа, че съм бил в Страната на Звездите три часа и че в момента е седем.

Очевидно АИЦ са били тук този път. Стените бяха целите черни. Това означаваше, че електричеството по тях е било изгасено. Апартаментът вече не бе сигурно място. Може би са казали на Квартала, че съм мъртъв. По пода се виждаха разхвърляни книги,

библиотеката лежеше на парчета в ъгъла. Все едно гледах останките след като Гравбенда бе вършал. Не се развълнувах особено. Аз самият се почувствах като натрапник.

Изправих се. Нереалността на апартамента ми закрепця от всички ъгли. *Какво е всичко това?* — казваше тя. — *Знаеш ли къде си? Тук ли живееш?* — Онова чувство, когато се връщате вкъщи след дълго време и виждате предметите и пространството наоколо в нова светлина.

Но беше нещо много по-силно. За миг всичко помръкна заплашително. Като че ли искаше да въстане срещу мен и да ме застави да видя къде съм, да срещна себе си. После се уталожих, но неохотно. Отидох до бюрото сякаш с нежелание. Светът толкова малко щеше да се промени, а аз твърде дълго вървах по правия път.

Вратата бе закована отвън. Като се има предвид странния ми начин на влизане, това всъщност ме постави в безопасност засега. Освен... отворих чекмеджето и извадих Бъг Анели.

— Здравсти, Старк. Уау! Приличаш на лайно.

— Шшт!

— Какво? О.

Машинката млъкна за миг. Веднага след това просветна съобщение на дисплея: — Никакви буболечки — пишеше там. — О, почакай! — След пауза просветна: — Нека да се преместим малко до видеофона.

Занесох машинката до видеофона и бавно я задвижих около него.

— Няма смисъл да правиш това — появи се съобщение на дисплея. — Просто ме дръж неподвижно.

— Йеп, има буболечка във видеофона — каза след малко. — Стандартното — аудио и видео, което се активира от гласа. Искаш ли да я унищожа? Не е проблем, освен ако не искаш да се обадиш на някого.

— Ще разберат ли?

— Ъ-ъ, да. Може да се самопроверява, но е малко бавна.

— Можеш ли да я объркаш временно?

— Почакай... да, мога, но след двайсет секунди това ще причини алармен сигнал.

— Нуждая се само от двайсет секунди — вкарах код и зачаках. След миг екранът примигна и се появи Шелби.

— Старк, здрасти. Уау!

— Знам. Големи лайна, Шелби. Големи.

— Да те взема ли?

— Можеш ли?

— Твоето желание, Старк, е закон за мен. Къде?

— На покрива на апартамента ми. Трябва да вървя.

— Двайсет минути! — Образът изчезна.

— Имам малко свободно време — каза Бъг Анели. Мисля, че машинката си е направила лична трансплантация. Не ме дразнеше дори и наполовина както преди.

— Сигурна ли си, че няма нищо друго?

— Да, мм.

Оставих машинката на бюрото и се върнах при Окланд. По-голямата част от леда по дрехите и косата му се бе разтопила. Седеше в локва вода. Лицето му бе придобило някакъв цвят, но все още бе много, много болен. Раната изглеждаше зле. Забелязах и друга под окото му. Той беше в ужасна форма.

Но все още бе жив. Това означаваше, че не е срещнал Рейф. Съществуваше възможността Рейф да го е оставил да ме примамя, но все пак подобна съдържаност ми се струваше неправдоподобна. Могъл е да разбие главата му, а бледите нишки на съня на Окланд пак щяха да привлекат вниманието ми. Какво ставаше? На какво си играеше Рейф?

Потрих ръцете на Окланд за малко, опитах се насила да ги постопля. Бях възнаграден с тихо стенание. Щеше да мине време, преди да се възстанови, но нямаше да умре. Не и сега.

Покрих го с одеяло. Претършувах апартамента. Смених мокрите си дрехи със сухи, взех още цигари... Не отне много време. Обзе ме онази нервна напрегнатост, която изпитвате, когато бързате, а изведнъж ви се стоварва време, в което трябва да чакате.

За да не стоя без работа, тръгнах към кухнята да направя кафе. Така и не стигнах до там.

* * *

Бях в средата на всекидневната, когато ми се счу, че отвън спират коли. Обзе ме страх и тръгнах към прозореца. Вдигнах щорите и погледнах надолу в тъмната улица.

Три коли на АИЦ бяха спрели долу отстрани на сградата. От всяка кола излязоха по двама мъже. Огледаха се със самодоволството, извоювано с времето от хора над закона, от хора с оръжие. Влязоха във входа.

— Червей, *лайно* такава — изсъсках аз и се обърнах към машинката. — Твърдеше, че мястото е чисто!

Машинката не каза нищо. Взех я и я разтърсих. Безполезно.

— Предай се, Старк — обади се тя кратко. — Играта свърши. Това е капан. Край.

Разбрах защо машинката е звучала толкова различно. Единствената буболечка в апартаента беше тази, която държах в ръката си. Бяха намерили Бъг Анели и я бяха препрограмирали. Копелето бе преминало на тяхна страна.

Имах много по-важни задачи, но така се бях разгневил, че не ме беше грижа. Тръгнах към прозореца и се приготвих да я изхвърля в нощта. Тогава ми мина друга мисъл през ума. Ударих я силно в масата и приближих канапето. Повиках няколко пъти Окланд по име. Отново получих в отговор само тихо неосъзнато стенание.

Изпсувах и избутах бюрото в ъгъла на стаята. Бъг Анели се плъзна и падна на пода, но открих, че това не ме вълнува особено. Наместих бюрото, хванах Окланд и го повдигнах. Занесох го до бюрото и положих отгоре главата му, после краката. Все едно си лежеше там.

Грабнах Бъг Анели и тръгнах към спалнята. Взех оттам една бомба и се наместих зад вратата. Извадих панела на дисплея и сложих бомбата вътре. Работех извънредно внимателно. Поставих машинката на дръжката на вратата.

— Почакай, Старк — каза тя. — Какво е това? Какво сложи вътре в мен?

— Бомба — казах аз. — Приятен ден.

Не обърнах внимание на виковете и вайканията ѝ. Върнах се до бюрото и скочих отгоре. Намерих своя Фърт и го настроих за рязане. Ослушвах се към коридора. Все още нищо не се чуваше, нито звън от вратата на асансьора. Надявах се да им отнеме поне половин минута да дойдат до вратата. Не бе много, но бе всичко, което имах.

Закрих лице с ръка, вдигнах Фърта към тавана и го включих. Зелена светкавица проряза мазилката. Отдъхнах си. Никога преди не

бях опитвал да пробивам дупки в тавана и не бях сигурен, че ще се получи.

Разбрах, че прониквам, когато чух изплашен вик от горния апартамент. Знаех, че хората над мене ще искат да стоят далеч от събитието. Затова бързо описах кръг в диаметър два фута в мазилката. Натиснах по-силно нагоре. Дискът от пода подскочи. Получих достъп до горния апартамент.

Две лица от различен пол, но не в първа младост се показаха в дупката.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — запита вбесен възрастният мъж. Носеше очила. Сбръчканото му лице бе увенчано с кичури побеляла руса коса. Все едно беше излязъл от илюстрация на думата „стар“ в речника.

— Пробивам дупка в пода ви — казах аз. Толкова рядко съществуват подобни възможности. Трябва да се възползвате от тях, когато ви застигнат. Аз поне го правя.

— Не ми се прави на умен, младежо. Просто веднага престани с това пробиване.

— Вече спрях — отговорих с невменяема усмивка. Стана ми приятно. Бих могъл да седя и да си бърбям със стареца цял ден. — А сега съжалявам, но ще трябва да напусна апартамента си през вашия.

— Няма да направиш това!

— О да, ще го направя, и още нещо — имам нужда от помощта ви. — Наведох се и изправих Окланд. Той стоеше по-скоро сгърбен, отколкото изправен, ако трябва да бъдем точни. Хората в несвят са доста тежки. Повдигнах ръцете на Окланд така, че да се покажат през дупката на пода, а старецът ги бутна отново надолу. Пак ги промуших нагоре и старецът отново ги бутна надолу.

— О, Нейвил — скара се старицата. — Не ставай идиот. Хвани ръцете на господина.

— *Нора* — изсъска старчето, скандализирано от тази съпротива отвътре. Жената не му обърна внимание, посегна и хвана едната ръка на Окланд.

— Извинете съпруга ми — каза тя. — Той е много *стар*.

Нейвил зафъфли нещо, а после хвана другата ръка на Окланд, но с ясното изражение, че върши нещо против волята си.

— Всичко това ще свърши зле — заяви кисело той. Не му казах, че сигурно е прав. Приведох се, подхванах Окланд за кръста и го бутнах нагоре с всички сили. Издърпващата мощ на двойката отгоре не бе херкулесовска, но с още едно побутване изхвърлих Окланд горе. В този миг чух стъпки в коридора.

Слязох от бюрото и го бутнах силно към ъгъла на стаята. После скочих нагоре към дупката и се издърпах нагоре под крясъците и предупрежденията, които долитаха от коридора към вратата на апартамента ми. Веднага щом се качих във всекидневната на старците, наместих диска от пода на мястото му. В единия край се бе отчупил накриво, но пък точно това помагаше да не падне право долу. О'кей, това си бе чист късмет, признавам.

Метнах Окланд на рамото си — без малко да падна, но успях да запазя равновесие. Благодарих на старицата и се съгласих пред стареца да възстановя всички щети по поправката на пода. Отворих вратата им. Силен пукот отдолу ми подсказа, че Бъг Анели е посрещнала гостите. Няколко неприятни крясъка оповестиха факта, че някои от представителите на АИЦ са стояли твърде наблизко. Няма значение. И не ми пука. Аз съм, където съм сега, защото като млад исках повече. Исках да живея като във филм. Търсих и открих. Сега живея в този филм — тук всички освен теб самия са лоши и ако умрат, не бива да ти пука.

Днес не ми пука особено за юношата в мен. Но ми се иска да мога да върна нещата назад и да не намеря това, което той откри. Не мога. Направил съм това, което съм направил. Аз съм това, което съм. Бил съм някога един тийнейджър, който искаше да стане рокзвезда, дете, което не искаше нечий мозък да се пръсне по лицето му, дете с топли пръстчета в бащината ръка. Всичко това съм бил. Има ги тези неща някъде в мен, стоят самотни и забравени в здрача. Но не мога да ги откроя. Не мога, защото се крият, когато се опитвам да ги потърся. Крият се от мен. Не искат и да чуят за мене. Те знаят, че всъщност няма никой в мен.

О, по дяволите, забравете какво ще ви кажа отсега нататък. Аз не съм аз. Или може би съм. Минало е толкова време, че не мога да си спомня. Колкото повече опознавате някого, толкова повече има какво да не харесвате в него. Ако го опознаете добре, започвате да го мразите.

А кой ме познава по-добре от всеки друг?
Рейф.

* * *

Не вярвах много, че мъжете от АИЦ ще се объркат за дълго от уловката с тавана. Потях се по стълбите нагоре като се надявах и молех Шелби да пристигне по-рано за втори път в живота си.

* * *

Може Шелби да се ожени за най-малко досадния и глупав лекар, адвокат или зъболекар от нейното поколение. Може приемите им да са най-почитаните и фини соарета, които някога е виждал Брандфийлд и може да се сформира голф клуб специално за тях като те си останат единствените му членове.

Тя беше там. Това исках да кажа.

На последния етаж вземах стъпалата по две. Гърбът ми се превиваше под тежестта на безчувствения администратор. Чух как вратата към стълбището на етаж ми хлопва. Видели са кръга на тавана или Нейвил ме е изпортил, което бе повече от вероятно. Всъщност, се надявах да е, иначе него и съпругата му ги очакваха много беди.

Когато излязох на покрива и видях Шелби кацнала с хелипортера си, спокойна и готина в светлината на фаровете, обля ме облекчение като от целувка. Влачих се още десетина стъпки и се освободих от Окланд внимателно. Е, не беше безкрайно внимателно, а и той изстена за пръв път след като бяхме напуснали апартамента. Довлачих го до хелипортера и целунах Шелби звучно по бузата. Тя се изчерви и ме погледна загадъчно.

— Ами, здрасти — усмихна се тя.

— Шелби? — казах аз. — Винаги се радвам да те видя. Винаги е удоволствие, винаги. Но днес, отнасям този момент единствено до, как да кажа, професионалните ни отношения, днес се радвам повече от всякога.

— Старк!

— Няма думи да изразя радостта си. Имам речник, търсил съм. Трябва да те нарисувам, да ти издигна статуя или може би да се изразя със свободен импровизиран танц.

— Старк, говориш глупости — каза тя. — Чаровни глупости и не че непременно държа да те прекъсвам, но вероятно можеш да бърбриш и във въздуха?

— Абсолютно си права. — Петдесет различни възможности преминаха през ума ми как аз и безчувствения Окланд да се качим на едно място. Открих един, който не приличаше съвсем на самоубийство и се заех да го изпълня. Трябваше да вися на оста в средата с една ръка и един крак до Шелби, а с другата ръка да крепя Окланд до мен. Бях се изморил дори преди да заема позата, но това бе единственият начин.

В мига, в който се настаних, вратата към покрива се отвори и трима от АИЦ изскочиха вкупом. По екипа на единия се виждаше се кръв. Веднага след тях се показа и друг. Всички крещяха едновременно, а двама приклекнаха да се прицелят по-добре. Третият изглежда се опитваше да ги спре поради някаква причина, но все едно говореше на вятъра.

— Ау — Шелби сбърчи изящното си носле. — Изглеждат някак агресивни. Мисля, че трябва да побързаме. — Тя удари лоста и още веднъж попаднахме под благодарствения обстрел на куршумите. Летяхме нагоре, а те минаваха под нас. Ако ви потрябва изключително компетентен водач при бягство, който при това поддържа най-близки отношения с хайлайфа на Брандфийлд и околността, без да се замисляте потърсете Шелби.

При ускорението Окланд застрашително се наклони. И този път трябваше да го стискам здраво, за да не падне. Когато Шелби издигна хелипортера петдесет фута над покрива, аз обърнах Окланд с крак и ръка. Хелипортерът се олюля напред. Продължихме през градушка от куршуми, градушка наистина, необикновена. Бръмчахме забързано нагоре. Шелби ни водеше по въздуха с леки и точни движения на пръстите си с дълъг маникюр. Всъщност, не само избягваше снарядите, но и внимаваше за стабилното ни положение. Окланд измърмори нещо. Концентрирах силите си да го задържа. Главата ми отбягваше свистенето на вятъра и летящите куршуми.

Хелипортерът набра скорост и след няколко дълги секунди бяхме във въздуха от обсега на изстрелите. Цепехме студения въздух, а аз погледнах назад да видя дали все още стрелят по нас. Стреляха. Виждах проблясъците в тъмнината.

— Накъде? — попита Шелби.

— Към Звук — въздъхнах аз. — И по-високо. Колко заряд имаш?

— Достатъчно — усмихна се тя. — Нещо ме караше да си мисля, че много скоро пак ще ме потърсиш. Батериите са заредени докрай.

— Шелби, аз... — погледнах я, исках да ѝ благодаря. Исках да ѝ кажа колко е хубаво да си имаш някого, който да е винаги на нужното място, който да ти е приятел. Който да ме харесва. Не са много тези хора, знаете. Поне не са достатъчно. Не можех да проговоря, а добротата на лицето ѝ бе повече, отколкото можех да понеса. Шелби погледна бързо напред, после протегна ръка и ме прегърна. Аз заплаках.

* * *

Баща ми имаше книжарница. Не в началото: когато бях много малък, той просто работеше в една. После някак му потръгна, събра малко пари и си отвори своя. По това време бях някъде на шест. Много ясно си спомням първия път като влязох в новия му магазин. Най-добрият ми спомен, споменът, който се откроява сред всички други.

Баща ми твърдо вярваше, че си има време за всяко нещо. Когато взимаше от фотографа току-що проявените празнични снимки, той не им хвърляше просто поглед на улицата и не пренебрегваше първия миг. Изчакваше, докато се прибере вкъщи, правеше си чаша чай и се настаняваше удобно на стола. Чак тогава разтваряше албума и ги разглеждаше, една по една, и им се наслаждаваше.

По същия начин постъпи и с магазина. Той не ни позволи да отидем веднага щом договорът за наем бе подписан. Накара ни да почакаме, докато го преустрои и внесе всички книги, сглоби рафтовете и подреди книгите. Тогава, вечерта преди да отворя книжарницата, той дойде, взе майка ми и мен и ни поведе. Вървахме бавно по улиците като семейство. Отидохме до книжарницата като клиенти.

Когато стигнахме тъмнозелената врата, той се усмихна и посочи табелата над прозореца. „Старк“ — така пишеше със златни букви върху зеленото. Отдолу — „Книги“. Нашето име бе по-малко от „Книги“ и тогава не разбрах защо. Само си помислих, че е скромен, както винаги. По-късно научих защо знакът е бил направен по този начин. Когато това се случи, вече бе твърде късно и почувствах горчива тъга, което никога не отмина. Той беше написал „Старк“ с по-малки букви, за да има достатъчно място за „и син“, което да се добави по-късно, ако поисках. Но аз тогава така и не разбрах и надписът никога не бе дописан.

Почакахме, докато той се ровеше в още непознатите му ключове. Макар да бях с няколко фута по-ниско от тях, улових тихата гордост и обич в лицето на майка ми, докато наблюдаваше как той отваря вратата. Баща ми тържествено ни въведе под меката жълта светлина.

„Книги Старк“ бе красива книжарница. Не вярвам, че е имало много като нея. Със сигурност в околността бе единствената. Баща ми обичаше книгите, обичаше ги със страстта, която твърде малко хора разбират, и ме научи също да ги обичам. Майка ми ме научи на малкото, което знам за добротата. Баща ми ми показва магията на книгата, убеди ме, че между страниците има всичко, че макар да са тихи и мирни, всяка от тях е врата към нещо.

Книжарницата не беше толкова място за продажба на книги, колкото място, където те да съществуват. Килимът бе наситено зелен, рафтовете — кафяви. Вървахме тихичко между рафтовете и все едно посещавахме техния дом. Оглеждахме всеки ъгъл. Виждахме отпечатъка на баща ми във всеки инч. Стиснахме здраво ръцете си с мама. Колкото повече гледахме, толкова по-сигурен бях, че блясъкът не идва от лампите. Родителите ми сияеха.

Свършихме обиколката. Стигнахме друга врата. Без никаква церемония баща ми се пресегна и я отвори. Влязохме в канцеларията. Беше уютно и топло, както навсякъде в книжарницата. Майка ми забави крачка и зяпна от удивление. Защото това щеше да е нейното място.

Мама беше счетоводител — преди да ме роди е работила за голяма фирма. Докато растях, тя работеше по малко за други хора. Вече бях достатъчно голям и щях да тръгна на училище. Знаех, че

отново ѝ се иска да работи целодневно, но не успяваше да намери начин да осъществи желанието си.

В канцеларията имаше две бюра. На едното стоеше снимка на майка ми — такъв бе обичаят на татко. На другото лежеше счетоводна книга. На стената зад него висеше плакат. Плакат със цветен прозорец на Тифани — любимият на майка ми. Малка порцеланова поставка стоеше върху него с черна, червена и зелена писалка. Цветовете на майка ми, цветовете, които използваше като подготвяше счетоводството на другите с нейната безупречна прегледност.

Тя прокара ръка по облегалката на стола, който щеше да бъде неин, после я пъкна в джоба си. Извади малка полирана гравюра и я постави на бюрото на баща ми. След това мама и татко се прегърнаха толкова силно, че, помислих си, ще се счупи някоя кост.

Иска ми се да бях умрял тогава. Щеше да е достатъчно.

Но все още съм жив, а те — мъртви. Шелби пилотираше над Цветния към Звук с една ръка на кормилото и друга на рамото ми. Аз плачех в прегръдката ѝ — плаках, докато си помислих, че сърцето ми ще спре.

* * *

След половин час приближихме дотолкова смъртта, че трябваше да отклоня за малко мислите за родителите си. Боли, звучи като предателство спрямо тях, но те бяха там, бяха във всичко, което се случи след това. Виждах всичко като на лента в зелено и златно.

Първото нещо, което забелязах, когато дойдох на себе си, бе, че Окланд диша. Дишаше учестено и на пресекулки. Избърсах очи с ръце и се обърнах да го видя — бе мъртвоблед.

— Какво му става? — попита Шелби и ме освободи от прегръдката си, за да мога да огледам по-добре Окланд.

— Не знам — казах аз и тогава видях. Всъщност, първо го почувствах, почувствах, че кракът ми, с който придържах Окланд, е малко по-студен от останалата част на тялото ми. Погледнах надолу и видях тъмно петно върху него.

— О, не! *По дяволите!* — Раздвижих крак и се приведох да погледна този на Окланд. Беше ранен.

Пресегнах се и извих леко крака му. Куршумът не бе излязъл, все още се намираше в бедрото му. Беше засегнал бедрената артерия. Кръвта шуртеше, без да спира от разкъсаната входна рана.

Шелби пребледня като видя пръстите ми, изцапани с тъмна кръв. Премести поглед напред и преглътна.

— Много ли е зле? — попита ме тя.

— Ужасно — отговорих.

— И преди това не изглеждаше кой знае колко добре.

— Права си. По дяволите!

— Накъде, Старк?

— Котка — казах аз. Тя се обърна и ме погледна.

Кимнах. Това е единственото безопасно място, в известна степен.

— Старк — обади се тя. — Далеч съм от мисълта да ти противореча, но как банда котки ще те предпазят от АИЦ?

— АИЦ са най-малкият ни проблем — казах аз и се наместих в поза, удобна да сваля сакото си. — Някой друг е по следите ни.

— И сигурно има страх от котки?

— Не — прехвърлих ръкава на сакото си през крака на Окланд и направих здрав възел. Шелби коригира леко посоката и хелипортерът се наклони надясно към Квартала Котка. — Но котките са на моя страна.

Шелби ме погледна за миг. Достатъчно, за да види, че не се шегувам.

— Старк, ти си странен тип — поклати глава тя.

Окланд силно потрепери. Хванах го по-здраво. Погледнах лицето му. Ако някога ви ранят в крака, послушайте ме. Уверете се преди това, че сте в най-добро здраве и гледайте да не замръзвате от студ в тъмното, стотици футове над земята. Всъщност, може би ще искате да пропуснете всичко това. Не е толкова забавно, както може да ви прозвучи и е зле за вас. По-лошо, отколкото тютюнопушенето вероятно.

Кожата на Окланд изглеждаше по-зле от всякога. Разпадна се. Областта над високите му скули бе безкрайно опъната, но самите те изглеждаха меки. Пръстите ми напипаха неравности по кожата, които не се променяха.

— Ще умре ли?

— Чудя се, че е още жив — казах аз.

Чудех се. Състоянието, в което го намерих в Страната на Звездите, бе близко до смъртта. Количеството кръв, което губеше от куршума, трябваше да го довърши. Някъде дълбоко в себе си Действащия трябваше да се държи здраво за живота. Отхлабих турникета за миг да орося с кръв крака му, после отново го пристегнах.

След това загледах невиждащо към земята. Опитах се да си представя начините, по които всичко това щеше да усложни нещата.

— Старк — каза Шелби. Зловещото спокойствие на гласа ѝ ме накара да вдигна поглед незабавно. — Мисля, че си имаме проблем.

— Какво? — Тя не ми отговори веднага. Вместо това се наведе и погледна краката си. Когато отново се изправи, лицето ѝ се бе зачервило от притока на кръв. За пръв път от известно време забелязах колко е красива.

Сякаш за да отговори на въпроса ми проблесна малка червена светлина върху таблото на хелипортера. Шелби го погледна, погледна мен и се усмихна с ужасна усмивка. Сякаш за пръв път разбираше, че това не е игра и че лошите неща наистина се случват.

— Няма заряд — каза тя. — Следваща спирка, земята.

— За какво говориш? — запитах тихо. — Каза, че си заредила.

— Бях. Кракът му не е бил единственото нещо, което спря куршумите. — Перките на хелипортера загубиха ритъм, паднахме с ярд. После отново заработиха. Наведох се да огледам, без да изпускам Окланд.

Беше права. Зееше огромна дупка във втората батерия, а третата изобщо не се виждаше. Намирахме се на няколко стотици фута над земята, на половин миля от Котка, без гориво.

— Започни приземяване — казах аз. — Бързо! — Шелби вече го правеше. Перките отново изгубиха ритъм. Паднахме още няколко ярда обезсърчени.

— Не виждам земята — каза тя. — Накъде да се насоча?

Хвърлих бърз поглед надолу. Порталът на Котка оставаше малко вдясно от нас, на около шестстотин ярда. Не ми се вярваше, че ще стигнем чак до там, да не говорим да минем стената. Звук не се грижи за уличното осветление — под нас зееше мъртва тъмнина, напръскана от случайни объркващи светлинки.

— Към портала — казах аз. — Няма да го стигнем, но има свободни пространства наоколо.

— Старк — каза тя изведнъж. — Ако не успеем...

— Забрави! — заявих аз. — Дължа ти вечеря.

Окланд изстена тихо, ръката му потрепери, почти да го изпусна. Ще бъда искрен и ще призная, че за миг си помислих, че ще стане по-добре, ако го направя. Шансовете му да преживее това намаляваха с всяка минута, а тежестта му застрашително претоварваше разпадащия се хелипортер.

Но само за секунда. Ако си помислите нещо лошо за мен във връзка с това, значи никога не сте изпадали в подобна ситуация. Ще се изненадате от евентуалната си реакция, от това, което ще откриете за себе си, за инстинкта на самосъхранение.

Смъквахме се все по-надолу към Звук. Вече можехме да различим улиците. Имаше доста хора наоколо. Часът за крещене току-що бе свършил. Нормалният приток на пешеходци бе увеличен от забързани към дома си притихнали вече кресльовци. Надявах се, ако се разбием, поне да го направим тихо. Можехме да минем и без скръбта на жителите на Звук.

Минахме жп линията на около пет фута височина. Шелби твърдо удари лоста надясно, за да се приземим на удобно място. Перките се откъснаха за добро, докато бяхме още във въздуха. Изведнъж всичко ми се стори много тихо по пътя към земята.

— Наведи се назад — казах бързо. — Свий се и се претърколи настрани. — Но тя замръзна, гледайки ужасено земята, която се размазваше край нас. Вече съвсем близо до земята я бутнах, а самият аз се хвърлих, без да изпускам Окланд.

Ударихме се. Сериозно ви казвам — изгубих дъх. Цялото ми тяло се разтърси от удара. Рамото ми зарина в пръстта. Чух тъпо пукане и по-силен шум от разцепване. После нищо не помня.

* * *

За щастие само трийсет секунди. Мисля, че бе по-скоро загуба на въздух, отколкото сътресение. Изправих се с мъка до седнало положение. Огледах се набързо.

Хелипортерът лежеше като осакатен скакалец на десет фута от мен. Две от перките бяха счупени, но като изключим това, изглеждаше

по-добре, отколкото очаквах. Шелби лежеше на топка до мен. Изпълзях до нея задъхан. Все още стоеше свита и със затворени очи. Прегърнах я. Както винаги се учудих колко крехки са момичетата. Доближих лице до нейното. Тя отвори очи.

— Шелби? Добре ли си?

— Не знам — отвърна с мъка тя. — Как изглежда косата ми?

— Страхотно — бях изпълнен от радост, че поне не съм я убил.
— Разрошена, но ти отива.

— Обзалагам се — приседна тя. — Уау.

— Раздвижи го — потърках рамото ѝ. Тя внимателно протегна ръка. Потрепна, но раздвижи ставата.

— Знаеш ли — каза тя, — движи се. — Видя облекчението, изписано по лицето ми, усмихна се и ме потупа по бузата. — Добре съм — каза тя. — Преразглеждам и повишавам цената и екстравагантността на храната, която ми дължиш.

— Шелби, ще резервираме маса „При Максим“ за вечерите на цяла седмица.

— Ако — каза кратко тя, докато ѝ помагах да се изправи. Озадачих се.

— „Ако“ висеше във въздуха — поясни Шелби, — въпреки че ти не го каза.

Окланд лежеше на няколко ярда от нас. В загрижеността си за Шелби дори не бях помислил за него. Когато го направих, се сетих за тъпото пукане, което бях чул.

Левият му крак бе извъртян по неестествен начин навън.

— О, *по дяволите!* — изстенах аз и приклекнах до него. Дишането на Действащия ми напомни за неприятния звук на перките на хелипортера преди да изхвърчат, за добро.

— Господи! — възкликна Шелби. — Този човек преживява ужасна вечер.

Поставих пръсти под брадичката на Окланд. Все още имаше пулс, но слаб и неравномерен.

— Мразя да ставам материалистка в момент като този — добави тя, — но можем ли да направим нещо за портера?

— Ще го приберат — отвърнах аз. Опитвах се да наместя крака на Окланд в по-малко странна поза. — Можеш да си го поискаш по-късно и те ще ти го изпратят по влака.

— Страхотно — зарадва се тя. — Просто не искам да го изгубя. — Нещо в гласа ѝ ме накара да погледна нагоре. Кимнах и се усмихнах.

— Йеа — казах аз. Недалеч от нас се разнесоха крясъци. — Хайде! Време е да вървим.

— Те лоши ли са? — попита ме тя и се наведе да повдигне Окланд.

— Не, не мисля. Но нямаме време за разговори. Освен това АИЦ ще тръгнат след тях. Трябва да вървим.

Метнах Окланд на рамото си и поехме към осветения портал на Котка, който се издигаше в тъмното на по-малко от четиридесет ярда от нас. Шелби припикаше до мен, а аз се бях опитал да привързва крака на Окланд така, че да не ни създава проблеми по пътя. В момента се радвах, че е в безсъзнание.

— Ъ-ъ, те бягат след нас — отбеляза Шелби задъхана. — Сигурен ли си, че всичко е наред?

— Доколкото знам — поех си дъх. После осъзнах нещо — те крещяха, хората, които тичаха след нас, крещяха. — Но като помисля, може и да са лоши хора, все пак. Да побързаме!

Хвърлих един бърз поглед, преди да минем през портала. Четирима мъже в униформи бягаха след нас с обезпокоителна настървеност. Беше доста тъмно, за да съм сигурен, но все пак отчайващо приличаха на хора от АИЦ. Един от тях забеляза, че се обръщам и изкрещя нещо. Но аз сграбчих ръката на Шелби и я избутах в тунела. Стигнахме самите стъпала. Изкачвахме по две наведнъж, докато се изправим пред огромната стара желязна порта.

Тя не се отвори.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Като дете веднъж се бях сбил за котка. Две по-големи момчета я преследваха. В началото не им обърнах внимание. Котка, която бяга добре, не попада в капана на игривите момчета. Но после забелязах, че котката куца и че едно от момчетата държи кутия с нафта.

Побягнах след тях, бягах с всички сили. Нахвърлих се върху това с кутията, без да мисля. Толкова дълго ме биха, че котката избяга. Трябва да призная, че по онова време се зачудих дали си струва всичко това, но оттогава котките започнаха да се грижат за мен.

Досега.

* * *

— Има ли някой? — озадачих се аз. Бяхме вперили поглед в портата. Много пъти съм бил в Котка и винаги досега портата е била отворена. — Ало? — Портата си остана все така затворена.

— Ти обичаш котки, нали? — Обърнах се отчаян към Шелби.

— Обожавам ги — възмути се тя. — Защо?

— Не ни пускат вътре. Не допускат хора, които не харесват котки.

— Може би Окланд не ги понася.

— Не, харесва ги. Той погъделичка Спенгъл по ухото. — Дочух ехо от стъпки откъм входа на тунела. Погледнах портата.

— Хайде, за Бога — прошепнах. — Пусни ни. — Не знаех на кого или какво говоря. Там няма компютър, доколкото знам, но нещо трябваше да я задейства.

— Има ли друг път освен този?

— Не. Този е единственият. А стената е много висока и доста дебела. — Шумът от стъпки зад нас се усили. Приближаваха ни. — Хайде, отвори се! Тези хора ще ни убият.

След пауза портата се отмести безшумно. Бутнах Шелби пред мен и веднага след като влязохме вътре минахме встрани. Портата

незабавно се затръшна след нас.

Махнах на Шелби да ме последва. Облегнах се на стената на няколко ярда от входа точно на време, за да чуя тропане по портата.

— Къде са отишли? — чух свиреп глас.

— Не знам. Трябва да са някъде тук.

— По дяволите, шибаната порта е заключена. Не са минали оттук.

— Къде тогава? Следвахме ги по същия път.

— Прав е — чух нов глас, смътно познат. — Някъде тук са.

— Вижте, сър. Портата е заключена.

— Виждам — изскърца гласът. Познах го. Беше Дарв. Този път не ни следваха само пехотинци. И големите риби бяха зяпнали. — Знае се, че портата се отваря, само ако обичаш котки. Винаги съм смятал, че това са хипарски простотии. Но може и да не е така. Някой тук да харесва котки?

— Не.

— По дяволите, не.

— Мразя тези копеленца.

— Както и аз. Правилно. Знекс, остани тук с мен. Вие двамата се върнете в Звук и открийте някого, който обича котки. Движение!

Поех си дъх тежко и горчиво. Очевидно Дарв бе по-малко глупав на бойното поле — абсолютен всеможещ. Не след дълго щяха да открият някого, пред когото портата да се отвори. След това щяха просто да се вмъкнат с него вътре. Макар че портата се държеше малко странно като се има предвид усилията, които хвърлихме, за да се вмъкнем вътре. Може би това щеше да ни помогне. Но можеше и да не ни помогне.

— Старк, виж — прошепна Шелби. На десетина ярда от нас в сянката на стената, седеше черна котка. Гледаше ни съсредоточено. Взрях се в нея. Погледна ме в очите, вирна опашка и си тръгна. Спазваше дистанция от няколко ярда от стената.

— След котката — казах аз.

Може би се чувствахме малко глупаво, но тръгнахме след котката. След петдесет ярда тя се отклони от пътя си. Погледнах нервно назад. Сякаш очаквах да стана видим за Дарв и отряда му пред портата. Котката внимателно следваше посоката си или поне така изглеждаше. Все повече се отдалечавахме от портата.

Изтъкнах този факт на Шелби. Тя ми кимна, зачуди се какво означава това и поклати объркано глава. Котката ни водеше през голям парк към първия квартал.

— Къде ни води? — прошепна Шелби.

— При Спенгъл, предполагам.

— Старк, това е, искам да кажа, това е само котка, нали?

— Никога ли преди това не си била тук?

— Не.

— О-о.

Разказах ѝ за интересния свят на Квартала Котка, докато приближавахме Моаре 5. Улиците бяха опустели и това бе странно. Обикновено притокът от пухкави котки по улиците на квартала през нощта е постоянен. Тази вечер само следи от дъжд и сенки от осветлението се мерзелееха по паважа. Беше много тихо.

За моя най-голяма изненада минахме точно през Моарето — мястото, където Спенгъл висеше, когато бе в Квартала, и влязохме в Персия 1. Гърбът започваше да ме боли под тежестта на Окланд. Спирях на няколко пъти да погледна лицето му — то излъчваше само лоши новини.

Докато вървахме по улиците осъзнах, че те много приличат на онези, по които минахме с Окланд отначало в Страната на Звездите, когато следвах количката от супермаркета. Вероятно това нищо не значеше и не си направих труда да го обмислям. Както бях казал, ще полудея, ако тръгна да сглобявам всички случайни нишки в живота си. Имам си достатъчно проблеми със сглобяването на онези, които си подхождат.

На около двайсет ярда пред нас котката спря и седна на тротоара. Когато я настигнахме, тя отново се изправи и ни поведе към една врата от другата страна на улицата. Очукана каменна стълба водеше към голяма дървена врата, избеляла от времето. Котката седна най-отгоре и погледна към вратата. Останахме така за миг, чудедейки се какво ще последва. После Шелби се засмя:

— Някак очаквах котката да отвори вратата — призна тя и посегна към дръжката.

Вратата се отвори. Отне ми време да разбера какво виждам. В началото си помислих, че мястото е пълно с вълна в различни цветове, напръскани своеволно със зелени точки. Но не.

Пред нас се простираше коридор. Широко и величествено стълбище водеше навътре към обширно фоайе. Подът на коридора, всеки възможен инч от стълбището, бе покрит с котки. Различни по цвят и порода котки, строени в редове ни гледаха безмълвно.

Чух как Шелби преглътна. Погледнах я.

— Напрегнато — каза тя. Котката, която ни бе довела, пристъпи прага и изчезна в морето от козина и мустаци. Пристъпих към прага. Котките не помръднаха. Пристъпих още няколко инча. Пак не помръднаха. — Какво *става*?

— Не знам — промълвих обезпокоен. Чудесно се разбирам с котки. Това е едно от основните ми умения. Но в тази вечер, първо входната порта, сега и това.

Тогава изведнъж котките в коридора се размърдаха и направиха пътека. Тръгнах с Окланд напред. Шелби ме последва. Стигнахме някъде до средата. Тогава котките спряха.

— Сега какво?

— Вратата — предложих аз. Тя я затвори и тогава котките от ниските стъпала се размърдаха. Изправиха се и без някаква особена причина тръгнаха напред-назад — двеста или повече. Вървяха нагоре-надолу по стъпалата, кръстосваха коридора. Приличаха на вълнички в река.

Като изкачихме стъпалата нашият водач отново изникна и ни въведе в обширното фоайе. Около трийсет квадратни ярда, с ниша, пред която стояха вежди дървени бюра. Явно някога е било фоайе на хотел. Свободната площ бе заета от стотици, може би хиляди бързо циркулиращи котки. Не изглеждаше, че ни обръщат особено внимание. Продължаваха по пътя си, трийейки се в краката ни.

Шелби ме държеше за ръката по пътя ни през развълнуваните котки. Почти бях доволен, че Окланд не е буден да види това. Щеше да иска обяснение. Нямах такова.

Прекосихме фоайето през друго стълбище, също толкова широко като предишното и също така покрито със сновящи котки. По средата на стълбата се обърнах за миг да погледна фоайето. Чудех се дали движенията им имат някаква последователност, дали значат нещо.

Но те не се движеха повече. Отново седяха на място и гледаха вратата, през която бяхме влезли от улицата. Виждах единствено хиляди котешки гърбове. Нещата продължиха по същия начин и

нагоре. Задминехме ли ги с няколко стъпала, те спираха да се движат и сядаха отново подредени в редици с поглед към външната врата.

Трябваше да съм подготвен за първия етаж на хотела, но не бях. Най-горе на партера стълбището елегантно се раздвояваше. Всяка половина се свързваше с различни части на първия етаж. Областта встрани от стълбището бе десет фута широка — разкошен коридор между стълбището и стената, покрита с врати, зад които вероятно се намираха отделните апартаменти.

Този коридор, площадка, мецанин, или каквато и там архитектурна особеност да бе, също се задушаваше от котки. Те заемаха стотици квадратни фута. Не сновяха, а стояха тихо и наблюдаваха как ни водят към апартамент 102. Спрях за миг пред вратата и зареях поглед над котките. Чудех се какво им става. Това, което ме притесняваше, не бе толкова скупчването им на едно място, колкото сериозните им погледи. Котките в Котка са винаги приятелски настроени — това е тяхно място и нямаше защо да се страхуват от хората, които влизат тук. Хиляди очи ме гледаха безучастно.

Почуках на вратата.

* * *

През цялото време, откакто бях напуснал Страната на Звездите, при бягството ни от Цветния и странното ни посрещане в Котка, ме преследваше някакво чувство. Трудно е да се обясни, освен че прилича на пъзел. Сякаш нещата се сглобяваха по някакъв начин, сякаш нещо, което дълго време бе стояло на хоризонта, най-сетне бе приближило. Не ми харесваше това чувство. Изобщо. Бях се научил да не харесвам пъзелите, защото те по принцип означаваха, че става нещо, за което ти нищо не знаеш. Особено не харесвах този. Сякаш идваше отвътре.

Когато вратата се отвори и Джи се изправи пред мен, няхах думи да изразя радостта си. За миг и двамата просто стояхме и се гледахме. После той се спусна към мен и подхвана Окланд. Претърколи го нежно в прегръдката си — явно би могъл да държи и бебе в ръцете си, без никаква опасност.

Обърна се и тръгна през коридора към стаята в дъното. Последвах го отпуснат — сега, когато трябваше да нося само себе си.

Зад мен Шелби се пресегна и ме потупа леко по раменете.

Влязохме в стаята. Зенда и Снед се изправиха. Както Джи, така и Снед все още успяваше да изглежда категорично груб и опасен, дори и приютен в призрачен апартамент. Кимна ми.

— Значи си отгатнал правилното място, Джи — каза той.

Джи изръмжа и остави внимателно Окланд на канапето. Скъса крачолата на Действащия и разгледа раната.

Взирах се в Зенда, тя — в мен. Вместо широките поли, които носеше последните години, и властните костюми, тя бе обула изтъркани черни джинси и дълго яке в наситено зелено. Бе прихванала косата си с ластиче. Изглеждаше млада и висока, както винаги.

Усмихна се и тръгна към мен. Предполагам, че приличах на себе си, защото бях облечен, както винаги. Когато се пресегна и ме прегърна, десет години се стопиха. Почувствах отново пъзела, разбрах, че е нужен. Продължи само миг, но ми бе достатъчно, за да проумея, че нещата трябва да се променят. Трябваше, най-накрая.

— Счупен? — дочух въпроса на Снед.

— Йеа — отговорих аз. Ръката на Зенда погали моята, преди да се отдели от мен. — И прострелян. — Клекнах до Джи при канапето. Шелби и Зенда се поздравиха. И преди са се виждали, но не често. Не знам защо, но се отнасят хладно една към друга. — Много ли е зле, Джи?

— Зле е. Ще умре.

— Не, недей така. Кажи ми го направо.

— Какво мога да ти кажа, Старк? Ще си умре. Погледни! — Погледнах. И видях локва кръв. — Изгубил е много кръв, болен е. Ако тук имаше медицински център, може би щеше да има някакъв шанс. Но няма! Няма начин да се оправи.

Притиснах лицето си с ръце. И преди съм губил клиенти. Все едно си лекар и губиш пациент — не си предписал правилното лекарство в правилния момент. Някой умира. Колкото и да си повтаряш, че си направил всичко възможно, че си взел най-добрите решения за момента, пак се чувстваш отвратително. Не е твоя вината, но е. Твоя е.

Върнах се в центъра на стаята. Зенда, Шелби и Снед ме гледаха. Не ми беше приятно да ставам център на внимание. Чувствах се зле. Това не бе просто клиент. Нито пък само някаква работа.

Апартаментът приличаше на бледо осветена сцена, а приятелите ми — на актьори, случайно попаднали там. Нямаше публика, нито сценарий. Стоях там, а в мен бяха вперени очите на хората, които добре ме познаваха. Накрая осъзнах, че трябва отново да стигна до същността на нещата, че трябва да направя нещо.

Мигът се проточи и избухна. Посегнах към чашата с кафе. Шелби поднови разговора.

— Момчета, съзнавате ли, че цялата сграда е пълна с котки?

Всички леко помръднахме, раздвижихме се. Стаята стана отново стая.

— Йеа — каза Снед, може би малко неспокоен. — Пълни се от няколко часа. Котаракът на Старк също е някъде там. — Той млъкна, после я погледна. — Коя си ти всъщност?

Зенда също си наля кафе.

— Защо този апартамент? — попитах аз. Тя вдигна рамене. Открих, че търся запалката си, изучавам кафето си, правя всичко друго освен да я погледна в очите. Чудех се дали забелязва, дали чувства нещо. Искаше ми се да съм сигурен, че само аз усещам нещо.

— Минахме през Моаре 5 — каза тя. — Но Спенгъл изскочи от ръцете ми и побягна. Ние го последвахме. — Тя отново вдигна рамене, този път по-високо. Кимнах. — Всички виждаме — добави сериозно тя, — става нещо странно.

— Не се шегуваш.

— Да. Г-н В дойде да говори с мен пет минути преди да се обади Джи. — Като чух това се сетих, че Дарв и още трима дебнеха отвън на портала. Може би вече бяха вътре.

— И?

— Изглеждаше уморен. Много уморен.

— Какво искаше?

— Не съм сигурна. Точно това е странното. Влезе в офиса ми, поздрави ме. Попита как съм. След това не изглеждаше да има какво да каже, но остана. Сякаш... — тя млъкна.

— Сякаш какво? Кажи ми.

— Сякаш искаше да ми каже нещо, но не знаеше какво. Постоя още няколко минути и си замина. Точно преди да затвори вратата ми каза: „Става нещо много странно, но не знам какво. Кажи на приятеля си да внимава.“

Джи ме изпревари.

— Старк, Окланд е зле.

Погледнах Действащия. Дишаше неравномерно, хриптеше. Лицето му приличаше на това на дядо ми в снега. Следващите трийсет секунди се оказаха безкрайно дълги. Снед вдигна глава.

— Старк, чувам нещо.

— Къде?

— В съседната сграда.

— Въръжени ли сме?

— Два пистолета.

— Стреляй в осветлението!

Точно и безшумно Снед се прицели в бутоните. Секундата преди да изгаснат светлините се е запечатала в мен като на снимка. Джи се изправя, обръща се, очите му — вперени все още в умиращото лице на Окланд. Шелби се загръща в палтото си, чувства се сама и изплашена. Зенда приляква до прозореца. Снед се прицелва в бутоните.

Преместих се по-близо до Зенда и светлините изгаснаха.

* * *

Беше тъмно. Лъч светлина се процеждаше от лампите в коридора под вратата, но там нямаше прозорци. Завесите зад мен бяха спуснати, уличното осветление очертаваше ръбовете им. В стаята пробягваха само няколко бледи лъча, силуети от лица и ръбове на мебели. Това бе всичко.

Ослушахме се. Слухът на Снед е свръхестествен. От опит знам. Минаха няколко минути, преди да чуя и най-слаб звук. Идваше през няколко улици.

— Могат ли да ни проследят? — попитах тихо.

— Възможно е — каза Джи. — Паважът е мокър. Заключена ли е вратата долу?

— Не — отвърна Шелби едва чуто. — Само затворена. Какво ще правим?

— Ще чакаме.

— И какво?

Дочухме нещо зад вратата. Почти се чу как пет глави обръщат поглед нагам.

— Какво има там? — прошепнах аз.

— Баня.

— Какъв е този шум, по дяволите?

Повтори се. Този път разбрах, че е нота. Някой пееше „ла-а“ толкова тихо, че едва се чуваше.

„Ла“-то прозвуча отново и отново. Усетих как косата ми се изправя, гърлото ми се свива и очите ми се навлажняват. Не можех да примигна. Зенда сграбчи ръката ми. Толкова силно я стисна, че помислих — ще я откъсне. Ръката ѝ ужасно трепереше. Спряхме да дишаме.

— Ла, ла, ла.

Сякаш дете си тананикаше несъзнателно, дете, което е вгълбило мислите си някъде другаде.

Нещо изшумоля, сякаш килимче се плъзна по пода. Вратата на банята започна бавно да се отваря. Трябваше да примигна, за да изчистя погледа си. Трябваше и да дишам, но все още не можех.

Вратата тихо се отвори навътре към стая дори по-тъмна от тази, в която се намирахме. Кладенецът от тъмнина отвътре остана тих за миг, после през него пробяга лъч. Мисля, че дочух слаб звук откъм канапето — Окланд дишаше по-шумно. Лъчът се измести от вратата и тъмнината под него придоби форма, сякаш вървеше към центъра на апартамента.

Беше малко момиченце. Момиченце с хубаво кръгло лице и разрошена руса коса, за която една майка би поискала да се погрижи, но която и така изглеждаше красива. В ръка носеше омачкано мече.

— Ла, ла, ла — пееше тихичко то. — Ла, ла, ла. — Окланд отново спря да диша, момиченцето се клатушна като бебе към него. Усмиваше се така, сякаш бе видяло куче да върти опашка. Хвана ръката на Окланд и потупа дланта му. Почака за миг, после отново потупа дланта му, този път малко по-силно, но пак с обич, като мъничко момиченце, което се опитва да привлече вниманието на брат си. Тогава разбрах.

Момиченцето бавно заплака, беззвучно, с опънато лице и изкривена от скръб уста, скръб, която не намираше звук, с който да се изрази. Отново отчаяно потупа ръката му. Обърна се към нас

невиждащо. Не търсеше нас, а майка си, която не бе там, и баща си, който бе умрял преди години. Дъхът ѝ спираше с този на Окланд, сякаш болката ѝ се опитваше да излезе, по същия начин както преди шестдесет години, когато страдание и ужасна непонятност бяха прорязвали сърцето ѝ. Брат ѝ не можеше да ѝ помогне. Той бе наранен като нея — все още страдащ от вината, че не може да защити сестра си, че шокът се е загнездил в погледа ѝ и там вече няма да изгрее усмивка, че знае как някой е издърпал сламената ѝ коса и е наранил бебешките ѝ крачета.

Този ден в парка и двамата бяха умрели. Този ден, в който някой бе взел смеха на момиченцето и го беше размазал в стената докато е започнал да кърви. Размазал го е, докато нищо не е останало в гнусната му ръка, освен тишина. Тишина, която се бе издигнала между Окланд и Сузана поради всички онези неща, които не можеха с никого да споделят и нямаше никога да почувстват.

Чух Зенда да ридае зад мен, облегната на гърба ми. Примигнах бързо. Спомних си снимката, която бях видял, и чувството. Когато момиченцето изстена с глух ужас зад панел стъкло, аз отново усетих болката под тихите води на Окланд.

Никога не бихте си помислили, че може да се случи на вас. Не бихте разбрали как може да стане. Когато усмихнат баща гледа дъщеря си как играе в градината, смее се и се върти под небето, как би могъл да каже, че неговата малка принцеса ще свърши с побъркан брътвеж на уста, като прояден от бълхи вързоп опикани парцали в картонена кутия под моста? Ако надзърнете във всички семейни албуми и видите всички малки момиченца, хванати за пухкавите си ръчички във весела игра, облечени в най-хубавите си рокли, щастливи под слънцето, наблюдавани от майките си, които изглеждат абсурдно млади, как бихте могли да кажете кои от тях ще свършат, дращейки лицата си, раздирайки, ровейки да изхвърлят паяци, които изобщо не са там?

А ако сте брат на такова момиченце и не можете да я защитите, не можете да я излекувате, не можете да я накарате да се усмихне, ще можете ли някога да си простите?

Окланд шумно се изкашля, гърдите му се издуха, сякаш някой го блъскаше отвътре. Изведнъж стаята започна да изстива. Чухме зловец раздиращ звук. Ослепителна жълта светлина се появи по тавана. Струеше от процепа в гърдите на Окланд.

— Старк! — изкрещя Шелби. Тя ридаеше, опряна в стената.

Изправих се. Зъбите ми тракаха от ярост. Чух вик откъм улицата, но той нямаше абсолютно никакво значение. Аз самият изкрещях към уголемяващия се процеп:

— Идвам!

Тръгнах вдървено към канапето, покрай ридаещото дете. Очите на Окланд се бяха отворили от ужас. Той виждаше приближаващата смърт. Злото, което бе властвало над него седмици и месеци, го хвърли на пода да се счупи, използван и безполезен. Джи също се изправи и хвърли пистолета си на Снед.

Тръгнахме заедно, както преди, към най-лошото, Джи на стъпка зад мен за последен път. Гърдите на Окланд се разцепиха и ние влязохме в светлината.

ДВАДЕСЕТ

Един призрак беше казал веднъж: „Не съм божествено създание.“

Аз също не съм божествено създание.

* * *

Убих най-добрия си приятел. Видях как главата му се разпиля, как яркозелените му очи изхвъркнаха, когато черепът му се разпадна и мозъкът му опръска стаята. Няма нищо героично в това, никаква кулминация, никакъв романтичен сблъсък на величествените сили на доброто и злото между войски от хиляди души. Издебнахме го с Джи, проследихме го през Страната на Звездите и Града. Притиснахме го в един ъгъл на Квартала Обърни се. Рейф се опита да се изплъзне, да си проправи път през Страната на Звездите, но аз бях бърз, а тогава и по-силен, много по-силен. Това се случи в доброто старо време, когато все още бях себе си понякога, когато все още бях малко или повече буден.

Накарах го да коленичи. Той не поиска милост. Само ме гледаше със зелените си кристали. Джи извади пистолет и го опря в черепа му. После натисна спусъка и лицето на Рейф изцапа с гнилоч три квадратни ярда от тъмната стена, която миришеше на лайна.

* * *

Това, разбира се, беше градчето, пращното призрачно градче. Стояхме с Джи на пустия площад, окъпани от бледото следобедно слънце. Вятърът виеше през счупената врата и се увиваше равнодушно в краката ни. Слънцето блестеше по изпочупените стъкла на прозорците на сградите около нас. Далеч зад останките от градчето бе пустинята.

— Ето ни отново тук — промълви Джи. Отново след осем години. Осем години, които не бяха състарили никого от нас. Осем години, в които и се бяхме променили, и бяхме останали същите.

Нещо хлопна и ние се обърнахме в тази посока, но бяха само кепенците, които разтворени от вятъра, се удряха в стената. Ако останехме на място в средата на стария площад, нищо нямаше да се случи. Трябваше да тръгнем към него. Това беше наша работа и трябваше ние да я свършим отново.

Погледнах Джи. Той също разбираше. Не беше голям мечтател, преди да му се случи някой да влезе и остане в съня му, но вече разбираше. Можехме просто да останем там и да се чувстваме млади, сякаш годините не са минали. Площадът щеше да си остане такъв, какъвто бе, затворен в златен миг. Усетих как вратът ми се превива. Опитах да не се поддавам, исках да се запазя. Джи просто си стоеше, знаеше, че никога няма да разбере какво е било това място преди всичко да тръгне така зле.

Не продължи дълго. Преглътнах. Кимнах. Тръгнахме през площада. Джи ме погледна за миг — имаше нещо в очите му. Имаше някаква представа накъде отива, знаеше нещо за това, което щеше да се случи. Можеше да е само интуиция. Стисна ръката ми за миг и ме погледна в очите. После продължи с горчива усмивка. Вървахме.

Вятърът се развихри и покри обувките ни с пепел. Вече не виждахме слънцето. Небето притъмня. Не съзирахме дори ъгъла на площада — там, накъдето отивахме. Но това вече не беше важно. Не ъгълът бе от значение. Пътеката, която следвахме, не бе в пространството, дори можеше изобщо да не е в Страната на Звездите. Тъмнината се сгъсти от облака прах. Беше следобед, но луната грееше.

Усетих как косата ми се изправя и за един кратък неуловим миг ми се прииска да не бяхме помръдвали, да си бяхме седели просто на слънце. Но не можехме. Най-накрая всичко трябваше да си дойде на мястото, този път за добро.

Прахът летеше и се въртеше пред нас. Площадът почти бе изчезнал. Усещаше се само бледа следа от сграда встрани. Сега светлината идеше от праха, черно и ослепително червено. Чувахме тихи звуци навсякъде около нас. Усещах как напрежението в Джи расте, знаех, че няма за издържи дълго. Известно му беше нещо за това, което щеше да се случи и не бе способен да чака.

И не мисля, че трябваше.

* * *

Срещнах Джи след като няколко години бях живял в Града. Скитах се, опитвах се измисля какво да правя, как да използвам живота си. По това време вършех някои работи в Страната на Звездите, предимно разчиствах бъркотията, която бях създал. Така срещнах някои чудаци. Може да се каже, че бях започнал да пропадам.

Нямах офис, нито пък името ми бе инкрустирано някъде, но нищо не ми пречеше и да имам. Бях глупак. Винаги съм бил глупак, но тогава бях най-зле. Бях открил онова, което исках и се чувствах на сухо и топло. Нямах резерви от характера си, на които да се опра — бях малко наранено момче. Скитах се и търсех още извинения да се самосъжалявам. Оpozнаеш ли някого добре, започваш да го мразиш, а аз познавах себе си прекалено добре. Бях надникнал вътре, бях се откъснал от себе си. Търсех в остатъците нещо, което да мога да задържа, но нямаше такова. Нямаше ме повече. Бяха останали само спомени, а пространството между тях бе запълнено от горчива мътилка.

Молах се на Бога да си намеря някаква малка работа, нещо нормално. Да седна някой ден в някоя стаичка, невъоръжен и незащитен, повален, с размазано лице на пода от някой, който не ме познава и не му пука кой съм. Дълго време исках само това, исках просто някой да ме нарани, фантазирах си как ще се получи, как ще ме наръгат или смачкат. После престанах, защото не ме беше достатъчно грижа за нищо, дори да се мразя толкова силно.

Всичко, което ме караше да се чувствам добре в онези дни, бе Рейф и това, което той вършеше. Той бе устроен за лошо момче. В негово присъствие можех да се преструвам, че съм от добрите, да си се представя на бял кон. Всеки има нужда от герой в живота си. Всеки иска да бъде добър, колкото и лъжи да включва това. А истината е, че хората правят онова, което им се иска, защитават се и убиват онези, които искат да попречат на желанията им.

Никога не съм казвал, че съм доброто момче. Няма добри момчета.

Просто Джи имаше лошия късмет, че работех с него, когато всичко стигна критичната си точка, когато Рейф реши да разкрие картите си. Рейф го подразни зле наистина. Затова Джи трябваше да бъде на моя страна, трябваше да ми помогне, ако искаше да живее. Спасих живота на Джи, както и той моя. А сега Рейф искаше и двата.

* * *

Вървахме. Чух кола да пали някъде далеч. Куче излая. Счупи се бутилка. Всичко е без значение, само фрагменти, като скрибуцане на ботуши върху паважа. Нещо пльосна, огледахме се. Мъж със зелена шапка и синьо червило клечеше край останките на труп и дъвчеше, ченето му се движеше нагоре-надолу.

— Нещо? — запита Джи.

— Йеа — отговорих. — Събират се.

Нещо друго пробяга в тъмнината, но далеч и не успяхме да го различим. Джи сбърчи лице.

— Няма никакъв Дилигенц II, нали?

— Не. Няма — отговорих аз.

— Мислиш ли, че Окланд знаеше това?

— Не. Той бе просто един невинен минавач с достатъчно болка в сърцето. Нямах никаква представа какво става. Аз също нямах представа. Заведох го в Котка, спомняш ли си? Заведох Рейф вътре. Затова вратата не искаше да се отвори. Когато Окланд ми каза за Дилигенц II, имаше един въпрос, който трябваше да му задам. Трябваше да го попитам как е разбрал.

— Защо Рейф не се появи досега? Искам да кажа, ако е бил в Окланд седмици наред, защо не се появи и не те нападна веднага?

— Не мисля, че е бил от толкова време в него. Предполагам, че е влязъл в него, колкото да му насади идеята за Дилигенц II и да го пусне като примамка. По-късно мисля, че е влязъл, докато Окланд скиташе сам из страната на Звездите. Защо е изчакал там, не знам. Може би не е бил достатъчно силен. Може би е искал да се съберем двамата с теб. Просто не знам, Джи.

— Какво се случи в хотелската стая в Котка?

— Беше Нещо. Трябва да е било.

— В Града? Как, по дяволите, е станало там?

— Не знам. Предполагам, че причината е в Рейф. Точно това се опитваше да направи последния път, не си ли спомняш? Да срути стената.

— Къде е той сега?

— Джи, аз наистина не...

В този миг страшни крясъци ни удариха като камшици. Жестока червена светлина ослепи тъмнината. Стотици лица ни заобиколиха — редица зад редица, в окръжност с диаметър около четиридесет ярда. Всички си приличаха — с разкривени усти от обвинителни викове. Лицата се възнесоха над нас, оплетени в крещящо войнство. После отново настъпи тъмна тишина.

— По дяволите — разтрепери се Джи. Трябваше да се съглася с него.

Забавихме ход. Светлината отново ни порази. Крясъците ни нападнаха — по-силни, по-ужасни. После всичко се изгуби. Огледахме се нервно в тъмнината. Тъкмо щяхме да продължим напред и светлината отново ни заслепи. Крясъците прободоха тъпанчетата ни, удряха се в черепа ни като юмруци в лед. Кръв потече от носа на Джи и опръска паважа.

Отново тъмна тишина. Но още преди да тръгнем, лицата отново ни обкръжиха и ускориха ритъма на своя танц, който ни обгръщаше с тъмнина и кошмар. Картините на крясък и ярост непрекъснато се сменяха. Кръв от носа ми опръска ризата. Затиснахме уши с ръце, макар да знаехме, че това няма да ни помогне. Би могло да се каже, че бе по-скоро светло, отколкото тъмно. Приведохме се под тежестта на крясъка и болката. Високи тъмни кули започнаха да се издигат над обръча от лица. Кулите се виждаха безлични и безформени. Притъмняваше. Небето зад сградите се вихреше и спускаше отпред като сенки откъм ъглите.

Ослепи ни светлина. Обръчът от лица се плъзна към нас, събирайки цялата светлина. Бледочервено сияние, набраздено от ивици пепелявожълто. Червеникав здрач плуваше над нас в мастилени цветове и се извиваше нагоре да догони небето.

Беше Обърни Се, Кварталът-кошмар. Олюлявахме се, махахме безпомощно. Опитах се да бутна Джи надолу, за да не вижда.

Кръгът се смаляваше, лицата ни приближаваха. Всички очи ми бяха познати. Очите на Зенда бяха там, тези на Шелби, на майка ми и на баща ми. Мигаха от едно празно лице на друго, разтегнати извън формата си от разкъсващата сила на крясъците.

Изведнъж на пода се появи бебе. Долната част на челюстта му липсваше. Лицето му бе почерняло от рани. От устата му капеше кръв по паважа. То пълзеше към нас, а след него оставаха петна от размазана плът.

Джи и аз изкрещяхме безпомощно. Изкрещяхме от ужас почти по едно и също време с удара от светлина. Несъзнателни, неконтролируеми крясъци. Тела без мозък трепереха в безпомощен ужас. Горната част на челюстта на бебето хлътна. После се пресегна към ръката на Джи. Той отскочи назад. Мускулите му се свиха, без да усети.

Така и не съзнавахме, че сме двама. Усещахме се само като форма, с която споделяме тъмнината. Очите на Джи проблясваха невидящо край моите и към небето. Устата му се изви в рев. Той видя къде се намира. Отново изрева, а сухожилията на врата му се изпънаха. Имах чувството, че ще се скъсат. Всички мускули по тялото му се свиха изведнъж. Сякаш тялото му се спусна да бяга във всички възможни посоки по едно и също време. Отново ме стрелна с очи, но нямаше никаква представа кой съм, никаква.

Промъкнахме се напред към стената от лица. Джи размаза гръбнака на бебето с крак. Замахна напосоки към лицата и те се раздробиха от удара. Разноцветна мръсотия се показа изпод гладките им лица. Джи стреля към тях. После се опита да побегне, но бебето се улови за крака му. Хукнах към стената — не исках да изпускам Джи. Бебето ме погледна и се задави от смях.

— Бих могла да съм ти дъщеря, Старк — прошепна то. — Бих могла да съм ти дъщеря.

Ритнах го. Главата му се откъсна и се блъсна в стената. Надолу потекоха петна и очертаха контурите на вехта памучна рокличка.

* * *

В началото Рейф и аз бяхме партньори. Бяхме единствените, които знаеха как стават нещата, единствените, които можеха да споделят сънищата на другите. Страната на Звездите бе наша, празнувахме. Оpozнахме я, открихме как действа. Беше чудна — като лунапарк, като лято. Отново бяхме млади, спомнихме си усещането. Отново се попекохме на слънцето от времето, когато „утре“ бе много по-възбуждащо от „днес“, когато летата ни се струваха безкрайни.

Докато не открихме път навън, ние така и не разбрахме истинската същност. Приличаше на свят на мечтите и действаше като такъв, но не бяхме сигурни. Тогава Рейф откри, че можем да излезем през стените. Рейф беше този, който откриваше нещата, като изключим самото начало. Той водеше, а аз го следвах, както винаги. Когато си спомня за Рейф от онова време, виждам гърба му, накъсания си дъх и как се опитвам да го настигна.

Но аз започнах да прекарвам по-голямата част от времето си в Града. Твърде дълго бях живял празен, подивях, бях обгорял отвътре. Имах нужда от основа, от някаква конструкция, върху която да стъпя. Не можех вече да я получа от дома си, но все отнякъде трябваше да дойде. Мисля, че се случи по времето, когато Рейф започна да се отдръпва от мен, когато обърнах гръб на всичко, което бяхме открили, когато изгубих куража си, загубих желанието си за приключение на всяка цена. Тогава срещнах Зенда.

Срещнах я и я изгубих. Всъщност никога не я бях имал. Това ме накара да осъзная, че все още съм същият отвътре, че чувствата и откритието не ме бяха променили изобщо.

Това ме нарани. Нарани ме силно. Тя бе всичко, което някога съм искал. А така и не посегнах да я имам. Никога не й казах какво чувствам към нея, освен веднъж.

Мисля, че беше тъжна. Тя не беше вече до мен. Спря да се чуди дали трябва заедно да гледаме напред. Обърна се на другата страна и продължи живота си. Тя се придвижи напред, но не надалеч. Остави ме да си стоя в ковчега, който сам си бях направил. Да извървя целия този път и да остана на същото място бе повече, отколкото можех да понеса. Когато разбрах какво има да ми казва Рейф, избухнах. Единственото, което бях постигнал, бе разгром. Бях се разпаднал, бях изгубил корена си. Нищо повече не се появяваше. Единственото, което открих, бе

колко дълго едно дърво може да изглежда силно, след като умре и изсъхне отвътре.

Междувременно Рейф се беше променил. Той не бе останал същия, не си бе губил времето. Беше продължил и се бе променил като всички. Всички освен мен. И когато го погледнах, открих, че не го познавам вече. Не познавах единствения човек в света, който знаеше кой съм.

Не знам каква бе мотивацията му тогава. Не го виждах често. Не след дълго започнахме да се срещаме само в сънищата. По това време всичко се бе разпаднало и ние така се мразехме, че почти разрушихме света в стремежа си да убием другия. Заклевам се, мислех си, че аз съм правият и все още го мисля. Но толкова е трудно да се каже. А когато стигнеш фаталната точка, не е важно кой е прав. Бяхме променили Страната на Звездите и тя беше променила нас. Убих Рейф, за да запазя Страната на Звездите, да запазя спомена за отминалото детство. Като се замисля, убих го и защото го исках мъртъв. Но тъй като аз и Рейф бяхме големи мечтатели, аз не го убих напълно.

Той винаги е бил по-бърз от мен, винаги с една стъпка напред и все още е така. Ето ме, вървя през Града като неудачника Филип Марлоу. Опитвам се да не изоставам, да бъда забавен, да бъда нещо, каквото и да е. А той просто ме разиграва като глупак.

Йеа, изберете някой от Центъра така, че Зенда да е замесена и повикайте Старк. Йеа, кажете, че Идилия е застрашен така, че Старк да направи всичко за нея. Йеа, обзаведете Окланд с кошмари така, че Старк да трябва да си спомня неща, които си умира да забрави. Старк няма да забележи: той е твърде шибан глупак.

И защо той можа да направи всичко това? Защото аз му позволих.

* * *

Веднага щом излязох от кръга, паднах по лице и нараних бузата си в камъните. Бебето за крака на Джи все още се опитваше да ми изпее нещо, макар и да нямаше глава. Стържещият му дъх усиливаше свистенето в ушите ми. Успях да се изправа и последвах Джи. Виках,

крещях му да спре. Но той не можеше да ме чуе. Навярно дори не си спомняше, че съм там.

Хлъзнах се по пътя, спънах се в един мокър камък. Следвах шума от стъпките. Въздухът бе твърде плътен, за да мога да видя нещо през него, наситен от гнилозелено. Също така беше горещо, много погорещо, отколкото всъщност е в Обърни Се. Аз бягах, а въздухът бавно се сгъстяваше още и още, образувайки форми, които ме удряха. Вече си проправях път сред мека планина от плът, която се движеше, огъваше, събираше. Все едно да бягаш през море от разпилени ръце в тъмнината, през ръце и крака, които изпълваха всеки инч около мен. Нищо не можех да чуя. Виждах всичко в черно-зелено, сякаш съм затворил очи. Но продължих — трябваше да съм до Джи, въпреки че аз вече бях с него в известен смисъл.

Ударих се в нещо твърдо. Разбрах, че е стена. Опипах я. Открих врата и я отворих с помощта на силния вятър. Втурнах се през прага. Спънах се и паднах върху някакви стъпала. Запълзях по тях толкова бързо, колкото можех. Сякаш част от мозъка ми бе закачена за петите и се дърпаше при всяка крачка. Дърпаше се като сухожилие, твърдо, опънато, готово да се скъса.

Най-отгоре отново се изправих на крака и тръгнах по лепкавия паваж. Задушавах се от горещина в гъстия въздух. Вървах след Джи, който все още бе на ярдове пред мен. Усецах как нещо го дърпа. Усецах как всичко от Страната на Звездите изтичаше през изгнилия коридор на тази мъртва сграда. Нещо ме тласна напред. Всяка стъпка приличаше на новина за смъртта на любим човек, всеки дъх — на миг, когато светът пробужда лицето ти с нажежено желязо. Някой изкрещя. Впуснах се настървено през хлъзгавата лепкавост на въздуха, който сега бе съставен от плът. Нямах представа нито за време, нито за пространство. Може да съм вървял минути, може часове. Може и години.

После изведнъж отново се блъснах в нещо твърдо. Опипах за врата, но не открих. Усецах само грубата повърхност на камък.

Извих глава и погледнах нагоре. На няколко ярда от мен играчката на бебето бръмчеше и тракаше, после се удари в стената. Освен ако това не беше стена. Беше подът. Джи пълзеше точно пред мен към нещо, което ревеше в ъгъла на стаята. Изпочупих ноктите си в

грубия камък, докато пълзях след него. Не можеше и дума да става за изправяне — всяка крачка напред все едно си удрях главата в скала.

Почувствах допира на топла, суха длан върху моята. Дръпнах ръката си с рев дори преди да разпозная усещането. Погледнах изцапаните си пръсти. Разбрах — това беше ръката на баща ми. Помирисах вонята от петното, през което пълзях. Разбрах къде съм. И преди съм бил тук. Тогава успях да измъкна Джи от това място, но бях по-силен.

— Джи, недей! — изкрещях аз. Хвърлих изгнилата плът надалеч от ръката си и се приведох под тежестта. Не можех да се изправя, но се движех малко по-бързо, достатъчно бързо, за да видя, че Джи се изправя на колене пред нозете на една жена. Косата ѝ представляваше дълъг черен водопад и вибрираше от съсиреци. Очите ѝ също бяха черни, защото главата ѝ бе плъпнала от паяци.

Тя се усмихна на Джи, когато той тръгна към скута ѝ. Усмивката ѝ бе най-зловещото нещо, което изобщо някога бях виждал. Джи извърна към нея лице, измъчено от всички болки, които бе преживял след смъртта ѝ, набръчкано от всички грижи на порасналото момче, които тя не бе могла да прогони. Жената посегна да погали лицето му и аз разбрах, че този път няма да мога да го спася.

Защото вместо да го погали, тя прокара нокти по бузите му близо до очите и го одра — отвори рани, достатъчно дълбоки, за да пъхне пръсти в тях и да разкъса кожата му. Джи крещеше, но не се опита да избяга. Не искаше да бяга. Искаше да бъде с майка си.

Когато пръстите ѝ проникнаха достатъчно дълбоко, тя скочи на крака, здраво вкоренени в земята, преви се и дръпна. Главата на Джи се откъсна от тялото, вратът му се провлачи като корен на зъб. Тя я вдигна над себе си и я запокити към пода. Устните му все още се движеха. Последното нещо, което извика, бе към мен.

— Това си ти, Старк! Ти го направи!

Устата му се разкриви на пода пред мен. Изведнъж успях да се изправя. Успях, защото най-накрая бях разбрал — не говореше Джи, но той беше прав. Аз бях направил това. Всичко.

Нахвърлих се върху майката на Джи. Тя изчезна преди да я достигна. Спънах се в тялото на Джи и паднах. Зърнах нещо черно — черното палто, което бях следвал, палтото на мъж, който винаги бе стоял пред мен. Видях тъканта, шева по черния плат, нишките, които

оставаха зад един човек, който винаги вървеше напред. Долових дъха му, чух ботушите му по камъка, спомних си времето, когато този звук бе знаменателен, времето, когато и двамата бяхме герои, когато бяхме приятели. И си спомних колко обичах този звук, това палто. Всичката мърсотия вътре в мен се изцеди във въздуха и остана само споменът.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Бях на осем, когато срещнах Робърт Алфред. По това време „Книги Старк“ вървеше добре — процъфтяваше по онзи тих начин, който се харесваше на баща ми. Бяхме се преместили в самостоятелна къща в околността. Бях тихо момче, сериозно и любознателно. На мен можеше да се разчита, че ще си почистя стаята, че ще бъда учтив с гостите.

Когато Рейф дойде в нашето училище, аз вече си имах свой живот. Бях мирен и ученолюбив. Всички виждаха само това в мен, а много малко бяха онези, които искаха да научат повече.

Рейф бе доста по-различен. Той беше лошото момче, което сякаш винаги стои наказано в коридора. Не можеше да мине урок, без да възрази на учителя. Не беше глупав, само темпераментен. Но училищата не харесват такива деца.

Случайно и противно на очакванията станахме приятели. Играех на топчета на двора с моите приятелчета, а Рейф играеше на няколко ярда в друга група. Отделните групи в двора приличаха на суверенни щати, всеки от които отричаше съществуването на останалите. Никога до този момент не бях разменял нито дума с Рейф. Макар да бяхме в един клас от няколко месеца, нашите пътеки просто не се бяха пресичали. Приличахме на изхвърлени от кораб товари. Носехме се по течението на реката, далеч един от друг. Странното е, че ако не беше онзи сблъсък тогава в двора, всичко щеше да си остане както преди и нищо от това, което ви разказвам, нямаше да се случи.

Дори и не помня вече как се играе на топчета, нямам и най-малка представа какво им беше толкова важно на правилата. Всичко, което си спомням, е, че топчето ми полетя по чакъла, влезе в съседната игра и разпръсна другите топчета.

Веднага скочих да се извиня, тъй като си бях добро момче, но Рейф не искаше и да чуе. Той грабна топчето ми и го хвърли зад оградата. Беше глупаво и детинско, но на Рейф не му вървеше много — всички го възприемаха като лошо момче. Открих, че разбирам импулса

му. Преди да разбере какво правя, гневно грабнах едно от неговите топчета и го запокитих в същата посока.

Рейф ме погледна за миг, озадачен. После сграбчи шепа топчета от нашата игра и те отлетяха. През това време момчетата, с които бяхме играли, се бяха разпръснали на сигурно разстояние. Бяха ни оставили до оградата само двамата. Редувахме се да хвърляме трудно завоюваните топчета на другия извън оградата със съсредоточения гняв на боговете.

— Какво, *по дяволите*, си мислите, че правите?

И двамата се стреснахме от крясъка. Мистър Маргант крачеше заплашително към нас. Изведнъж се превърнахме в две малки момченца, хванати натясно. Учителят ни крещеше, искаше да знае какво би се случило, ако някой минава отвън. Усетихме горещия срам на глупостта. Заповяда ни да влезем в училище и да седнем на пейката пред директорския кабинет.

Тогава бе основан съюзът ни. Доброто и лошото момче на една и съща пейка, за едно и също провинение. Нямахме какво да си кажем един на друг. Но бяхме замесени в едно и също нещо и Рейф ми се усмихна, когато ме повикаха в кабинета. Имаше хубава усмивка. След това започнахме да си кимаме по коридорите. Не след дълго вече си говорехме. На десет бяхме най-добрите приятели.

* * *

Бил съм в Памет веднъж преди доста време. Не е много различна от Страната на Звездите всъщност, но някак по-силна, по-ясна^[1]. Ето откъде съм. Това съм аз.

Гигантски секвой стояха от двете страни на пътеката, докъдето ти стигаше погледът в тъмното. Приличаше малко на гората на Окланд, но беше по-величествена, по-първична.

Обичам секвой. Стволовете са дебели по няколко метра и стигат небето, дори не се разклоняват преди да се извисят трийсет ярда над главата ми. Нито лъч не проникваше през плътната покривка на листата. Вървах по пътеката пред мен, без да си правя труда да погледна назад. Нямахме друг път.

* * *

Обичам да си мисля, че съм спасил Рейф от нещо. Ако не бе станал мой приятел, щеше да продължи да пропада. Щяха да го изгонят, да го изключат. Всъщност, може би това е вярно. Както и това, че той също ме спаси.

Имах интерес към неща, които се случваха отвъд „тук“ и „сега“. Винаги съм бил страстен читател — нищо не можеше да се направи, приличах на родителите си. Знаех, че има и други светове освен нашия. Светове, които можеш да откриеш в книгите.

Не бях енергичен. Бях отвлечен романтик. Седях и си мислех. Можеше да продължа по същия начин все по-безсмислено да съществувам до края на дните си. Рейф бе моята противоположност — буря от активност и воля. Винаги в движение, увлечен в нещо.

Растяхме, сближавахме се, смеехме се. Превърнахме се в две половини на едно цяло. Рейф ме научи да действам, аз го научих да мисли. Той ме теглеше след себе си, аз набивах идеи в главата му. Не след дълго се научих да поемам инициатива. Понякога и на него му хрумваха идеи.

Всъщност, да се научим да свирим, бе идея на Рейф. Изнуди родителите си да му купят китара като стана на четиринадесет. Скоро и моите родители направиха същото. Усмиввам се с умиление като си спомня за търпението им в онези дни. Къде пише, че родителите трябва да търпят гротескно силен и отвратително фалшив звън на китара, както и всичко останало?

Научихме акордите, стремяхме се към едни и същи мелодии. Точно това правехме и на шестнадесет. Щяхме да създадем рокгрупа, да станем известни. Вярвахме в себе си. А какво може да ви попречи, ако вярвате в себе си? Желаехме едно и също нещо. Щяхме да подчиним света на желанието си.

Но не се случи, разбира се. Въпреки всичкото време, прекарано заедно, въпреки общите неща между нас, ние все пак си оставахме различни. Моите приятелки бяха сладкодумни, неговите — простовати. След училище аз имах запазено място в колеж, а Рейф — не.

Заминах. Виждахме се само през ваканциите и през случайните пиянски уикенди, когато Рейф се домъкваше до колежанското градче, напиваше се и плямпаше цяла вечер. Нямахме как да репетираме повече, постепенно идеята за рокгрупа започна да отмира. Но друг път, излегнати на пода в стаята ми, прекалено вкочанени, за да се изправим, си повтаряхме, че ще я направим. И така вместо музика, започнахме да споделяме нещо друго — една идея.

Какво кара хората да мислят за други светове, за реалността, която никой не вижда? Не може да са само книгите, защото много хора четат, но малко вярват и чувстват това, което аз вярвах и чувствах. Сигурно някои неща се случват на определени хора така, както и на мен. Случайно възприятие или необяснимо събитие, нещо, което ги кара да не си спомнят първопричината. Не мисля, че много от тях са видели мъж без глава на балкона като малки, но нещо друго трябва да им се е случило, нещо, което ги е накарало да повярват. И ги е повело през тъмни стаи — протягат се в копнеж да достигнат онова, което искат да повярват, че е там. При мен бе по-различно. Освен това бях взел Рейф със себе си.

Осъзнах, че мозъкът, който използваме през деня, е оня същият, който е при нас и през нощта. Това може да не прозвучи като умна и извисена мисъл, но всъщност вцепенява всички останали, както ще покажат следващите събития. Умът, който привлича сцени и събития отникъде в сънищата ни, е същият, който може само бледо да си представя, докато сме будни. Ум, който се изплъзва, изменя посоката. Хрумна ми, че ако успея да накарам мозъка си да работи докато е буден така, както докато спя, ще мога да сънувам, докато съм буден и да видя различен свят.

Опитахме с Рейф да го направим, опитвахме години наред. Правехме упражнения за концентрация, за медитация. Не се получи, загубихме интерес и така се провали още едно постижение на Новия Век.

Сега разбирам, че дори тогава сме се движели в различни посоки. Връзките, които невидимо ни свързваха, вече бяха започнали да се охлабват. Споделените преживявания и детското приятелство могат да ни отведат надалеч, но не могат да се борят с останалия свят, дори със самите нас.

Когато напуснах колежа, бях по-зрял и по-тъжен. Върнах се при родителите си, докато изясня какво ще правя с живота си. Рейчъл остана в колежа за по-висока степен.

Срещнах Рейчъл в колежа през първия семестър. Влюбихме се. Беше простичко и прекрасно. Наслаждавахме се един на друг, опознавахме се бавно. Сякаш по някаква странна интуиция знаехме, че това ще е най-добрият начин. Минаха месеци преди да се случи неизбежното, но когато стана, ние на мига се разделихме с предишните си партньори.

Как казвате на някого, че го обичате? Спомням си толкова много ситуации, толкова мигове. Седим в горното отделение на автобуса, усмихваме се един на друг, безмълвни от силата на чувството. Топла стая в тъмен зимен следобед, слаб зелен блясък от стереото в ъгъла и бели лъчи от лампите отвън. Вървим, прегърнал съм я, чувствам тялото ѝ до моето, свиваме зад ъгъла. Стоим на различни чинове, извъръщаме се по едно и също време, усмихваме се един на друг, показваме си, че все още сме тук. Лежа в леглото до нея с ръка върху гърдата ѝ, заслушан в ритъма на спящия ѝ дъх.

Всеки си спомня лошите неща, но как разказваме за добрите? Мога да ви ги разкажа, но не мога да ви накарам да ги видите. Все едно да изпратя картичка от мястото, където съм, но да ви забраня да ме посетите.

Обичах я. Все още я обичам. И винаги ще я обичам.

Провалих се последната година в колежа. Рейчъл бе много привлекателно момиче — най-красивото, с което някога съм бил. За съжаление и други я забелязаха. Бях ненадежден, бях зает. Вече не се поглеждахме често. Рядко и вяло се прегръщаме.

И двамата направихме грешки. И двамата прекарахме нощи в обятията на някой друг, който взема това, което е пред него, и нищо не си спомня на сутринта. Но ние се обичахме много и останахме заедно, кърпехме, залепяхме, поправяхме и подпирахме. Но знаете, че тези неща не помагат. Може да запълните празнотата с приказки и обещания, извинения, аргументи и сълзи, но колкото и да е прозрачно и качествено лепилото, тя все пак е там. Отдолу нищо не се променя, отчуждението остава.

Още по-лошо стана, когато заминах. По това време бях толкова неуверен, изпълнен с горчивина и неодобрение. Виждах всичко в най-

лоша светлина. Живеех в свой собствен свят, тапетите на който бяха в цветовете на безверието и болката. Бях се вманиачил в Рейчъл, мислех само за нашата връзка. Не можех да си представя живота без нея. Водех безкрайна, изтощителна битка с неизбежното, както и тя. Аз също не бях идеален. Останахме заедно и продължихме да тъчем тъжния си свят. Изпълвахме се от съсирена любов и залитахме по наклона на спомените си.

Отчайващо се нуждаех от промяна. Имах нужда да замина, да повярвам в нещо друго. Имах нужда някой да дойде при мен, да ме предизвика, да ме изправи на крака, но никой не можеше, защото в себе си носех прекалено голяма тежест. Бях попаднал в капан, закован за земята. Знаех, че и Рейф се чувства по същия начин. Никоя жена не го бе наранявала или пък му беше позволявала той да я нарани. Но светът бе направил всичко, за да го обезкуражи. Проваляше се във всички начинания.

Спомням си тъмните нощи, които прекарахме с него. Търсехме нещо вътре в себе си. Говорехме си понякога, споменавахме за рокгрупата, която и двамата знаехме, никога нямаше да се получи. Китарите, които преди смятахме, че ще станат символ на успеха ни, се оказаха отражение на провала. Осъзнахме какво точно ще се случи. След двайсет години щяхме да почистим таваните си и да намерим китарите, прашни и забравени.

Изглежда ние никога не споделихме мислите си, но знаехме, че приятелството ни преживява горчив завой. Бяхме предали общите си мечти. Един за друг бяхме живото доказателство за това как животът не върви по начина, по който искаме. Светът позволява на детето някои неща — полетите на въображението, усещането за незаменимост, но рано или късно привилегиите намаляват. Всичко, което ни остава, е поразяващата горчивина на осъзнаването, че сме като всички други.

Ние отричахме всичко около нас. Нуждаехме се от филм, в който да блестим като звезди. Необходимостта се увеличаваше с годините на разбирателство, със завоите в приятелството, което се разпадаше под тежестта на разочарованието. И накрая, мисля, че тази необходимост ни помогна да постигнем онова, което не успяхме дотогава.

Онова и нещо друго.

Бях във ваканция, когато направих експеримента. Или точно след това. Един познат от колежа се женеше в Ню Йорк. Прескочих

Атлантическия, за да му пожелае попътен вятър в брачното блаженство.

Хубаво си прекарах — отпуснах се, нещо, което не можех да направя в Англия. Вкъщи се чувствах оплетен в паяжина от факти и обстоятелства, в капана на общоприетите неща, изсмукан от еднообразни мисли. Безкрайно кърпех и раздирах една и съща любов — отново и отново. На сватбата избягах за малко от всичко това и все още се радвам, че го направих. Това бе последното ми истинско време.

По време на пътуването, докато чаках тоалетната в самолета да се освободи, надзърнах да видя океана. Стори ми се, че гледам безкрайна кална равнина, набраздена с височини и падини. Отнесох се. Зачудих се какво ли ще стане, ако някой се спусне надолу с въже. Дали просто ще падне във водата или ще стъпи на тази равнина — земя от някой друг свят?

Трябваше да звънна на Рейф, докато бях там. Споменах му и той се заинтересува. Знаех, че така ще стане. Казах му кога е обратния ми полет. Той се пошегува, че ще отиде на брега да види какво ще се случи. Да провери дали умът ми може да повлияе на света. Не мислех, че ще го направи.

На сватбата срещнах една жена, която изпъкваше, която забелязах. През цялото време, докато се люшкахме с Рейчъл напред-назад, това не се беше случвало. Бях спал с призраци и фантоми — момичета, които преминаваха през мен, без да оставят следа, макар че винаги бе моя, а не тяхна. Някои бях срещнал на пиянски събирания — подобни травматични сексуални събития те карат да се чудиш защо не си си направил емоционална застраховка. Останалите случки бяха просто стечение на обстоятелствата, които се нуждаеха от участници. Аз участвах с вихрещата се част на душата си, която не знаеше какво иска и оставяше всичко да се изплъзне между пръстите, защото не се познаваше достатъчно добре, за да знае какво трябва да улови.

Когато не знаете какво искате, вие се нахвърляте на всичко. Мислите, че като е ново, ще бъде по-добро. Не съзнавате, че никой с нищо не може да бъде щастлив. Но на сватбата бе по-различно. Този път значеше нещо.

Събудих се в хотелската стая по-късно, изпуснал автобуса си, чудейки се как, по дяволите, да се справя със ситуацията. Рейчъл и аз все още бяхме заедно, формално. Всъщност, последния път, когато

бяхме говорили, тя звучеше топло, както отдавна не бе звучала. Сякаш любовта ме обля — бях притаил това чувство, като че ли нямаше вече какво да покажа от него. Нямах представа какво ще правя.

След сватбата се прибрах вкъщи. На връщане отново заставах до прозореца в задната част на самолета. Стана ми приятно да видя, че океанът все още изглежда по същия начин. Зачудих се какво би станало, ако Рейф е отишъл на брега, ако и двамата по едно и също време гледаме водата, аз — отгоре, той — отдолу.

Първото нещо, което направих като се върнах, бе да посетя Рейчъл. Трябваше. Тогава не можех да пазя тайни, не и по начина, по който го правя сега. Влязох в апартаментчето, което тя бе наела. Изглеждаше толкова хубава и щастлива. Сияеше в бялата памучна рокля на сини и червени райета. Толкова се радваше да ме види.

След час заминах и никога повече не се видяхме. Няма никакво приятелство след това. Излъгах ви преди.

Това беше обратът или поне началото.

Върнах се вкъщи и намерих единадесет съобщения от Рейф. Питаше къде, по дяволите, съм и настояваше незабавно да му се обадя. Единственото нещо, което виждах онзи следобед, бе лицето на Рейчъл, зачервено от плач. Не можех да му се обадя. С никого не исках да говоря. Нищо не можех да върша. Най-накрая нишката, която ни свързваше с Рейчъл въпреки всичко, се бе скъсала, брутално скъсана. Скъсана от мен. Сега, след като всичко си бе отишло, аз наистина не знаех има ли нещо останало в мен.

След час Рейф пристигна вкъщи. Баща ми му беше отворил. Почука на стаята ми. Имах само миг да осъзная от колко време не е идвал, да забележа, че моят приятел бе вече мъж, а не момче, преди да ми разкаже.

Беше направил това, което бе казал, че ще направи. Бе отишъл на брега, лежал там три часа, гледал от време на време морето. Почнал да се чувства като идиот, дори привлякъл любопитни погледи. Тогава нещо в ума му се размърдало, погъделичкало го. Затворил за миг очи и се опитал да разбере чувството. Когато ги отворил, мястото било обезлюдяло, а небето — пепелявосиво. Необикновен вятър обгръщал глезените му. Бавно, много бавно той се обърнал и погледнал морето.

Ето го началото. Излъгах ви по-рано, още един път. Нямаше никакви любовници, само аз и Рейф. Версията с любовниците е само

за клиенти.

И това не е вярно. Версията с любовниците показва начина, по който желяз да се беше случило всичко. Искаше ми се да бяхме аз и Рейчъл. Но не стана така.

Стояхме с Рейф и се гледахме в стаята ми. Усетих как дълбоко в мен нещо се размърда. Знаех, че не лъже. Нямахме и причина. Това, в което винаги бях вярвал, което винаги бях знаел, бе истина.

Можете ли да си представите усещането? Можете ли да си ни представите нас двамата? Стояхме там, не знаехме какво да правим, дори не можехме да се помръднем. Светът се бе наклонил по оста си и ние бяхме единствените, които знаеха това.

Бяхме открили нашия филм.

* * *

Вървах по пътеката. Знаех, че няма да продължи до безкрай. Вървах към срещата, вървах назад във времето. Краят на спомените не беше далеч. Тъмните колони, през които минавах, бяха част от мен, назидателни постройките на паметта ми. Далеч отгоре бе лицето ми, външността, листата, които миналото ми пазеше. Между дърветата нямаше нищо, само празнота.

* * *

Отне ни няколко дни да сглобим парчетата. Купихме си раници, храна, ботуши и казахме на родителите си, че заминаваме за няколко дни. Поне аз така казах на моите. Все още не искахме да споделяме с никого за откритието си. Отчасти, защото щяха да ни помислят за смахнати — нямахме доказателства. Отчасти просто искахме да го запазим за себе си, поне засега. Все още не знаехме какво сме открили, но то щеше да бъде наше.

Нямахме особена представа как ще го накараме да се повтори. Нито един от нас нямаше да наблюдава от самолет, за да помогне да се отвори портата. Вярвахме, че ще е достатъчно, че двамата знаем.

Може би бяхме прави. Случи се обаче нещо, което ме откъсна от предишната ми личност и ме избути в света с надпис на сърцето „Затворено“.

Нощта преди да потеглим си бях вкъщи. Проверих дали съм приготвил всичко и поставих лента на камерата си. Рейф си мислеше, че нищо няма да излезе на лентата, но смятах да опитам. Телефонът иззвъня, но не се обадох. Родителите ми бяха наблизо, а и едва ли някой знаеше, че съм вкъщи. Татко се обади — търсеха мен.

Беше Рейчъл. Вълна от объркващи емоции ме обля, щом чух гласа ѝ. След откритието на Рейф се бях опитал да я забравя. Чух гласа ѝ и се почувствах така, все едно отворих кутия, в която не знам какво има. Чудех се какво ще ми каже, дали ще продължи да ме ругае и как да реагирам, ако го направи. Рейчъл винаги ми е влияела по този начин — всеки път съм успявал като удавник за сламка да намеря изход.

Тя не ме руга. Попита ме как съм с напрегнат глас, от който настръхнах. Никога преди не я бях чувал да говори така. Казах, че съм добре и я попитах същото. Без никакво предисловие тя ми заяви, че има нещо, което трябва да знам.

Каза ми, че е била бременна и е направила аборт. Тя млъкна, а аз затворих. Не го направих, за да я нараня. Просто не можех да слушам повече.

Седнах на леглото и заплаках. Плаках, докато ме заболя главата. След няколко часа родителите ми се качиха на етаж да си легнат. Баща ми почука на вратата и ми пожела лека нощ, без да я отваря, както обикновено. Ако беше постоял секунда отвън или ако я бе отворил, щях да му кажа.

Щях да се опитам да му обясня как се чувствам, когато момичето, което четири години съм обичал, е било бременно, но е направило аборт заради нещо, което аз съм сторил. Щях да се опитам да му кажа, че много бих се радвал да имам дъщеря. Или нищо нямаше да му кажа. Само щях да подържа топлата му, суха длан, но и това щеше да е нещо.

Но нищо подобно не се случи. Чух стъпките му да се отдалечават и сърцето ми се заключи. Обърнах се и погледнах през прозореца към нощта, която все още е обсебила ума ми.

Рейф пристигна на следващата сутрин в десет и веднага ме попита какво се е случило. Тогава не му казах, но по-късно през деня,

когато бяхме близо до брега, го направих. Изглеждаше шокиран, а това значеше много за мен. Беше хубаво да имаш някого до себе си, който разбира как се чувстваш.

Денят, в който пътувахме с влака към брега, бе странен ден. Сякаш всичко беше спряло, сякаш един епизод бе завършен. Мисля, че моята празнота ни помогна в начинанието, но също така промени и мястото, което открихме.

Бяхме твърде напрегнати, кипяхме от вълнение. Хората ни заглеждаха, докато вървахме към морето. Трябва да сме изглеждали невероятно устремени.

Оказа се абсурдно лесно. Рейф ми показва къде е стоял. Не знаехме какво ще се случи, но бяхме уверени, че ще бъде приключение, нашето приключение. Хванахме се за ръце и затворихме очи в 4.05 следобед в събота, деветнадесети септември, 1994 година.

---

[1] Старк (англ. Stark) — силен, твърд, непоколебим. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

След няколко минути видях светлина. Не светлина, а сияние. Памет свършваше — мембраната бе само на няколко стотици ярда пред мен. Пътеката между дърветата водеше право напред. Взирах се в далечината и ми се струваше, че виждам очертание в мрака — черно палто.

* * *

Когато отворихме очи, равнината се простираше пред нас. В първия миг просто стояхме и гледахме втренчено. Дори не се и сетих да извадя камерата си. Някак не беше уместно. Все още я пазя някъде. В нея все още седи същата лента.

Нададохме радостни възгласи, подскачахме и крещяхме. Хукнахме към равнината. Сякаш издатините ни водеха нанякъде. По-късно стана студено и тежко и се събудихме по здрач на пращен площад в призрачно градче в средата на пустинята.

Няколко дни само се мотаехме, обикаляхме, спяхме, откривахме как съществува мястото. Не ни отне много време да разберем, че всичко е като насън. Спомнихме си неясни брътвежи по пиански сборки и се удивихме колко прави сме били. Дълбоко от паметта си изрових правилното име на това място. Тези няколко дни бяха последните от лятото, последните мигове на нашето истинско приятелство, последните мигове, когато бяхме едно цяло. Мога със седмици да ви разказвам за нещата, които открихме, за начина, по който се чувствахме, но няма смисъл. Няма да успея да ви накарам да ги усетите.

Беше друг свят и този свят беше наш.

Не ни отне много време да разберем също така, че този свят не е само приятен и светъл. На втория ден вървахме към един замък. Той много приличаше на този, който видяхме с Окланд. Забелязах нещо с крайчеца на окото си и се приближих да го разгледам по-добре.

Беше бебе, малко момиченце. Гукаше сладко под един храст, самичко в равнината с размерите на Дания. Беше страшничко, но по онова време бебетата не бяха толкова неприятни и човек по-лесно се справяше с тях. По-късно се промениха. Често съм се чудел дали в Страната на Звездите е имало бебетата преди ние да намерим пътя за там. Не съм сигурен. Мисля, че променихме Страната на Звездите още в самото начало, дори преди Рейф да започне да го прави умишлено.

Два дни по-късно видяхме нашето първо Нещо, видяхме как то се превръща в чудовище. Беше чудовище на Рейф и много приличаше на баща му. Така и не разбрах тази работа, но предполагам старецът на Рейф не бе особено приятен. Не можеше да се сравнява с майката на Джи, но според нормалните стандарти със сигурност можеше да се нарече копеле.

Мисля, че това преобрази Рейф. След чудовището той промени отношението си към Страната на Звездите, а може би и тя промени отношението си към него. Не смятам, че нещата между нас биха се развили по този начин, ако не бяхме открили Страната на Звездите. Тя ни промени точно толкова, колкото и ние нея. Рейф я преобрази повече от мен и мисля, че затова полудя, а аз станах това, което съм днес. Не знам кой направи по-добрата сделка.

Същата вечер аз започнах да мисля за вкъщи. Бях казал на родителите си, че ще отсъстваме само няколко дни и чувствах, че ще мога да се върна в реалността.

През последните няколко часа Рейф бе започнал да се държи странно. Спираше от време на време, слушваше се, после казваше, че няма нищо и продължаваше. Най-накрая ми обясни: бе усетил, че има нещо друго, някакъв друг слой. В Страната на Звездите той чувстваше това, което аз чувствах в нормалния свят: че има нещо друго извън този свят и искаше да разбере какво е.

Концентрирахме се, отворихме ума си и подушихме за нещо друго, за нещо повече. Вечно незадоволени!

Озовахме се в Града. Отне ни време да осъзнаем, че това не е друга част от Страната на Звездите. Все едно открихме цяла стая с подаръци за Коледа. Всички мисли за вкъщи се изпариха от ума ми. Само след няколко часа бях убеден, че тук ще бъда по-щастлив, отколкото в Страната на Звездите, че това е мястото, където ще се връщам през годините. Сякаш гледах научен филм, направен само за

мен, друг странен свят, на който познавах достатъчно добре правилата. Винаги съм мечтал за такъв свят — интересен и сговорчив, място, където да се чувствам тайнствен аутсайдер.

След няколко дни Рейф се отегчи и поиска да се върне в Страната на Звездите. Знаех, че вече трябва да се прибирам вкъщи и затова тръгнах с него. Рейф се ядоса, но аз бях убеден, че трябва поне да си покажа носа в родното градче или дори само да кажа на родителите си, че съм добре. Мина му като разбра, че смятам да се върна веднага след това.

Проправихме си път към Страната на Звездите. Намерихме тихо кътче и следвайки начина, по който бяхме дошли, затворихме очи и насочихме мислите си, събрахме приятелството и познанията си, спомнихме си дома и се пресегнахме към него.

Когато отворихме очите си, видяхме, че все още сме в Страната на Звездите.

Опитахме отново. И отново. Отидохме на друго място и опитахме пак. Влязохме в Града и отново опитахме, но се върнахме обратно в Страната на Звездите. Ден и половина опитвахме през няколко часа, докато ни заболя глава. Спогледахме се с кръвясали очи.

Не можехме да го направим. Не можехме да се върнем.

Казахме си, че това е само временен проблем, че сме изморени, омагьосани. Върнах се в Града да намеря относително нормално място, където да си почина за няколко дни. Рейф остана в Страната на Звездите.

За пръв път, откакто бяхме дошли, се разделяхме, но бях преживял достатъчно и се нуждаех от известна стабилност. Спомням си как ме погледна Рейф точно преди да замина — кимна, кимна ми, както безброй пъти го беше правил в училище, на улицата, по баровете. Но очите му бяха по-различни, насочени другаде. Очите му бяха започнали да гледат навътре.

Опитвахме отново следващите няколко седмици. Бях казал на Рейф къде може да ме намери в Града. На всеки няколко дни той идваше да ме вземе и опитвахме, но напразно.

Минаха месеци. Опитвахме все по-рядко. Нощем сънувах родителите си, отслабнах от тревога по тях. Опитах се да се успокоя, да се отпусна. Все пак, нямаше никаква логична причина да не можем да се върнем по пътя, по който бяхме дошли. Но защо тогава всеки

изминал ден ме убеждаваше все повече в противното? Може би защото ми се струваше, че с всяка следваща среща Рейф все повече се отдалечава от мен.

Срещнах Зенда съвсем случайно. Тъкмо бях открил Квартала Котка — прекарвах уикендите си там. Не мисля, че котките имаха нещо против мен, пък и винаги съм ги обичал.

Веднъж си стоях на една морава близо до Моаре 5 и гледах как котенцата си играят с новата играчка, която им бях донесъл. Тогава видях високо, елегантно момиче да върви по пътеката. Сърцето ми спря. Помислих, че е Анджели, момичето, което бях срещнал в Ню Йорк. Но когато се приближи, разбрах, че съм се припознал. Всъщност, по-късно разбрах, че единствената обща черта между нея и Анджели е най-важната от всички. По това си приличаше и с Рейчъл — забелязах я. Тя се открояваше.

Зенда ме видя и ме поздрави. Заговорихме се. Излязохме няколко пъти през следващите седмици, забавлявахме се. Бяха минали шест месеца, откакто с Рейф пристигнахме в Страната на Звездите. Коледа бе дошла и си бе отишла — една Коледа, която прекарах сам в апартамента си, напрегнат и отчаян, потънал в мисли по родителите ми у дома. Не бях забравил Рейчъл, но се чувствах готов да започна да я забравям.

Един ден отидох да видя родния Квартал на Зенда. Бях чувал за Идилия, но не го бях виждал. Харесах го веднага щом го зърнах. Имаше нещо старинно в него, нещо благородно.

Обадих се на Зенда, поразходихме се и се полюбувахме на гледката. Тогава тя докосна ръката ми и ме поведе по тясна алея. Озовахме се на огромен площад, обрасъл като джунгла. „Това е най-старият площад в Идилия“ — каза с гордост Зенда, — „най-малко промененият.“ Средата бе оградена и вътре лежеше огромна счупена каменна колона. Тръгнахме по нея, чудехме се, опитвахме да си я представим каква е била в действителност.

Застанах в края и я огледах отново. Гледах, гледах, докато си помислих, че ще припадна. В края на колоната стоеше ръждясала статуя.

Беше Колоната на Нелсън.

* * *

Колкото повече приближавах светлината, толкова повече разбирах, че не съм сбъркал — в края стоеше някой с черно палто. Ако някога бях се замислил какво ще изпитам в подобен момент, ако бях вярвал, че това може да се случи, щях да предположа, че ще се изплаша, ще се разгневя, ще се разяря. Но аз само ускорих крачка и тръгнах право срещу него.

* * *

Зенда ме заведе в едно кафене. Буквално трябваше да ме занесе. Разказах й. Трябваше. Трябваше да кажа на някого.

В началото си помисли, че съм напълно полудял, разбира се. Затова я заведох в Страната на Звездите. Така или иначе трябваше да намеря Рейф, да му кажа какво съм открил. Отне ми седмици да реша как да го направя, но я заведох там. Тя не споделяше моите мисли и тези на Рейф и затова трябваше да открия начин да я накарам да *види*. Отидох на брега и открих Вилих. Той ми помогна да я заведа.

Близо час вървахме през гора от високи дървета. Стигнахме водопад — беше водопадът на Зенда. Бе го сънувала като дете. Радостта й от гледката ме направи щастлив, почувствах се горд със Страната на Звездите.

Беше чуден следобед, последният подобен. Седяхме на тревата под слънцето и говорехме. Разбрах, че това е другата ми половина, тази, която винаги съм търсил. Тя сияеше като ангел. Събрах кураж, посегнах и я хванах за ръката.

В този момент почти щях да й кажа какво чувствам.

Някой се разсмя зад нас. Обърнах се и видях Рейф при дърветата, а смехът му не беше приятен. Станах да го представя и почувствах, че нещо ми се изплъзва.

В първия миг не можах да го позная. Видях мъж; мъж, който изглежда не ме харесваше особено.

Никога не съм разбирал Страната на Звездите така добре, както Рейф. С течение на времето тя прие много от неговите качества. Може

би случайно се бе озовал на мястото, където бяхме, може би не.

Казах му за Идилия и за счупената каменна колона — той разбра какво означаваше тя.

Градът все пак не бе друг свят. Не бе втора алтернативна реалност. Градът беше реалността, от която бяхме дошли — беше истинският свят, но след много години, след много, много години.

Дълго време се гледахме и накрая разбрахме, че всичко е свършило, че наистина не можем да се върнем вкъщи. Трудно е да приемеш нещо толкова невероятно като бъдещето, освен ако не си стигнал там по дългия път. Веднъж отишъл напред, не можеш да се върнеш отново вкъщи. Бяхме откъснати от детството си. Точно тогава на това място връзката между нас се прекъсна. Слънцето помръкна. Зенда се загърна в палтото си, изведнъж ѝ стана студено.

Гледахме се като непознати. Рейф се изхили и кимна към Зенда.

— Намерил си нова, а? — каза той с тих неприятен тон. Нищо не отговорих. — Не си загубвай ума по нея — добави той и млъкна. Чувствах, че крои нещо. Не се изненадах, че Зенда не му хареса. Тя изглеждаше като човек, който има собствено мнение и не се съобразява с никого. — Бъди спокоен, няма да ти я взема — заключи той и ми намигна.

— За какво говориш? — запитах го тихо. Обгърна ме студенина. Рейф ме погледна, после се обърна към Зенда. Движението му беше рязко, почти неконтролирано.

— Знаеш ли, той всъщност ми разказа за нейното бебе? Искаше да му кажа дори, че всичко е наред!

Зенда се присви, сякаш ударена по лицето. Той се ухили свирепо. После приближи лице до моето и ми изкрещя:

— Как си мислиш, че се чувствах, по дяволите?

Знаете как понякога разбирате какво ще ви кажат, преди да го направят. Почувствах нещо подобно, но той ме изпревари.

— Това бе *моето* бебе, Старк. Не твое. *Моето*.

Рейф ходил по едно време с Рейчъл. Около шест седмици. Четири уикенда, всъщност. Били спали осем пъти. Първо на него каза за бебето. Не била сигурна от кого е, но решила, че иска мен и затова щяла да каже, че е мое. Рейф вярваше, че е негово. Може би беше прав. Може би го бе грижа за нея. Може би тя щеше да ми каже в

онзи последен разговор по телефона. Може би тъкмо е започвала, когато съм затворил. Кой знае.

Рейф ми изкрещя това пред Зенда. Удари ме в лицето, след това в стомаха, аз паднах. Не се защитих. Не можех. Просто не можех. Той ме удари още два пъти и замина.

Заведох Зенда обратно в Града. Продължихме да се виждаме от време на време, но нещо в мен бе умряло. Мислех, че познавам поне своя свят, този, в който бях израснал. Но не бе така. Не го познавах изобщо. Смятах, че лъжата звучи по друг начин, че може да я познаеш още щом я чуеш.

Бях грешил. Бебето на Рейчъл ми доказа нещо много по-ясно от Страната на Звездите, от Града — човек нищо не знае за света, за истинския свят, за този, който има значение. Не разбрах как са могли да го направят. Нямам предвид дори емоционално, а практически. Не можех да разбера как са го направили, без да науча как са намерили време. Човек си мисли, че вижда добре света, че всичко му е ясно, но има празнини, за които нищо не знаем — място за игрите на дяволите. Нищо не знаем за света. Нищо.

Отдръпнах се от всичко. Не се гръмнах, макар че много пъти се напивах до смърт. Затворих се в себе си за известно време, а когато отново прогледнах, вече не бях същият. Открих, че съм някой друг. Вие го видяхте.

Мина година преди отново да отида в Страната на Звездите, а когато го направих, имах причина. Приятелка на мой приятел сънуваше ужасни кошмари, които бавно я убиваха. В кошмарите си тя непрестанно виждаше мъж, който много приличаше на Рейф.

Ето как започна тази история. Прекарах още една година, в която се мъчех да разбера какво прави Рейф в Страната на Звездите. Не можах да го настигна. По това време беше полудял. Разбутваше Нещата и ги правеше по-силни, пикаеше в потоците на хората и накрая ги убиваше. Просто така, да се намира на работа.

Беше изгубен като мен, но бе изпълнен със Страната на Звездите. Тя беше убила моя приятел така, както бебето на Рейчъл бе убило неговия приятел. Онзи Рейф, когото познавах, никога нямаше да специализира в разбиване на черепи отвътре. Колкото повече прекарвах в Страната на Звездите и се опитвах да го открия, толкова по-лош ставах, толкова повече го мразех. Когато той реши да унищожи

всичко, да срути стената между Страната на Звездите и Града, аз не можех просто да стоя и да чакам.

Открихме го с Джи и го убихме. Краят на двайсет споделени години бе сложен в една воняща стая в бъдещето. Както и краят на злъчната омраза на двама мъже, които си бяха причинили твърде много болка, за да продължат да живеят. Джи натисна спусъка, но това бе подробност. Всъщност, аз го натиснах и почувствах жестока радост.

След години скитане из Града, заобикаляйки Нещата, които все още вилнееха осем години след смъртта на Рейф, аз се озовах на пътека в гората и открих, че те не са единствените, за които той не е умрял.

Обратът в Страната на Звездите, който се бе получил с Окланд, Нещото, което бе убило Белрип по начин характерен за Рейф, призрачната фигура, която ми задаваше въпроси в Червения и стреля по мен в Кралския, целият кошмар, всичко това бях аз. Аз го направих.

* * *

На няколко ярда от фигурата спрях за миг. После пристъпих предпазливо. Палтото бе точно такова, каквото си го спомнях, косата, стойката, всичко. Беше Рейф.

Той бавно се обърна. Кичур тъмна коса падна върху почернялото му чело. Лицето му изглеждаше изморено. И очите му изглеждаха изморени, изморени, но живи, както винаги. Този път нямаше начин да спра сълзите, които напиреха отвътре. Избърсах ги с ръкав, не исках да ми се замъгли погледа. Исках да видя приятеля си, както трябва, да видя познатото лице.

Опитах да се усмихна. Той ми отвърна. Това бе неговата усмивка. Усмихна ми се по същия начин, както бе направил преди четиристотин години на пейката пред директорския кабинет. Точно както си го спомнях.

Неизбежно беше да се случи. Точно така си го спомнях. Аз сънувах по-дълбоко от всички други, достатъчно дълбоко, за да съживя чудовището си, за да мога да го видя за последен път.

Все така усмихвайки се, Рейф посочи стената. Внимателно пристъпих напред и заставах до него. Стояхме един до друг и гледахме

през тази стена — сега прозрачна мембрана; гледахме онзи септемврийски ден през 1994 година, къщата на улицата, покрита с листа. Вратата се отвори и ние излязохме заедно. Изглеждахме млади, приличахме на себе си. Стояхме на алеята. Мама и татко ни помахаха за довиждане: не знаеха, че повече няма да ни видят.

Различавам ясно лицата им. Стоят прегърнати на прага, махат ни. Дъхът ми спря, вдигнах ръка и им помахих. Рейф също помахаше. Прошепнах всички онези неща, които не бях успял никога да им кажа. Не е като да им ги бях казал в действителност, но в момента бе най-доброто, което можех да направя.

Те спряха да махат. Татко се обърна към мама и ѝ каза нещо, което я разсмя и двамата влязоха вътре. Това е споменът ми за тях, тази картина се е запечатала в ума ми. Хубава картина, миг от последния ми ден с тях. Радвам се, че на този ден те бяха щастливи.

Вратата се затвори. Обърнах се към Рейф. Гледахме се дълго време, улавяхме последния си шанс.

Защото Рейф беше мъртъв, мъртъв навсякъде освен в мен. Бях го запазил жив през всичките тези години, осъждах го, мразех го, докато стълбовете на паметта ми се разклатиха и вече нищо не можеха да поддържат. Светлината на живота грее от раждането ни. А аз бях пропилял толкова много от нея по пътя, че години наред стоях изолиран и сам в здрача. Светът вече не можеше да ме достигне. Всичко, което имах, бе миналото, а аз нищо не можех да направя за него. Нямах как да се върна и да променя каквото и да било.

Всичко, което правим, което виждаме и в което се превръщаме, остава. Не можем да се върнем, тъй като има път само напред и ако не успеем да носим цялото си съществуване със себе си, никога повече няма да можем да видим слънцето.

Посегнах неловко напред и го прегърнах. Усетих, че и той ме прегръща. Щеше да дойде време да платим за всичко и ние го знаехме. Прегърнахме се край стената, опряхме глави на раменете си, а очите ни намокриха палтата. Прегърнахме се като приятелите, които бяхме, в името на приятелите, които трябваше да останем, за прекараното време заедно и за изгубеното време. Облегнахме се на стената и се разсмяхме силно. Бяхме щастливи, че се виждаме още веднъж. Прегърнахме се за последен път. Когато отворих очи, него го нямаше.

* * *

След малко тръгнах бавно назад по пътеката между дърветата. Никога повече нямаше да дойда тук, затова се опитах да запомня добре последната си среща с Рейф. Все още нямаше нищо между дърветата, но усещането бе различно. Не чувствах вече празнота, а пространство. Пространствата могат да се запълват.

Бях отново в Страната на Звездите. Не потърсих тялото на Джи — знаех, че няма да го открия. Чудех се колко ли дълго ще върви така обезглавено, преди да открие жилищния блок, където живеех като дете. Мислех за това, което ще се случи по-късно. Върнах се пак на стария площад и останах там за момент, погълнат в спомени. За пръв път ми стана хубаво да си припомня за онези дни.

Осъзнах, че няма да се връщам в Страната на Звездите много често. С годините все по-рядко ще идвам. Един ден вероятно ще замина и никога повече няма да се върна. Почувствах се добре.

Тогава затворих очи и се събудих.

* * *

— Господи, Старк, добре ли си?

— Да — отговорих аз.

КРАЯТ

Разказаха ми какво се е случило.

АИЦ се появили най-накрая. Спенгъл ги довел, но котките изпълнили апартамента в случай, че възникне проблем. Но не — АИЦ нямали вече нищо против мен.

Г-н В наистина си мислел, че Окланд е отвлечен, първо от някой друг, после от мен. Онзи тип, който бе поставил бомбата, действал на своя глава — опитвал се да направи кариера в АИЦ. В момента е служител на жп гарата, 43 степен — хубаво наказание. Г-н В само се беше се опитал да защити Окланд — той не бе лошо момче, все пак.

Оказа се, че Дилигенц е растителен екстракт. Всъщност, никой вече не го използва.

Разказах на Снед за Джи, той кимна. Струва ми се, че бе разбрал още преди да се върна. Опитах се да кажа нещо, но той ме спря. Разбираше всичко.

Напуснахме Котка. Мъжете от АИЦ носеха тялото на Окланд. Погребах го в Центъра, до сестра му. Снед се върна в Червения — в момента контролира целия Квартал и продължава да ми изпраща изрезки от печата с отвратителни подробности. Шелби си върна хелипортера обратно в Брандфийлд, а аз ѝ го поправих през седмицата, когато всяка вечер ходехме „При Максим“. Все още плащам сметката.

А Зенда? Тя продължава да работи в Центъра, все още е жизнено, всеможесто момиче. Но получи разрешение от г-н В и живее при мен в Цветния. Вече има година оттогава. Всичко върви много добре. Мисля, че ще си остане така. Надявам се. Всеки заслужава щастлив край.

Дори и аз.

Издание:

Майкъл Маршал Смит. Само напред

ИК „Пан“, София, 1999

Редактор: Лидия Манолова

ISBN 954–657–245–4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.